

Giới thiệu Công Chúa Ném Trái Cấm

Truyện Công Chúa Ném Trái Cấm của tác giả Kim Huyền xoay quanh một đôi chị em song sinh, tuy nhìn kỹ thì có sự khác biệt nhưng đều trắng nõn đáng yêu, từ nhỏ đến lớn ra ngoài đều được mọi người khen ngợi xinh đẹp.

Cùng đó là giọng nói ngọt ngào cực kỳ thân thiện, tự nhiên cũng thường hấp dẫn người khác chú ý đến mình. Và hai chị em luôn bất tri bất giác hấp dẫn các bạn nam, trở thành người nổi tiếng ở trường.

Cùng chính vì điều đó mà trái cấm đã đến với những cô nàng xinh đẹp sớm hơn so với các bạn cùng trang lứa. Nhưng đây cũng là một điều hấp dẫn với hai cô!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Thân là song sinh vì được sinh ra sớm một phút nên làm chị, Hạ Tiểu Tiệp vẫn luôn rất hâm mộ em gái Hạ Tiểu Dư. Hâm mộ cá tính của cô ấy, hâm mộ cô ấy có nhiều bạn bè, hâm mộ cô ấy cầu thả, không phiền não, hâm mộ cô ấy suy nghĩ linh mẫn, phản ứng rất nhanh, hâm mộ thân thể của cô ấy khỏe mạnh, vui vẻ. Tóm lại, cô thường cảm thấy mình hâm mộ Tiểu Dư, nhất là nhìn bên người cô ấy luôn có một đám người.

Từ nhỏ đến lớn, nhân duyên của Tiểu Dư luôn tốt hơn cô, dù đi đến chỗ nào cũng có thể có được bạn bè rất nhanh, bất luận nam nữ, già trẻ lớn bé, không ai không thích cô, một cô gái hoạt bát, cá tính cùng nụ cười sáng lạn. Cô ấy luôn có thể dễ dàng làm quen với người gặp mặt lần đầu tiên, hoà mình với các bạn nam, lại không cảm thấy ngượng ngùng, cũng không để ý người khác nhìn mình, cứ tự nhiên như vậy ở cạnh họ xưng huynh gọi đệ, hưởng thụ cuộc sống.

Cô thật sự rất hâm mộ em gái, rất hy vọng mình cũng có thể giống Tiểu Dư hào phóng như vậy, không cần phải xoay đi khi không được tự nhiên, gặp người xa lạ hoặc bạn nam hơi thích liền nghiêm túc, thẹn thùng không nói nên lời. Cô thật sự, thật sự rất chán ghét tính tình của mình! Cổ tình giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

9 giờ rưỡi, Tiểu Dư lại vui chơi ở ngoài đến quên cả trời đất.

Đêm nay cô ấy cùng chơi nhạc với một đám bạn bè, đám bạn đó là ai? Bạn học thời quốc trung? Bạn học thời trung học? Hay là bạn học đại học? Nếu là bạn học đại học, Tiểu Kì có ở trong nhóm người đó không? Nhất định là có.

Tiểu Kì là người nổi tiếng trong trường, nhập học không bao lâu đã nghe thấy đại danh của anh, nghe nói anh không chỉ có bộ dạng đẹp trai, gia cảnh lại giàu có, văn võ toàn tài, hơn nữa công thành danh toại là nhân vật truyền kỳ, là mẫu người lí tưởng của các cô gái. Tuy rằng anh học đại học đã năm năm, nên tốt nghiệp lại chưa tốt nghiệp, nhưng lại luôn chuyển từ khoa này sang khoa khác, nên đã làm sinh viên năm thứ hai nhiều lần.

Nhưng nên nói thế nào đây? Cho dù là anh trên đường sắp nhập, cho dù anh thường thường vắng hợp, cho dù công việc của anh rất nhiều, một lúc tham gia trận đấu bóng rổ trong trường, một lúc là đại biểu trường học tham gia trận đấu mỹ thuật tạo hình, một lúc lại sắp tham gia hoạt động của trường... Nhưng thành tích của anh vẫn có thể cầm cờ đi trước, cũng bởi vậy anh ở trong trường mới có thể không ai không biết, không ai không hay.

Chỉ cần là người đều sẽ hiểu kỳ. Đối với Tiểu Kì một người cực kì nổi tiếng này, ngay từ đầu cô cũng tràn ngập tò mò, rất muốn biết người này rốt cuộc là danh phù kỳ thực* hay là hữu danh vô thực?

*Danh tiếng, tiếng tăm đúng với thực tế, đúng với lời người ta nói.

Chỉ là, cô nghĩ thế nào cũng không ngờ, anh lại thành bạn cùng khoa với Tiểu Dư, lại đấu khẩu với Tiểu Dư, hai người thường xuyên cãi nhau âm ỉ, kẻ vai sát cánh. Nhìn thấy người thật, Tiểu Kì xác thực như người ta nói bộ dạng vừa cao vừa đẹp trai, tinh thông mọi thứ kỹ năng. Khiến cô không tự giác sinh hảo cảm, chỉ là khi anh ở bên Tiểu Dư sẽ lộ ra nụ cười sáng lạn, không tự giác bày ra sự dịu dàng và săn sóc. Mỗi lần nhìn dáng vẻ anh và Tiểu Dư ở bên nhau, cô rất hâm mộ, rất muốn trao đổi thân phận với Tiểu Dư, muốn biến thành Tiểu Dư đứng ở bên người anh, cùng anh đùa giỡn vui cười thật tình cảm.

Cảm giác hâm mộ này, cô vốn tưởng là tình yêu, cho nên khi Tiểu Kì nói với cô, cô vui mừng vui vẻ chấp nhận, làm như không biết Tiểu Dư kỳ thực cũng thích Tiểu Kì, hại Tiểu Dư đau lòng rời khỏi Đài Loan đi xa. Cô là người con gái ích kỉ đáng khinh bỉ, nhu thuận chỉ là bề ngoài, không ai biết con người thật của cô, ngay cả ba mẹ cũng không biết.

Ngày đó Tiểu Dư ra nước ngoài, cô còn hẹn hò với Tiểu Kì, làm như không biết gì, nhưng mấy ngày sau liền gặp quả báo bị Tiểu Kì knockout.

Tiểu Kì nói với cô: “Em có thể mắng anh, đánh anh, nhưng anh không muốn lừa dối em, người trong lòng anh kỳ thực là Tiểu Dư, không phải em.”

Anh nói: “Lúc đầu anh thật sự thích em, ít nhất là anh từng nghĩ như vậy, nhưng sau khi hẹn hò với em, anh mới biết được Tiểu Dư đã ở sâu trong lòng

anh từ lâu, có thể khiến anh cười, cùng tràn ngập vui vẻ và thỏa mãn.”

Anh nói: “Thật xin lỗi, là anh sai, ngay cả người trong lòng của mình chân chính là ai cũng không biết.”

Anh nói: “Có rất nhiều người thích em, cho nên... Thật xin lỗi, chúng anh chia tay đi.”

Đối mặt với kết quả như vậy, cô thật sự rất đau lòng, tuy rằng cô đã sớm phát hiện Tiêu Kỳ và cô ở bên nhau không bằng cùng Tiểu Dư ở bên nhau, hơn nữa sở thích của cô và Tiêu Kỳ thực sự rất khác nhau. Mà có lẽ cách nói chính xác hẳn là cô thích là thích hai người anh và Tiểu Dư ở bên nhau, khi đó bầu không khí xung quanh họ rất vui vẻ. Cô muốn thực ra là cảm giác này, mà không phải Tiêu Kỳ.

Nhưng, cho dù hiểu được điều này, khi Tiêu Kỳ đối mặt trực tiếp thẳng thắn thành khẩn với cô nói người trong lòng anh là Tiểu Dư, cô vẫn cảm thấy đau và thực bị thương. Vì sao mọi người đều nói cô nhu thuận, lúc còn nhỏ nói cô xinh đẹp, nói cô tốt, kết quả cuối cùng mọi người đều thích Tiểu Dư, lựa chọn cùng đều là Tiểu Dư mà không phải cô? Cô thật sự cảm thấy thực bị thương.

Cô lập tức không khóc, cũng không hỏi vì sao, bởi vì Hạ Tiểu Tiệp có khí chất, tính tình lại tốt sẽ không phải không khống chế được mà khóc nháo, cô chỉ biết thành thực lý trí nhận hết thảy, bình tĩnh nói: “Không sao cả, em biết rồi.” Sau đó gạt gạt đầu, xoay người rời đi, thành toàn yêu cầu chia tay của đối phương.

Roi lệ sẽ chỉ ở chỗ không người nhìn thấy. Tỷ như, ở góc nhỏ công viên không người.

Cô cũng không phải vì cảm thấy đau lòng chia tay với Tiêu Kỳ mới khóc, mà là cảm thấy rất ủy khuất, nên rất muốn khóc... Cô không biết, chỉ là nước mắt không ngừng rơi, sau đó rơi xuống dưới. Không biết đã từng nghe ở đâu một câu như vậy: “Khi muốn khóc, chỉ cần ngẩng đầu nhìn lên trời, nước mắt sẽ không chảy xuống mà chảy vào trong lòng”.

Cô ngẩng đầu nhìn lên trời, bầu trời xanh thẳm một mảnh, rất đẹp, nhưng cô vẫn không cảm được mà rơi nước mắt...

“Tách!”

Một tiếng vang thanh linh vang lên làm Hạ Tiểu Tiệp giật mình, cô nhanh chóng quay đầu chỉ thấy công viên xung quanh vốn không có ai, không biết từ khi nào lại xuất hiện một người lạ, nhưng lại cực kỳ vô lễ cầm máy ảnh hướng vào cô mà bấm máy.

Vừa rồi là anh ta... chụp cô sao?

“Anh ở đó chụp cái gì vậy?” Đột nhiên tiếng rống giận dữ ở chỗ sâu trong yết hầu của cô vọt ra, làm cô cảm thấy rất xa lạ, lại có cảm xúc khoái cảm phát tiết.

Đối mặt với cô bất thành lời nghe tiếng rống giận dữ, người xa lạ có vẻ giật mình sửng sốt một chút, rồi lập tức áy náy mở miệng giải thích, “Thật xin lỗi, bởi vì hình ảnh vừa rồi rất có cảm xúc, cho nên tôi...”

“Tôi hỏi anh vừa chụp cái gì? Chụp tôi à? Anh có chụp tôi à?” Cô tức giận hỏi anh, lau đi nước mắt trên mặt, đứng lên từ ghế công viên, bưng bưng khí thế đi đến phía người kia.

Cô chưa bao giờ có khí thế như thế đối với người khác, tức giận đến tận trời lớn tiếng nói chuyện với người khác, cho nên mọi người đều nói tính tình cô rất tốt. Trên thực tế tính tình của cô thật sự có tốt không? Chỉ có cô biết, cô chính là vì mọi người đều nói cô nhu thuận nghe lời, nói cô lúc còn nhỏ đã thành thực, mới bất tri bất giác giấu đi bản tính chân thật của chính mình.

Anh vẻ mặt khó xử, ôn tồn nói: “Cô à, phim của tôi không chỉ chụp cô, còn chụp những người khác nữa.”

“Đó là chuyện của anh. Đưa phim ra đây.”

“Cô à, làm ơn có chút đạo lý đi.”

“Ai không có đạo lý? Anh chụp tôi mà có hỏi ý kiến của tôi không? Tôi có cho phép anh chụp tôi à? Tôi có đồng ý cho anh chụp à? Có à?” Hạ Tiểu Tiệp khí thế bưng bưng. Biết là giận chó đánh mèo nhưng không thể khống chế được mình.

“Tôi thừa nhận không hề hỏi ý kiến của cô trước khi chụp là tôi không đúng. Nhưng...”

“Bớt nói vớ vẩn đi, chỉ cần giao phim ra đây là được rồi.” Cô nổi giận dùng dùng ngắt lời người kia, đem hết những cảm xúc khó chịu phát ra ngoài.

La Khiêm đột nhiên trầm mặc, cúi đầu xuống. Anh là nhiếp ảnh gia thích chụp ảnh tự do, kì thực còn thương xuyên gặp phải tình huống này. Bị xâm phạm riêng tư khiến người ta tức giận, đuổi đánh hoặc vơ vét tài sản. Anh đã sớm thấy nhưng không thể trách, cũng học rất nhiều cách để ứng phó. Nhưng anh phải nói rằng, anh chưa từng gặp ai trong ngoài không đồng nhất như cô gái đứng trước mặt anh lúc này.

Cô nhìn rất được, mặt nhỏ, chỉ có hai bàn tay to, da trắng, đẹp như tranh vẽ, các đường nét trên mặt tinh tế, mang chút cổ điển. Cô ngồi im lặng ở trên ghế trong công viên, mắt nhìn lên trời, gió thổi làm váy bay nhẹ, mái tóc giương nhẹ, cả người yên lặng không động, nước mắt chậm chậm chảy xuống. Hình ảnh đó sâu não, cũng đẹp khiến cho người ta nín thở. Làm anh như bị ma nhập, không tự chủ được.

Sao biết khí chất dịu dàng tuyệt sắc giai nhân, vừa đứng lên lại thành một người không phân rõ phải trái như vậy. Trong ngoài không đồng nhất chút nào.

Tóm lại, nếu gặp gỡ vẫn phải nghĩ cách giải quyết tình huống trước mắt mới được.

“Cô à, chúng ta không thể thương lượng sao?” Âm điệu nhẹ nhàng, anh mở miệng nói.

Nhưng người kia không hề lay động, vẫn giận dữ trừng mắt nhìn anh. “Thương lượng cái gì? Mau đem phim ra đây.” Hạ Tiểu Tiệp lớn tiếng nói.

“Cô à, cô làm ơn nói đạo lý một chút có được không?”

“Anh một chút lễ phép cũng không hiểu. Chưa có sự đồng ý của người khác đã tùy tiện chụp ảnh. Dựa vào cái gì mà muốn tôi nói đạo lý?” Cô không khách khí hỏi lại anh. “Mau đưa phim cho tôi.”

“Cô à, không phải tôi không muốn đưa phim cho cô mà cuộn phim này thực sự còn có ảnh khác...” La Khiêm nhẫn nại giải thích với Hạ Tiểu Tiệp, nhưng lại bị cô ngắt lời.

“Anh nhất định không đưa ra? Được, tôi sẽ lấy nó.” Nói xong, cô liền đánh về phía anh.

Không thể tưởng tượng được cô không cần nghe anh nói cho hết lời đã động thủ thật, nhắm tới anh mà đánh. La Khiêm kinh ngạc hết sức, vội vàng cầm máy ảnh trong tay giơ cao lên trên đầu để phòng bị cô cướp đi. Máy ảnh là tất cả của anh, là ước mơ của anh, là tài sản của anh. Nếu bị phá hủy, cuộc đời của anh cũng sẽ bị hủy một nửa. Vì vậy, anh muốn bảo vệ chiếc máy ảnh này thật tốt. Anh giơ hai tay lên cao, lùi về phía sau. Nhưng Hạ Tiểu Tiệp nhanh hơn, anh bị cô kéo lấy quần áo.

Khi đứng gần, Hạ Tiểu Tiệp mới phát hiện ra người trước mặt cao hơn mình khoảng một cái đầu. Không chỉ có tay dài, máy ảnh anh giơ cao quá đầu, dùng nói là lấy, ngay cả chạm vào cô cũng không thể làm được. Nhưng cũng bởi vậy mà lửa giận trong mắt cô càng thêm nhiều. Quên đi thẹn thùng, quên luôn cả nguyên tắc nam nữ thụ thụ bất thân, quên nốt chuyện hai người lần đầu tiên gặp mặt, cả người như dựa vào anh để bắt lấy đôi tay đang cầm chiếc máy ảnh giơ lên cao kia, bắt nó rơi xuống.

“Dừng tay.”

Cô nghe thấy anh gầm nhẹ, nhưng không để ý đến, dùng lực bấu vào vai anh để hướng lên trên muốn cướp lại máy ảnh, nhưng anh lại đổi sang tay trái. Cô cũng đổi theo, với tay lên đánh vào tay anh đang ở giữa không trung.

“Dừng!” La Khiêm sắp bị cô ép đến phát điên rồi.

Thân thể phía trên của cô có một mùi rất thơm, bay ra theo từng động tác, một lần nữa xông vào mũi. Thân thể của cô mềm mại, bộ ngực đầy đặn, cũng theo động tác toát ra, một lần lại một lần động chạm đến anh. Cô gái này rốt cuộc có biết hành động của cô ta giờ phút này thiếu khôn ngoan đến mức nào không? Có biết ở đây cây cối rậm rạp, bốn bề vắng lặng, nếu anh muốn làm gì với cô thì chắc chắn cô sẽ gặp nguy hiểm.

“Được, dừng lại, tôi đưa phim cho cô!” Bộ ngực đầy đặn của cô không ngừng động chạm vào anh, rốt cuộc không nhịn được, anh đầu hàng.

Hạ Tiểu Tiệp nghe vậy rốt cuộc dừng tay lại, lùi ra phía sau, đối diện với anh nói “Đưa đây.”

“Cho tôi địa chỉ của cô, tôi sẽ gửi phim cho cô.” Anh nhìn cô cam đoan.

Đôi mắt cô đột nhiên đan lại, tức giận khó tin. Anh dám lừa gạt cô.

“Bây giờ tôi sẽ...” Cô cố ý làm khó dễ anh, lớn tiếng nói.

La Khiêm nhìn cô, trên mặt đan xen hai loại cảm xúc, nhẫn nại và bất đắc dĩ.

“Nếu cô nhất định không tin lời tôi thì chỉ có một cách. Tôi mời cô về nhà, đợi sau khi rửa ảnh xong, tôi sẽ đưa phim cho cô.” Anh dứt khoát nói với cô cách duy nhất. Sau đó, anh thành khẩn giải thích, “Cuộn phim này có rất nhiều bức ảnh quan trọng đối với tôi. Tôi không muốn vì sai lầm nhất thời của mình mà công sức bấy lâu nay bị hủy hoại toàn bộ. Vì vậy, mong cô đồng ý.”

“Anh cho rằng nói như vậy thì tôi sẽ từ bỏ à?” Cô tức giận, trừng mắt nhìn anh.

“Tôi không hề nghĩ như vậy. Tôi chỉ hy vọng cô đồng ý. Máy ảnh và chụp ảnh là toàn bộ cuộc sống của tôi.” Anh chân thành nhìn cô giải thích.

Hạ Tiểu Tiệp cắn cắn môi dưới, trong lòng thầm nghĩ anh nói khoa trương như vậy, cho dù là thật thì cô sẽ bỏ qua, không so đo với anh sao? Nghĩ như vậy, cô lại càng muốn so đo với anh. Ai bảo anh không sớm phát hiện ra. Chọn lúc nào không chọn lại nhầm đúng lúc tâm tình cô tệ nhất. Anh xuất hiện thật đúng lúc. Có người để cô phát tiết giận giữ trong lòng.

“Được. Quyết định vậy đi. Tôi sẽ đi với anh. Đừng tưởng là tôi sợ anh.” Cô trừng mắt liếc anh một cái, khẩu khí vẫn không tốt như cũ.

Cô thật sự hần là sợ đi. La Khiêm rất muốn nói với cô, hai người dù sao cũng là cô nam quả nữ, đàn ông có sức lực và thể trạng hơn lại chiếm ưu thế tuyệt đối. Nếu trong lòng anh nảy sinh ý niệm xấu, cô cứ đi không sắp xếp để phòng chút nào với anh như vậy, quả thực chính là dẽ vào miệng cọp, chết như thế nào cũng không biết. Nhưng bây giờ chuyện đó không phải là chính. Cái chính là anh muốn nhanh chóng đưa cuộn phim đó cho cô để thoát khỏi cô gái trong ngoài không đồng nhất này, đỡ phải phiền phức.

Gật gật đầu, anh nhìn cô nói: “Đi bên này.” Sau đó xoay người dẫn đường.

“Anh tốt nhất là đừng lừa tôi. Ba tôi là cảnh sát, gần đây vừa khéo là địa bàn quản lý của ba tôi. Có rất nhiều người biết tôi là con gái của ông.” Đang đi ở phía sau, cô đột nhiên nói to.

La Khiêm nghe vậy liền nhủ mày, khoe miệng không tự chủ được nhếch lên. Thì ra là thế, anh bùng tỉnh, khó trách cô gái đó lại không sợ hãi khi đi cùng một người đàn ông xa lạ.

Cứng cỏi đi một chút, phía sau đột nhiên có một bà cụ đồng nát đẩy một chiếc xe ba bánh chất đầy giấy vụn, cố hết sức đứng thành thạo ở lối đi bộ, gần như chiếm mất một nửa độ rộng của đường cái, cực kỳ nguy hiểm. La Khiêm không chút nghĩ ngợi lập tức đưa máy ảnh giao cho Hạ Tiểu Tiệp, đi nhanh đuổi theo.

“Bà ơi, để cháu đẩy giúp. Bà muốn đẩy đi đâu?” Anh hỏi bà lão, nắm lấy tay cầm, dùng sức đẩy xe cùng bà.

“A. Cảm ơn cậu, chàng trai trẻ. Bà muốn tới chỗ thu mua phế liệu phía trước.” Bà lão nói không thạo tiếng Đài Loan, trả lời.

“Cháu giúp bà nên sẽ nhanh thôi. Sau này hãy nhờ mọi người ấy. Đừng đến quá gần đường. Như vậy sẽ rất nguy hiểm. Bà nhớ không?”

“Được rồi, ta biết. Cảm ơn cậu, chàng trai.”

“Không cần cảm ơn đâu ạ.”

Đi một chút, rốt cuộc cũng đến chỗ thu mua phế liệu. La Khiêm làm người tốt, mãi đến lúc bà lão đem đồ trên xe xuống để đổi lấy tiền, giao cho bà xong lại xin bà lão cho anh chụp mấy bức ảnh rồi mới xoay người đi. Sau đó, anh nghẹn họng, nhìn trần trời vào cô gái đi cùng mình.

Anh bối rối, không biết làm sao. “Tôi...” Nên nói cái gì? Anh sao lại quên hoàn toàn sự tồn tại của cô? Lần này thì chết chắc rồi.

“Còn chuyện gì nữa không? Nếu không thì anh muốn ở đây bao lâu nữa?”

Cô lại không tức giận, mắng mỏ anh? La Khiêm hơi ngoài ý muốn, nhưng cũng thông minh không nghi ngờ vận mình tốt, lập tức gật đầu với cô, xoay người đi về nhà anh.

Đây là một khu nhà cũ, quảng cáo phòng cho thuê sát bên vách tường, các phòng san sát đến gần như dính làm cho người ta không thấy rõ lắm. Cửa sắt bị gỉ, có cái chìa khóa cắm vào, dùng lực đẩy rất mạnh thì hai cánh cửa kia mới mở được. Đi vào cửa, lại đi qua một cái gác nhỏ, tiếp theo đi cầu thang, lên tầng hai. Nguồn sáng duy nhất là từ tầng hai, cách cầu thang một khoảng.

“Thật xin lỗi, đèn cầu thang hỏng rồi, chủ nhà vẫn chưa đến sửa. Cô hãy nhắm mắt lại rồi mở ra. Như vậy sẽ không cảm thấy sợ nữa.” Anh nhìn cô nói.

Hạ Tiểu Tiệp đột nhiên hối hận vì thấy mình hơi lỗ mắng. Cô thấy mình ngu xuẩn vì nhất thời không làm chủ được cảm xúc nên mới đi đến bước như thế này. Đi cùng một người đàn ông, lại còn đi với anh vào một gian nhà cũ nát, rốt cuộc thần kinh của cô có vấn đề gì? Nếu anh lòng dạ bất chính, nổi lên thú tính với cô hoặc hiếp trước giết sau, nếu cô có mệnh hệ gì, ba mẹ và Tiểu Dư phải làm sao?

Nếu anh thật sự có ý đồ xấu, lúc này ở công viên vắng người, rậm rạp, anh không tận dụng cơ hội xâm phạm cô, căn bản không cần phải đưa cô đi qua mấy con đường, qua mấy cửa hàng có máy chụp ảnh tiện lợi, qua bu rục, rồi mới đến đây để hành hung cô. Trừ phi đầu anh có vấn đề.

Khi đến nơi này, cô mới thấy sợ, mới nghĩ đến chạy trốn. Bây giờ đã quá muộn chưa? Quên đi, đã đến thì đành phải vào vậy. Cô hiếm khi không không chế được... Không đúng, chính xác là từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ cô không không chế được bản thân. Mà anh, cô không biết tên, đã nhìn thấy bộ dạng cô tức giận. Nên biết, bề ngoài cô nhu nhược, dễ chọc nhưng thực tế thì ngược lại. Nếu anh có can đảm dám làm gì cô, có chết cô cũng sẽ kéo anh làm đệm lưng.

“Thật xin lỗi, ở đây thực sự rất tối, nếu cô sợ có thể cầm tay của tôi.” Thấy cô không nhúc nhích, La Khiêm do dự mở miệng.

“Không cần.” Cô quả quyết cự tuyệt, sau đó nắm lấy tay vịn cầu thang đi lên trên.

Lên đến tầng hai, phía cuối hành lang có một cái cửa sổ, ánh sáng len vào bỗng chốc sáng lên rất nhiều. Cô phải đi tổng cộng qua năm cánh cửa, có năm căn phòng, anh đi đến một phòng nằm ở phía cuối, lấy chìa khóa mở cửa ra, sau đó đi vào bên trong. Hạ Tiểu Tiệp chần chừ một lúc rồi mới đi theo vào.

Trong phòng bài trí rất đơn giản. Ngoài trừ chiếc giường, một cái tủ quần áo và giá áo, cùng với một chiếc ghế dựa ở ngoài, hầu như cũng không có gì.

“Phiền cô chờ một chút.”

Anh không quay đầu lại mà nói với cô, tiếp theo cầm một vài thứ, đi đến WC để rửa ảnh đã chụp. Cô ngồi một chỗ ở phía ngoài chờ đợi.

Hạ Tiểu Tiệp há hốc mồm, bởi vì lần đầu tiên có người coi cô như không tồn tại. Lúc trước vì giúp đỡ bà cụ. Bây giờ thì... Chẳng lẽ vì cô đứng ở công viên khóc, hay là bản tính làm ra vẻ đoan trang, hiền dịu bị lộ ra khiến cho người khác chán ghét, không ai thích. Nếu không, thái độ của anh đối với cô là thế nào vậy? Dù tốt xấu gì cũng phải mời cô ngồi hay mang nước đến cho cô uống. Đây là loại lễ phép cơ bản nhất mà anh lại không biết ư? Liếm liếm cánh môi, cô đúng là đang khát.

Ảnh đều chụp rất sinh động.

Mỗi một bức ảnh chụp đều có một câu chuyện xưa. Mỗi một bức ảnh chụp đều có thể làm xúc động lòng người.

Giống như bức ảnh này, đứa trẻ vì kem rơi xuống đất mà gào khóc, thoát nhìn thật đáng thương; hình ảnh tịch dương rủ xuống, chuyên chú cho người khác cảm giác thời gian không chuyển động; đi lại rộn ràng trong đám người qua đường, hờ hững làm cho trái tim người khác lạnh ngắt; bộ dạng đầy áp lực khi chờ đồ khiến người ta hít thở không thông; còn có hé ra khuôn mặt đứa trẻ trưởng thành sớm, vẻ mặt mĩa mai, ánh mắt lạnh lùng kia...

Cô không biết nên nói như thế nào, chỉ cảm thấy trong lòng rất khó chịu. Cô chưa bao giờ xem ảnh chụp mà lại xúc động như vậy. Đây rõ ràng chỉ là ảnh chụp thôi mà, tại sao lại khiến cô có cảm giác như chính mình từng trải qua cảnh này, cảm động lây?

Cô không hiểu về chụp ảnh. Cũng không biết trên bức tường kia bức nào chụp tốt, bức nào chụp tệ. Nhưng quả thực, những bức ảnh đó khiến con người xúc động, cảm nhận được trong tâm hồn. Cực kỳ cực kỳ khắc sâu, khắc sâu như vậy lại làm cô có cảm giác sợ hãi...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

“Này.”

Tuy rằng không phải là gọi tên của mình, nhưng người bình thường đang đi, nghe thấy phía sau có một tiếng “Này”, phần lớn đều theo phản xạ tự nhiên mà quay đầu nhìn lại xem có phải gọi mình không. La Khiêm cũng không ngoại lệ. Anh quay đầu lại nhìn, đảo mắt một lượt phía sau xem có ai vẫy tay hoặc chạy về phía anh không. Kết quả là không có. Xem ra tiếng gọi kia không phải là gọi anh. Anh quay lại, tiếp tục đi về phía trước. Nhưng đúng lúc đó, tiếng nói kia lại vang lên sau vài giây.

“Này!”

Anh chần chừ, dừng bước lại. Không tự chủ được lại quay đầu về phía phát ra tiếng gọi. Lúc này thấy có một cô gái mặc váy đi về phía anh. Anh nhìn cô gái kia, cô gái kia cũng nhìn lại. Anh đột nhiên tròn to hai mắt, nhớ tới gương mặt trắng không tì vết, mi mục như vẽ. Cô gái đó trong ngoài không đồng nhất, vừa đúng là mỹ nữ điển hình. Cô gái đó hung hãn đòi anh tấm ảnh chụp, kết quả là khi đem phim ra để đưa cho cô thì cô lại biến mất không rõ tung tích.

Hạ Tiểu Tiệp đi đến trước mặt anh.

“Cô...” Anh chỉ tay vào cô, đột nhiên cảm thấy như vậy là bất lịch sự, vội buông tay xuống. “Tại sao hôm đó lại đột nhiên không thấy cô? Không phải cô muốn lấy cuộn phim à? Tôi đã chuẩn bị để đưa cho cô, nhưng lại để ở nhà, không mang theo bên người.” Anh nhìn cô nói.

“Tôi có thể về lấy với anh.” Hạ Tiểu Tiệp trả lời. Dù sao cũng đã đến một lần, lần thứ hai cũng vậy thôi.

Trên thực tế, cô cũng không phải tới tìm anh để so đo về tấm ảnh, chỉ là vô tình nhìn thấy ở trên đường, bất tri bất giác liền gọi anh lại. Khi hoàn hồn thì đã ở trước mặt anh. Bản thân rất ngạc nhiên, há hốc mồm, nhưng may là anh chủ động nhắc tới chuyện cuộn phim khiến cô có bậc thang mà leo xuống, nói cách khác là hơi xấu hổ.

Ngày đó, cô cũng không biết vì sao lại đột nhiên rời đi. Có lẽ bởi vì thấy anh có sở thích chụp ảnh, đột nhiên thấy việc mình mượn chuyện để trút giận rất đáng xấu hổ nên vội vàng rời đi. Tóm lại, cô cũng không biết rốt cuộc là mình bị làm sao, ngày đó, cô cảm thấy mình rất kỳ lạ.

“Bây giờ không được.” La Khiêm lắc đầu nói.

“Vì sao?” Cô hỏi lại.

“Tôi phải đi làm.”

“Vào lúc bốn giờ?” Cô không nhịn được, nghi ngờ hỏi.

“Tôi làm ở lớp chồi, từ bốn giờ đến 12 giờ.”

Về mặt anh bình tĩnh khiến Hạ Tiểu Tiệp không thể lại nghi ngờ anh.

“Được. Chiều mai, ba giờ, tôi đến tìm anh để lấy. Có thể chứ?”

“Ba giờ không được.”

“Anh bốn giờ mới đi làm, sao ba giờ không được?” Giọng nói của cô cao lên. Nghi ngờ không biết có phải là anh ta cố ý dọa cô.

“Tôi có một việc khác vào giữa trưa. Hôm nay được nghỉ lễ cho nên bây giờ mới có thể xuất hiện ở đây.” Anh nhìn cô giải thích.

Hạ Tiểu Tiệp trừng mắt nhìn anh, không thể tin được anh nhìn thế nhưng lại kiềm hai việc liền.

“Anh thật sự thiếu tiền?” Cô không tự chủ được, thốt lên hỏi.

Không thể nào nghĩ được cô trực tiếp hỏi một vấn đề như vậy, La Khiêm ngây người ngẩn ngơ, mỉm cười nhưng không trả lời.

“Cô thực sự vội à? Nếu vậy thì có thể cho tôi địa chỉ nhà cô, tôi sẽ gửi phím chó cô.” Anh nói.

“Anh thường dùng cách này để xin địa chỉ của con gái à?” Cô nghi hoặc liếc mắt một cái, đánh giá anh.

La Khiêm lại ngẩn ngơ, không nhận được lộ ra biểu tình dờ khóc dờ cười.

“Nếu không có cách nào mà cũng không cho tôi địa chỉ, vậy thứ ba có thể chứ? Tôi được nghỉ thứ ba.” Anh sửa lại, hy vọng không khiến cô cảm thấy mình có rắc tâm khác trong lời nói.

“Được. Máy giờ?” Cô xem xét, gật đầu hỏi.

Anh do dự một chút rồi nói “Ba giờ chiều, có thể chứ?”

“Được.” Cô lại gật đầu.

“Vây là được rồi.” Anh nhìn xuống đồng hồ đeo tay, lại ngẩng lên nhíu mày nói: “Thật xin lỗi, tôi phải đi làm nên đi trước. Gặp lại sau.” Nói xong, anh quay đầu vội vã rời đi.

Nhìn theo anh chạy bộ đi đến khi bóng dáng trước mắt hoàn toàn biến mất mới thôi, Hạ Tiểu Tiệp thu ánh mắt lại. Vây buổi chiều thứ ba, ba giờ sao? Tuy rằng còn những một tuần nữa mới đến, nhưng cô bắt đầu mong đợi thứ ba đến nhanh nhanh một chút.

*****

Từ khi Tiểu Dư ra nước ngoài, sau đó chia tay với Tiêu Kỳ, mấy ngày này cuộc sống của cô có thể dùng bốn chữ “cái xác không hồn” để hình dung. Mỗi ngày đúng giờ rời giường, ăn xong bữa sáng ra khỏi nhà, đúng giờ đi học liền đi học, đến giờ về thì sẽ về tới nhà trong vòng ba mươi phút, sau đó làm bài, lên mạng, ngẩn người, ăn cơm chiều, xem tivi, tắm rửa, ngủ. Một ngày cứ như vậy chấm dứt, chỉ có cảm giác chán nản, vô vị. Đáng về không có một chút tức giận.

Lúc Tiểu Dư ở nhà, bởi vì cô ấy cứ nằm trên giường, mới sáng sớm đã khiến cho trong nhà gà bay chó sủa, náo nhiệt vô cùng. Lúc còn cùng đi học, Tiểu Dư ngẫu nhiên đến, đi cùng một vài người bạn, sau đó khiến không khí xung quanh cô trở nên rất thú vị, rất náo nhiệt. Tất cả điều do Tiểu Dư ban tặng nên việc xã giao của cô cũng nhiều lên. Sau khi tan học về nhà, không cần phải nói, Tiểu Dư kể cho bố mẹ nghe những việc đã xảy ra ở trường, kể cả của mình và bạn. Vì vậy, mọi chuyện đã xảy ra mẹ đều nắm rõ như lòng bàn tay. Chỉ cần có Tiểu Dư ở nhà, sẽ không bao giờ có cảm giác nhàm chán.

Cô thực sự rất nhớ Tiểu Dư, rất nhớ, rất nhớ. Nhưng cô chính là kẻ đầu sỏ đã ép Tiểu Dư phải bỏ nơi này mà đến đất nước xa xôi kia. Thì ngay cả đánh nhau cũng gọi điện thoại nói cho cô nghe. Nghe tiếng nói sáng sủa của em gái, một chút cô cũng không dám. Cô thật sự rất hối hận. Rất hối hận.

Buổi sáng sau khi ba đi làm, tiếng điện thoại ở phòng khách vang lên, mang đến một tin tức xấu.

Di cá tập thể dục buổi sáng ở công viên, trên đường về nhà bị tai nạn xe. Mẹ nhận được tin, bộ dạng hoang mang, lo sợ vô cùng khiến Hạ Tiểu Tiệp quyết định trốn học, cùng mẹ đến bệnh viện thăm di. Kết quả là di bị gãy xương ở tay phải, mất cá chân, khuỷu tay bị trầy da nhưng cũng không có nhiều trở ngại. Xem như còn may mắn.

Xác định vết thương của di không sao, mẹ và di cùng đuổi cô ra khỏi bệnh viện, bảo chạy nhanh đến trường. Vấn đề là cho dù cô bây giờ có đi nhanh cỡ nào cũng không đến kịp tiết đầu. Tóm lại, mặc kệ cô nói gì, cuối cùng cô vẫn bị đuổi ra khỏi bệnh viện.

Tiết đầu không tới kịp, còn hai giờ nữa mới tới tiết học sau, vì vậy hai giờ này cô làm thế nào để giết thời gian đây. Đứng rồi, buổi sáng do đột nhiên có tin tức ngoài ý muốn, ngay cả bữa sáng cô cũng chưa kịp ăn, vội vàng cùng mẹ đến bệnh viện, đi ăn sáng bây giờ là tốt nhất. Quyết định, Hạ Tiểu Tiệp cười xe máy, nhìn xem ở ven đường có cái gì có thể hấp dẫn cô dừng lại mua bữa sáng. Sữa đậu nành Tứ Hải, Yara Hamburger, Mc Donald, mạch vè đắng, thủy tiên bao...

Đồ ăn sáng bây giờ đúng là nhiều, thật khó lựa chọn. Phải cảm ơn mẹ mỗi ngày vất vả chuẩn bị bữa sáng vì cô, làm cô không mất thời gian phải suy nghĩ xem nên ăn cái gì. Con cái có mẹ chăm sóc thật tốt.

Một lần mẹ không chuẩn bị bữa sáng khiến cho cô phiền não như vậy, không biết Tiểu Dư ở một mình có suy nghĩ như cô không. Nghĩ như vậy, tâm tình của cô đột nhiên ủ dột, không muốn chọn bữa sáng nữa, nhìn thấy ven đường có cửa hàng tiện lợi liền dừng xe lại, tùy tiện mua ít đồ ăn đồ uống là tốt rồi. Có lẽ, Tiểu Dư ở nước ngoài, nhiều lắm cũng chỉ có thể ăn như vậy?

Dừng xe trước cửa cửa hàng tiện lợi, cửa tự động mở ra, liền có tiếng nói của nhân viên cửa hàng “Hoan nghênh quý khách”.

Cô đi đến chỗ đặt bánh cầm một cái bánh dừa trước, rồi tới chỗ bán đồ uống cầm một hộp sữa tươi rồi đi đến quầy tính tiền, tầm mắt lơ đãng đảo qua quầy trong cửa nhân viên cửa hàng, đột nhiên giật mình, không tin có chuyện trùng hợp như vậy.

“Anh rốt cuộc là làm bao nhiêu việc hả?” Cô không tự chủ được nhìn người kia hỏi.

Lúc đầu La Khiêm không chú ý đến người khách tính tiền có bộ dạng ra sao, nghe thấy tiếng nói, ngẩng đầu nhìn về phía cô, sau đó nhận ra cô đến.

“Là cô.” Anh mỉm cười.

“Anh rốt cuộc là làm tất cả bao nhiêu việc? Giữa trưa một việc, làm ở lớp chồi một việc, làm việc cả ở cửa hàng tiện lợi?” Cô không thể ngăn mình lấy lời lẽ trào phúng ra nói chuyện, bởi vì anh ta thật sự rất đáng giận!

“Việc này là bạn tôi nhờ giúp, bây giờ làm nhưng cũng không phải mỗi ngày.” Anh kiên nhẫn giải thích.

“Anh nói như vậy giống như anh hy vọng mỗi ngày đều có. Anh rất thiếu tiền à?”

La Khiêm sợ run một chút, mỉm cười, không trả lời.

“Tổng cộng mười bảy đồng.” Anh nói.

Cô liếc anh một cái, cầm hai mươi đồng cho anh. Anh tìm ba đồng tiền lẻ, đưa cho cô cả hoá đơn.

Hạ Tiểu Tiếp không biết nên nói gì, đành phải cầm lấy bữa sáng chuẩn bị rời đi. Vừa mới xoay người liền nhìn thấy một gã mặc đồng phục nhân viên giống anh, đi tới quầy nói với anh: “La Khiêm, cậu có thể nghỉ.” La Khiêm? Thì ra tên anh là La Khiêm. Cô thầm nghĩ.

“Đây là tiền hôm nay cậu giúp tôi, một trăm đồng. Lần sau có gì lại nhờ cậu.” Anh ta nói xong liền đưa tiền cho anh.

“Cảm ơn.” Anh nhận tiền, vẫn đứng tại chỗ liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó đi ra phía sau đến kho hàng kiêm phòng nghỉ, biến mất sau cánh cửa.

“Người đẹp, bạn không phải là bạn gái của La Khiêm chứ?” Anh ta đột nhiên mở miệng nói.

“Không phải.” Cô hướng về phía anh ta nói, không khỏi cúi đầu nhú mi. Thực sự không thích anh ta dùng từ “bạn gái” này chút nào.

“Tôi nghĩ cũng là thế.” Anh ta gật đầu nói.

Cô nhìn anh ta nghi hoặc, hoàn toàn không hiểu có gì ẩn khấp trong lời anh ta nói. Cô tưởng anh ta hỏi cô có phải không?

“Tên kia là cô nhi. Kiếm tiền nuôi sống mình với chụp ảnh, ổng không mang nổi mình ổng, sao lại có thời gian gặp bạn gái?” Có lẽ nhìn ra sự nghi ngờ của cô, anh ta chủ động giải thích.

“Cô nhi?”

Hạ Tiểu Tiếp chỉ nghe thấy hai chữ này.

“Đúng vậy, cậu ta sống ở cô nhi viện, bằng cấp chỉ tới trung học, có học đại học. Nghe nói cậu ta chỉ học đại học có một năm, sau đó vì mê chụp ảnh, hơn nữa lại không có tiền đóng trước học phí nên tạm nghỉ học. Kỳ thực, đôi khi tôi rất ngưỡng mộ cậu ta, một người muốn làm gì thì làm, không có người nhà bên cạnh nói nhiều bên tai, bắt mình phải làm cái này cái nọ. Nhưng tôi cũng không nghe lời như vậy là được...”

Anh ta dần chuyển đề tài hướng tới mình, ánh mắt nhìn cô ý đồ muốn thu hút sự chú ý của người đẹp. So với vẻ đẹp trai của La Khiêm, trừ việc khuôn mặt của anh ta không đẹp bằng thì điều kiện của anh ta tốt hơn một trăm lần. Đứng nhìn anh ta mặc đồng phục làm ở cửa hàng tiện lợi, ba anh ta mở công ty riêng, có rất nhiều tiền trong nhà.

Hạ Tiểu Tiếp đã quen ứng phó với loại người mượn cơ hội để gần gũi cô. Cho nên, khi vừa nghe thấy anh ta chuyển đề tài nói về mình, cô nhìn anh ta mỉm cười, nhẹ nhàng cúi đầu, xoay người rời đi.

Cô nhi. Cô chưa từng nghĩ rằng La Khiêm là cô nhi, bởi vì xung quanh cô chưa bao giờ xuất hiện loại người này, cũng bởi vì tính anh lương thiện và biết chịu đựng, nhẫn nhục rất tốt.

Cô nhi, chính là bị bố mẹ vứt bỏ hoặc qua đời, không có người thân, bạn bè chấp nhận nuôi nấng đứa trẻ. Bình thường, người gặp phải cảnh ngộ không công bằng như thế này, không phải có vẻ hận đời, nghi kỵ, lạnh lùng, thì sẽ có vẻ hi nộ vô thường, cho rằng trên thế giới này tất cả mọi người đều có lỗi với anh ta? Nhưng anh lại không như vậy, ít nhất có cùng suy nghĩ với cô, cách xa cô nhi rất nhiều.

Nhưng rốt cục cô cũng hiểu được vì sao anh lại ở một nơi sơ sài như vậy, vì sao lại phải một mình làm hai ba việc, liều mạng kiếm tiền. Chỉ tốt nghiệp trung học, vậy thì anh không thể tìm được một công việc tốt, chỉ làm một việc với một khoản thu, gánh nặng cuộc sống đều tự mình chịu, bao gồm tiền thuê nhà, điện, nước, căn bản là không đủ khả năng. Hơn nữa, anh lại thích chụp ảnh, cần tiền chi tiêu, nếu không một mình làm nhiều việc thì căn bản là không thể cân bằng chuyện thu chi. Nhưng rốt cuộc là anh có lo cho thân thể của mình. Người không phải máy móc làm bằng sắt, đến máy móc cũng phải kiểm tra định kỳ, anh liên tục làm việc kiếm tiền, nếu ngày nào mệt quá mà ốm thì ai sẽ chăm sóc cho anh? Thật là đại ngu ngốc.

Hạ Tiểu Tiệp đột nhiên dừng bước một chút, bị cảm xúc nổi giận đùng đùng của chính mình khiến sợ hãi. Cô đang làm cái gì vậy? Sao lại phải kích động như vậy, tức giận như vậy? Cho dù anh có một ốm, ngất xỉu thì cũng là chuyện của anh, căn bản không liên quan gì đến cô. Cô rốt cuộc là tức giận cái gì?

Lắc lắc đầu, cô để cảm xúc khó hiểu thoát ra, ngồi lên xe máy, đội mũ bảo hiểm. Đang định cho xe đi thì lại thấy La Khiêm trong cửa hàng tiện lợi đi ra. Thấy cô, anh nhìn một chút rồi xoay người bước đi.

Mất thấy anh đang đi xa, Hạ Tiểu Tiệp không tự chủ được kêu lên: “Này.”

Nghe thấy âm thanh, La Khiêm dừng lại, quay đầu nhìn cô, thoáng chần chừ một chút rồi mới xoay người, đi về phía cô.

“Có việc à?” Anh đi đến trước mặt cô, hỏi.

“Anh bây giờ muốn đi đâu? Đến trưa lại tiếp tục làm việc?” Cô nhíu mi hỏi, không thể ngăn bản thân mình xen vào việc của người khác.

“Công việc buổi trưa hai giờ mới bắt đầu, tôi về nhà nghỉ một chút”, Anh thành thật trả lời, cũng không thấy kỳ lạ khi người quen sơ bất ngờ tỏ ra thân thiết.

“Anh về bằng cách nào?”

“Đi xe công cộng. Năm phút nữa là có xe.”

“Chờ xe năm phút, đi mấy chuyến xe? Mười lăm phút? Lại đến nhà ga về nhà, anh còn bao nhiêu thời gian để nghỉ một chút?” Cô không nhịn được trào phúng hỏi.

“Có khoảng một giờ.” La Khiêm cười cười, nói.

Hạ Tiểu Tiệp trừng mắt nhìn anh, hơi bực mình. Sao cô lại muốn xen vào việc anh có bao nhiêu thời gian để nghỉ ngơi? Chuyện đó căn bản là không liên quan đến cô, không phải sao? Nhưng...

“Anh có bằng lái không? Có đi xa không?” Cô hỏi anh.

“Hả?” Anh trừng mắt nhìn, ngạc nhiên.

“Hả cái gì? Tôi hỏi anh có bằng lái không, có thể đi xa không? Nếu có, anh hãy lái xe. Tôi đưa anh về trước rồi về trường. Dù sao thì mười giờ tôi mới bắt đầu học, có đủ thời gian.” Cô giải thích, sau đó ra khỏi vị trí lái, nhìn anh thúc giục: “Còn không mau lên xe!”

La Khiêm không biết nên nói cái gì, giật mình sững sờ một chút rồi mới di chuyển, sai bước đến chỗ cô.

“Cảm ơn.” Anh nhìn cô nói lời cảm tạ, không biết vì sao tiếng nói có điểm ngu muội.

Mặt Hạ Tiểu Tiệp nóng lên, đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ.

“Tôi có thể tin tưởng vào kỹ thuật lái xe của anh không?” Cô cố ý dùng lời lẽ thoải mái nói chuyện nhằm bỏ đi cảm giác xấu hổ.

“Có thể. Nhưng an toàn là trên hết. Cô vẫn nên giúp một chút có vẻ tốt hơn.” Anh dạn dò nói.

“Ngồi ở sau xe, hay là anh ngồi đi?” Cô đùa anh, hỏi lại.

“Đều có thể.” Anh thành thật trả lời.

Người này thật sự không có chút hài hước nào. Cô còn tưởng rằng bắt đầu vui đùa với cô, anh không ngại cô nói linh tinh. Nhưng anh cũng quá mệt mỏi đến mức không có tinh thần để nói đùa?

Nghĩ đến với anh về nhà sớm một phút là lại có thêm một phút đồng hồ để nghỉ ngơi, cô quyết định không tranh cãi với anh, trực tiếp lên xe ngồi phía sau lưng anh, nói: “Đi thôi.”

Kỹ thuật đi xe của anh rất cứng, tay lái vững vàng, tới nơi nhanh hơn so với sự tưởng tượng của cô.

“Cảm ơn cô.” La Khiêm xuống xe, nhìn cô nói.

“Không cần khách khí.”

“Nếu đến đây thì cô chờ tôi một chút, tôi lên lấy phim cho cô.”

Đột nhiên nghe thấy thế làm cô sững sờ một chút, trong lòng nhất thời bùng lên một cơn giận dữ.

“Anh không phải là rất ghét tôi đó chứ?” Cô tức giận hỏi anh.

“Cài gì?” Anh sừng sốt một chút.

Hạ Tiểu Tiệp tức giận liếc anh một cái, quyết định không để ý tới anh nữa, nhún ga, cả xe và người lao đi. Đến cả lời nói hẹn gặp lại cũng không có.

La Khiêm đứng tại chỗ ngây như phỗng, nhìn theo bóng cô cho tới khi hoàn toàn biến mất mới hồi phục lại tinh thần. Đang êm đẹp sao tự nhiên cô lại tức giận, anh có nói sai điều gì sao? Bây giờ đưa phim cho cô không phải để chiều thứ ba cô đỡ phải đi một chuyến nữa, không phải sao? Còn câu cô vừa nói là có ý gì? Có phải là ghét cô lắm? Vì sao cô lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ về mặt của anh thật khó chịu sao? Anh đưa tay lên sờ mặt mình, thật không hiểu rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

“A...”

Đột nhiên ngáp một cái, anh thật sự cảm thấy mình mệt sắp chết, vẫn chạy nhanh lên tầng nghỉ một chút. Nếu không làm sao anh chống được đến mười hai giờ đêm?

“A...”

Lại ngáp một cái, anh cho tay vào túi lấy chìa khoá, về nhà ngủ.

*****

Buổi chiều thứ ba Hạ Tiểu Tiệp không có giờ học, giờ học buổi sáng đã kết thúc cùng mấy chuyện có vẻ tốt với bạn học, cùng nhau ăn cơm trưa. Nghĩ rằng dù sao cũng không có việc gì, liền đến địa điểm trước thời gian – nơi La Khiêm ở. Cô tuyệt không thừa nhận mình thật sự hơi vội, nếu có cũng chỉ là vì có thể thấy mấy bức ảnh chụp động lòng người kia, mà không phải là vì anh. Tuyệt đối không phải.

Tới nơi, Hạ Tiểu Tiệp đột nhiên ngẩng cả người, bởi vì từ giờ đến lúc hẹn còn gần hai tiếng nữa, mà cánh cửa sắt gỉ loang lổ trước mắt cũng đang đóng chặt. Cô không ghi số điện thoại của anh, cạnh cửa cũng không nhìn thấy có chuông cửa để ấn. Cho nên, cô đến sớm như vậy là muốn làm gì chứ? Nếu bây giờ cô đứng dưới tầng gọi to tên La Khiêm, liệu anh có nghe thấy? Vấn đề là, nếu anh không có nhà thì phải làm sao bây giờ? Cô thật sự là ngu ngốc, đại ngu ngốc. Đầu óc đề đi đâu không biết? Bây giờ nên làm gì đây? Chẳng lẽ cứ đứng ngốc nghếch như vậy, đứng đó đợi đến ba giờ?

Cô quay đầu nhìn khắp bốn phía, xem gần đây có chỗ nào có thể ngồi đợi, tỷ như quán cà phê hoặc quán hồng trà... Kết quả là không có gì, chỉ có một cửa hàng tiện lợi cách chỗ cô đứng khoảng ba trăm mét.

Quên đi, có còn hơn không, đến cửa hàng mua quyển tạp chí cũng được. Hạ Tiểu Tiệp để xe máy ở trước cửa nhà trọ, hy vọng nếu bây giờ anh ở ngoài, khi về có thể thấy xe của cô ở đó, biết cô đã đến, đỡ cho phải đi một lúc lại không gặp được anh. Cất chìa khoá xe, cô đi bộ về phía cửa hàng tiện lợi, không hề ngờ rằng sẽ nhìn thấy anh ở cửa hàng, khiến cô không chặn được tiếng kêu phát ra...

“Tay của anh bị sao vậy?” Hạ Tiểu Tiệp nhảy mắt đã chạy đến trước mặt anh, trừng mắt nhìn cánh tay trái cuốn băng hỏi.

La Khiêm trừng mắt nhìn, lại ngây ra như phỗng nhìn người mới tới, không ngờ cô đột ngột xuất hiện.

“Chúng ta không phải hẹn ba giờ à? Hay tôi nhớ nhầm?” Anh phục hồi tinh thần, biểu tình mang theo một chút mơ hồ hỏi cô.

“Tay anh bị sao vậy?” Cô lại hỏi, khuôn mặt nghiêm túc.

“Bị thương.” Anh liếc cô một cái rồi trả lời.

“Ai chẳng biết là bị thương. Tôi hỏi là cái gì làm bị thương, bị thương thế nào?”

“Dao làm. Là chuyện ngoài ý muốn.” Anh nhẹ giọng đáp bằng quơ.

Giữa trưa hôm qua đang làm việc trong nhà hàng lẩu, đột nhiên có người tới trả thù. Tuy rằng là trả thù khách trong cửa hàng, không có quan hệ gì với nhà hàng, nhưng ai ngờ anh lại không may, chẳng biết tại sao bị vạ lây, bị chém một dao.

“Chuyện gì ngoài ý muốn khiến tay bị chém?” Cô nhún mi hỏi anh.

Anh cắn cắn môi dưới, mỉm cười một cái với cô rồi trực tiếp nói sang chuyện khác: “Tôi không ngờ là cô đến trước giờ hẹn, không mang phim ra, vẫn còn ở trong phòng. Cô có lẽ đi cùng tôi lên đó một chuyến.”

Hạ Tiểu Tiệp trừng mắt nhìn anh, không khỏi lại tức giận. Anh thật sự muốn chọc tức cô, tuy chính cô cũng không biết vì sao mình lại tức giận.

“Tôi muốn mua mấy thứ.” Cô lớn tiếng nói, sau đó không để ý đến anh, xoay người cầm giỏ, bắt đầu nhặt đồ ăn vặt, bánh bích quy với đồ uống. Khi tính tiền hết tổng cộng là bảy mươi một đồng.

“Tôi cảm giúp cô.” Anh tỏ vẻ cực kỳ lễ độ.

Dù sao thì tay phải của anh vẫn rất tốt, cô quyết định cho anh biểu hiện sự phong độ. Hai người cùng đi về chỗ anh ở, dừng ở chỗ xe máy của cô, để đồ

trên chỗ để chân của xe.

“Anh đang làm gì vậy?” Cô trực tiếp hỏi anh.

La Khiêm nhướn mi khó hiểu, quay đầu nhìn cô. Đang làm gì, để đồ xuống đấy, động tác của anh rất khó giải thích sao?

“Túi đồ ăn đó là mang tới nhà anh.”

“Hả?” Anh sững sốt.

“Lần trước đến nhà anh khát nước muốn chết, muốn tìm cốc nước để uống mà mãi không thấy. Lần này thông minh, tự chuẩn bị.” Cô liếc nhìn anh một cái, nhấn mạnh mấy chữ cuối.

La Khiêm hơi xấu hổ: “Thật xin lỗi.”

Bình thường về nhà, phần lớn thời gian anh dành để ngủ, đi làm uống nước ở đó là đủ, phòng ngừa về nhà vạn nhất bỗng khát nước, lấy chút nước trong công ty về nhà uống. Anh căn bản là không nghĩ tới chuyện trong nhà sẽ có ngày có khách đến, hoàn toàn không chuẩn bị. Thực tế trong nhà anh ngay cả một cái cốc cũng không có.

Nhưng đây không phải là điều quan trọng. Điều quan trọng nhất là cô muốn lên tầng với anh sao? Chẳng lẽ cô muốn so đo cao thấp với anh? Như thế nào đã từng nghe, hơn nữa trên tay anh bây giờ đang cầm một túi đồ ăn vặt rất to, cô giống như mở nhạc hội ở trong nhà hán, đáng vẻ dường như đã đợi thật lâu thật lâu?

Cô... rốt cuộc là muốn làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Buổi chiều đó đã làm thay đổi cả một đời của La Khiêm.

Hạ Tiểu Tiếp thảo luận với anh về việc dán một tấm ảnh lên vách tường, cô nói cho anh mỗi tấm ảnh cho cô cảm giác như thế nào, sau đó bảo anh nói cho cô câu chuyện sau mỗi tấm ảnh.

Anh không biết vì sao cô biết sau mỗi tấm ảnh đều có một câu chuyện, nhưng anh vừa khéo đều nói hết. Cô nói, ảnh của anh sẽ làm con người có cảm giác xúc động, cô hỏi anh nếu có hứng thú với chụp ảnh như vậy sao không làm nhiếp ảnh gia?

Có lẽ là bởi vì còn băn khoăn nhiều chuyện, anh bắt đầu nói chậm rãi, kể về chính mình không có khát vọng lại không người ra sức giúp đỡ. Bởi vì không có lai lịch, không có bằng cấp, không ai giới thiệu, cũng bởi vì anh không có bao nhiêu thời gian và tiền tài có thể tiêu xài để chờ đợi *Bá Nhạc** xuất hiện. Anh không phải không làm, cũng không phải không thể làm, mà sự thật khiến anh không thể không làm, cũng không phải không thể làm, mà là sự thật khiến anh không thể không cúi đầu với vận mệnh. Sau đó, anh chỉ có thể nói với chính mình, chỉ cần còn có thể cầm máy ảnh tưởng tượng anh đang chụp liền cảm thấy mỹ mãn.

*伯乐 Bá Nhạc: người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Lạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể

Hai mươi ba năm qua, mỗi một ngày anh sống chưa bao giờ giống nhau, trong một ngày anh đã nói nhiều như vậy, hơn nữa đều là lời trong lòng. Anh từ trước đến nay không phải là người nói nhiều. Ở cô nhi viện, bởi vì quá nhiều người, mẹ viện trưởng cố gắng thế nào cũng rất khó chăm sóc chu đáo cho mỗi đứa trẻ, mà anh vừa không thuộc loại nghịch ngợm, gây chuyện thị phi khiến mọi người lo lắng như đám kia, cũng không thuộc loại học sinh giỏi. Nhưng lúc còn nhỏ anh đặc biệt ngoan ngoãn, tự nhiên dễ dàng bị đẩy sang một bên, làm anh thay đổi không ít, vô tình trở nên trầm mặc.

Anh không có cảm giác là người lớn đối với anh không công bằng, chính là không tự giác dường thành tính cách tự dựa vào chính mình, hi vọng ai đó đều tự mình chấp nhận, không chia sẻ với người khác hoặc có thói quen tìm người kẻ khổ. Cho nên nói nhiều như vậy với cô, sau nghĩ lại, ngay cả mình cũng bị dọa nhảy dựng.

Trải qua chiều hôm đó, La Khiêm phát hiện, cảm giác cô cho anh hoàn toàn thay đổi, không còn là cô gái xinh đẹp hung hãn, mà là một cô gái lương thiện am hiểu ý người, thận trọng, ngoài lạnh trong nóng, thật dễ dàng khiến người ta động lòng.

Bởi vì tay bị thương nên ngay cả công việc ở lớp chửi anh cũng không làm được, chỉ có thể xin phép ở nhà dưỡng thương. Anh nghỉ một tuần, mỗi ngày Hạ Tiểu Tiếp đều đến tìm anh, mỗi ngày đều mua một đồng hồ ăn mang đến nhà anh. Tuy rằng cô nói đó là mua cho mình ăn, nhưng lúc đi tuyệt đối không mang những gì còn lại đi.

Cô đều gọi anh “Này”, chưa bao giờ mở miệng hỏi anh tên gì, mà vì vậy anh cũng không mở miệng hỏi tên của cô, cũng gọi cô là “Này”.

Một tuần đó là những ngày nhẹ nhàng thoải mái nhất của anh. Họ tán gẫu về mấy tấm ảnh, tán gẫu về chụp ảnh, nói đùa về chuyện đông chuyện tây. Cô còn giặt giũ anh, nói với anh dù sao cũng nhàn rồi không có việc gì, không bằng nghĩ cách lấy tác phẩm của mình đi thi, tuy là bán bậy bán bạ, nhưng có khi sẽ bán trúng. Vì thế cô chủ động mua phong bì, sưu tập tài liệu tạp chí liên quan, mỗi tấm ảnh cùng câu chuyện đều cho vào phong bì, sau đó gửi đến các tạp chí.

Trong một tuần đó hai người họ thật sự cùng nhau làm rất nhiều chuyện, trong đó bao gồm chuyện yêu đương. Đó là...

Không thể nói là nhất thời xúc động, cũng không thể nói là chuyện trong kế hoạch, chỉ có thể nói là không kim lòng được, tình đầu ý hợp.

Nụ cười của cô khiến anh động lòng, khi ở trên giường cô mỉm cười với anh khiến anh không chút nào phòng vệ, nhất thời xúc động khiến anh không nhìn được hướng về phía trước mà hôn cô. Ngay lúc đó cô lại không hề cự tuyệt, ngược lại nhắm mắt lại, khiến anh nghĩ đã đạt được giấy thông hành, nhảy mất dục hóa đột người, không kim lòng được làm nụ hôn đầu tiên của họ trở nên sâu sắc. Tiếp theo tất cả như là nước chảy thành sông, điều tự nhiên xảy ra.

Từ một khắc kia, cô trở thành bạn gái của anh, trở thành đối tượng kết hôn, trở thành người anh chăm sóc cả đời, người phụ nữ bảo vệ cả đời, hơn nữa còn thể kiếp này tuyệt đối không khi dễ cô! Mà cô...

Anh vẫn nghĩ cô và anh có suy nghĩ giống nhau, kết quả anh nhận được là cô hưởng ứng sự đóng góp của tạp chí, nói thực thấy hứng thú với tác phẩm anh chụp, muốn tiến thêm một bước nói chuyện hợp tác với anh, đột nhiên càng lúc càng xa anh, sau đó biến mất không thấy, không hề xuất hiện.

Anh không biết rốt cuộc là mình làm gì sai, chỉ có thể nghĩ có lẽ là rốt cục cô đã nghĩ rõ ràng, nghĩ thấu triệt, thứ anh có thể cho cô không nhiều. Đi theo anh chịu khổ quá nhiều, cho nên mới lựa chọn ra đi.

Tim đau, nhưng không trách cô. Bởi vì anh đúng là không xứng với cô.

Chuyện này điều là do họ tình nguyện, nhưng phim ảnh vẫn đều ở trên tay anh, cuối cùng cô vẫn không mang nó đi.

Vì thế, anh thành danh lấy nghệ danh Max, sau đó nổi tiếng quốc tế, tấm ảnh kia cũng trở thành một trong những tác phẩm rất nổi tiếng, bởi vì đó vĩnh viễn là hàng không bán.

Thân là một nhiếp ảnh gia, anh từng chụp rất nhiều ảnh, chỉ có khuôn mặt kia là suốt đời anh khó quên, bởi vì anh yêu người trong ảnh, bởi vì cô từng cho anh toàn bộ, cũng bởi vì có sự thúc đẩy và giúp đỡ của cô mới có Max ngày hôm nay. Sự xuất hiện của cô hoàn toàn thay đổi con người tâm thường của anh, đơn giản là cô.

Chuyện cũ vẫn nhớ rõ ràng, khắc cốt ghi tâm, con người cũng không thể làm thời gian dừng lại, mới đó đã qua năm năm. Năm năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, có thể làm thay đổi rất nhiều chuyện. Tỷ như, anh là một người không có tiếng tăm gì, tiền đồ mờ mịt, biến thành nhiếp ảnh gia nổi tiếng quốc tế.

Mà cô ở đâu? Thời gian năm năm trôi qua cô hay cảnh vật xung quanh có những thay đổi gì? Bên người có đối tượng có tình cảm rồi hẹn hò, đã lập gia đình, hoặc đã kết hôn, mang thai, sinh con không? Năm năm, cô có còn nhớ anh không?

Nếu cô thật sự là chị của bạn gái Tiểu Kỳ, hai người họ sẽ gặp lại, đến lúc đó cô dùng thái độ gì đối xử với anh? Có thể làm như không biết, hoặc căn bản đã quên anh không còn một chút không?

Hạ Tiểu Tiếp. Nếu không phải vì Tiểu Kỳ, bởi vì vừa gặp bạn gái của bạn thân anh, trong lời nói của vị Ryan kia, có lẽ đến bây giờ anh vẫn không biết tên của cô, mà tiếp tục dùng “Này” gọi cô. Có khi hai người rất nhầm lẫn có thể dùng “Này anh”, “Này cô” để xưng hô người kia, buồn cười, thật sự là ngây thơ, nhưng rất vui vẻ.

Tâm tình pháp phòng, vừa lo vừa nửa nọ nửa kia, kỳ thực anh rất muốn nhìn thấy cô, lại có chút sợ hãi khi gặp cô. Lí do về phần sợ hãi.

“Reng reng reng...”

Điện thoại trong phòng đột nhiên vang lên, dọa anh nhảy dựng. Anh quay đầu lại nhìn, nhìn điện thoại lại nhìn đồng hồ báo thức điện tử hiện lên 11:30, nói cách khác, anh đã ngồi yên ở đây hơn một giờ! Sự thật xảy ra trước mắt khiến anh khó có thể tin. Ảnh hưởng của cô với anh vẫn lớn như năm năm trước.

Bất giác than nhẹ một hơi, anh rời ghế sofa đi đến bên giường ngồi xuống, sau đó nhận điện nói. “Alo?”

“Thật xin lỗi, La đại sư, không phải là tôi muốn phiền đến cậu nghỉ ngơi?” Người đại diện của anh áy náy nói ở đầu kia điện thoại.

“Chuyện gì?” Anh trực tiếp hỏi, biết nếu không phải việc gấp, người đó sẽ không muộn như vậy còn gọi điện thoại làm phiền anh.

“Bên Pháp có chút vấn đề, chủ sự gọi điện đến hỏi cậu, có thể tới trước một ngày không?”

“Vấn đề gì?”

“Nghe nói hành trình cuối cùng của anh sẽ có một ngày chụp ảnh du thuyền, sợ sẽ gặp nguy hiểm nên mới hy vọng bắt đầu trước một ngày, kết thúc trước một ngày, tránh đi trăng hồn loạn đó.”

“Theo tài liệu thì Du thuyền rất tốt.”

“Câu làm ơn đừng nói như vậy, La đại sư, nếu cậu có gì ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ?” Người đại diện ở đầu kia điện thoại kêu rên, rất sợ anh lại tâm huyết dâng trào chạy tới chụp du thuyền, sau đó mất tích, làm mọi người sợ tới mức chết khiếp. Bởi vì anh đã từng trải qua chuyện này, mà không chỉ một lần.

“Yên tâm, tôi đã sớm viết xong di chúc.” La Khiêm nửa đùa nửa thật nói.

“Làm ơn đừng nói đùa, Max đại sư.” Người đại diện cầu xin.

“Đến trước một ngày, vậy không phải ngày mai bay?” La Khiêm hơi chút trầm ngâm, đứng đắn mở miệng hỏi.

“Đúng.” Người đại diện trả lời nhanh “Có thể chứ?”

“Được rồi.” Anh đồng ý.

Dù sao thì ở mỗi chỗ này anh sẽ càng miên man suy nghĩ không ngừng, sợ không ngăn được mình muốn đi tìm Tiểu Kỳ hỏi cách liên lạc với cô, sau đó do dự muốn đi tìm nơi ở của cô không, dẫu vò đến không được. Mà điểm quan trọng là, cho dù anh quyết định đi tìm cô, anh cũng không có nhiều thời gian ở bên cô như năm đó, bởi vì mấy ngày nay anh phải đến Pháp công tác. Đây là công việc của nửa năm trước, không thể chối được.

“Thật tốt quá, tôi nói với người đó ngay.” Nghe anh đáp lại, người đại diện mừng rỡ nói tiếp. “Tối mai tôi sẽ lái xe đến khách sạn chờ cậu ra sân bay, trong thời gian này cậu hãy nghỉ ngơi cho tốt.”

“Tôi biết rồi.”

“Tôi không quấy rầy cậu nghỉ ngơi nữa, ngủ ngon.”

Ngắt điện thoại, La Khiêm ngồi lại bên giường một hồi lâu, sau đó mới đứng dậy hướng phòng tắm đi tắm rửa, chuẩn bị lên giường. Nhưng đêm nay anh ngủ được sao? Anh thật sự nghi ngờ.

*****

Hạ Tiểu Tiếp đứng ở đường cái, nhìn cảnh tượng đối diện rực rỡ hẳn lên, trong lòng có cảm giác phiền muộn không nói nên lời. Qua thời gian năm năm, chỗ ở trước kia của anh đã không còn, thay vào đó là một loạt kiến trúc quy hoạch, tất cả tầng một đều là mặt tiền cửa hàng, đoạn đường vốn hẻo lánh cũng trở nên phồn vinh hơn, hoàn toàn khác với cảnh tượng trong trí nhớ của cô, chỉ có cửa hàng tiện lợi cách khoảng ba trăm thước ngoài kia vẫn đứng sừng sững.

Thời gian năm năm thật sự có thể thay đổi rất nhiều, giống như cảnh phố tấp nập trước mắt, lại giống như cô từ cô gái trở thành người mẹ, trước đây cô vì có thai, bay đến Australia tìm em gái, sinh ra con nhỏ. Rồi xa nơi chôn rau cắt rốn năm năm, mãi đến bây giờ mới cùng em gái về nước, bố mẹ cũng mới biết được họ có cháu ngoại.

Mà nay anh, từ một tiểu tử vô danh biến thành thầy chụp ảnh đẳng cấp quốc tế. Đúng vậy, cô biết anh thành công, biết anh đi lên rất nhanh, biết mình không thể nào so sánh nổi, nhưng không biết anh có còn nhớ cô không? Nhớ có một cô gái yêu anh, cuối cùng lại không hiểu tại sao rời khỏi anh, biến mất không thấy, từ đó về sau biệt vô âm tính? Nếu anh còn nhớ, cô nghĩ, vậy hẳn không phải là anh nhớ nhưng hoặc yêu cô, mà là bởi vì khó hiểu, bởi vì oán, bởi vì hận chăng? Khi hai người sống cùng nhau, kỷ thực không chỉ một lần anh nói cho cô biết, đối với anh cô là người quan trọng nhất, là tất cả với anh, cũng là người nhà cả đời này anh chưa bao giờ có. Chuyện yêu thương tạm thời không đề cập tới, tầm quan trọng của cô trong lòng anh là không cần bàn cãi, nhưng kết quả là cô lại phản bội anh, không nói gì liền vứt bỏ anh, rồi anh mà đi. Cho anh tất cả, lại cướp đi tất cả trong chớp mắt, anh hẳn là rất hận cô? Nếu đối lại là cô, cô nhất định rất hận.

Khi còn là học sinh, có một thời gian Tiểu Dư rất mê đọc tiểu thuyết ngôn tình, lúc cô nhàm chán cũng đọc vài bộ. Trong sách, nam chính mặc kệ chính trước đây vì sao mà rời bỏ anh, có nỗi khổ trong lòng gì họ cũng không thể chấp nhận, đều ngược nữ chính chết đi sống lại, cho đến khi biết sắp mất cô mới giật mình hiểu được đó là yêu, sau đó tìm nữ chính trở về, từ nay về sau sống vui vẻ hạnh phúc.

Đó là tiểu thuyết, thật sự là tiểu thuyết. Bởi nếu cô là nữ chính, mặc kệ nam chính vì vứt bỏ cô hay là thế nào đó, cùng người phụ nữ khác anh em em trước mặt cô, cô cũng sẽ tan nát cõi lòng mà rời bỏ anh, cho dù sau đó anh lại theo đuổi theo, cô cũng không có cách nào chấp nhận anh. Bởi vì bóng ma đã tồn tại trong lòng, cho nên cô sẽ nghi ngờ anh cả đời không có đến nửa điểm tin tưởng.

Nam nữ như vậy, vợ chồng như vậy sẽ có tương lai sao? Cô cảm thấy sẽ không. Có lẽ sẽ có người cảm thấy cô không thể làm việc lớn, nhưng tính cách của cô chính là như vậy, đây là cô. Cho nên sau này anh có thành danh, cho dù cô biết có thể liên lạc với anh, nhưng cô cũng chưa bao giờ muốn thử liên lạc với anh. Cho dù trước đây cô có nỗi khổ nên mới bỏ đi không nói lời nào, cô cũng không muốn lấy đó làm lý do để cầu xin anh tiếp tục tiền duyên với cô. Cho dù cô chưa bao giờ quên anh, thậm chí vẫn yêu anh say đắm, cô cũng chỉ dám giấu diếm trong lòng, sau đó yên lặng một mình ở phương xa nhìn anh thành công mà vui mừng. Họ gặp nhau quá sớm, đưa bé lại đến quá bất ngờ, nếu...

Không, đối với cô, không có nếu. Cho dù có, cô cũng sẽ không vì vậy mà thay đổi cái gì, bao gồm yêu thương anh, đem đêm đầu tiên của mình cho anh, sau này phát hiện mình có thai, vì không muốn liên lụy đến bước tiến của anh mà lựa chọn rời bỏ anh. Tất cả những điều đó, cô chưa bao giờ hối hận.

Về phần đứa bé, con gái của họ, cô nghĩ, chờ sau này đứa bé trưởng thành, cô sẽ nói cho nó tất cả, nói cho nó biết rằng ba nó tài giỏi cỡ nào, không hề dựa vào người khác, hoàn toàn dựa vào chính mình mà làm nên tên tuổi. Về chuyện hai người họ xa nhau, không phải lỗi của ai cả, chỉ là duyên hết mà thôi...

Hít một hơi thật sâu, Hạ Tiểu Tiệp nhắc nhở chính mình cần phải đi, cô còn phải đến công ty. Mang theo cội lòng đầy phiền muộn, cô xoay người, vừa ngược mắt lên cô liền vừa khéo bốn mắt giao nhau với một người đứng cách năm mét. Cô nháy mắt giật mình, bỗng nhiên cũng ngây ngẩn cả người, tất cả cơ thể ngây ra như phỗng, khó có thể tin, thoáng như trong mộng.

La Khiêm!

Sao lại là anh? Sao anh lại xuất hiện ở đây? Sau khi thành danh, không phải anh đều sống ở nước ngoài sao? Chưa bao giờ nghe tin anh về nước, sao giờ phút này anh lại ở đây? Cô không phải đang nằm mơ chứ?

Cô kinh ngạc nhìn anh, đầu óc trống rỗng.

La Khiêm cũng không nghĩ tới chuyện gặp lại cô như vậy. Trải qua năm năm, mới hôm qua lần đầu tiên anh nghe thấy tin tức có liên quan đến cô, không ngờ hôm nay lại gặp mặt như thế, lại là tình huống xảy ra đột ngột như vậy. Ông trời cũng khá là biết sắp xếp đấy chứ?

Tối qua bởi vì bất ngờ nghe thấy tin tức của cô gọi lên rất nhiều ký ức khiến anh mất ngủ cả đêm, lăn qua lộn lại rốt cuộc cũng không ngủ được. Buổi sáng trời trong xanh, anh liền buông tha không giẫy dụa nữa, dậy thay áo ra ngoài, định thuê một chiếc xe đi đến nơi anh từng ở trước đây một chút. Anh vừa bước xuống xe taxi liền thấy hình ảnh khắc sâu trong lòng anh, hình ảnh quán lấy tâm trí của anh cả đêm đã xuất hiện ở trước mắt anh.

Cô không có gì đổi khác, vẫn là một mái tóc thẳng thật dài, thân hình tinh tế, da thịt trắng nõn, khuôn mặt tuyết trắng đoan trang, dù đứng ở nơi nào cũng đều đẹp tựa như tranh vẽ. Cô đứng trên lối đi bộ, ánh mắt thẳng tắp nhìn đường cái đối diện. Nơi đó từng có kiến trúc cũ, thoát nhìn bề ngoài tựa như sắp hỏng, nhưng kỳ thực còn rất chắc chắn, cũng không ai lên án vấn đề nước bị rò, tiền thuê nhà, lại tiện nghi, khuyết điểm duy nhất là chủ nhà có vẻ lười, đèn trên hành lang đã hỏng nhưng một năm rồi không sửa, còn lại đều tốt. Đó từng là nhà anh, cũng là khi hai người họ ở ở bên nhau, nơi ở lâu nhất.

Bởi vì anh và cô bây giờ không còn quan hệ, ngay cả một lần hẹn hò bình thường anh cũng chưa hề cho cô, hai người nếu không ở trong nhà thì cô sẽ theo anh đi xung quanh chụp ảnh. Tất cả đều là không cần hẹn, mà cô ngay cả câu oán hận hay bực tức đều không hề nói với anh. Cô thật là một cô gái tốt, đến nỗi anh thường cảm thấy mình không xứng với cô, cho nên cô bỏ anh, anh cũng không chút oán hận, nhưng vẫn đau lòng, vẫn phiền muộn, vẫn hận chính mình nhỏ bé vô lực, chỉ như vậy thôi.

Vẫn nhìn cô không chuyển mắt, ánh mắt La Khiêm gần như là si mê, nhưng chính mình lại không biết. Anh nghĩ, sao cô lại xuất hiện ở đây, giờ phút này nghĩ gì trong lòng? Anh có thể tự kỷ một chút, nghĩ cô và anh đều chưa bao giờ quên người kia, hơn nữa bây giờ đang nhớ đến anh?

Cô đột nhiên xoay người lại, bốn mắt giao nhau với anh, làm anh hoảng sợ. Có vẻ cô cũng bị việc anh xuất hiện bất ngờ thế này dọa đến ngây ra như phỗng, cứ như vậy kinh ngạc nhìn anh, cũng không nhúc nhích.

Cảm thấy xấu hổ sao? Cũng không đúng, trong lúc đó họ chỉ là có cảm giác là lạ trong lòng, dù sao thì cũng đã năm năm họ chưa từng gặp nhau. Anh từ từ bước về phía cô, mang theo vẻ mỉm cười thân nhiên chào hỏi với cô.

“Hi, đã lâu không gặp.”

Hạ Tiểu Tiệp vẫn hơi ngây ngốc, trừng mắt nhìn, một lúc lâu cô mới mở miệng đáp lại anh.

“Đã lâu không gặp.” Tiếng nói của cô có vẻ khàn khàn.

“Đạo này, em sống tốt không?” Anh ngó nhìn cô, nhẹ giọng hỏi.

Cô gật gù đầu. Trừ lúc nhớ anh tưởng niệm thành tranh, còn lại đều rất tốt.

“Em không hỏi lại anh, anh sống có tốt không à?” Anh hỏi cô.

“Em biết anh rất tốt, anh Max. Chúc mừng anh thành công.” Cô thành tâm thành ý, tuy rằng đây chỉ là một câu nói chúc mừng.

“Em biết anh là Mr. Max?” Anh hơi kinh ngạc.

“Em có xem tin tức của anh ở các bản tin, anh ở giới chụp ảnh quốc tế rất có danh tiếng, triển lãm cá nhân phong bình vẫn đều rất tốt.”

La Khiêm hơi đắm chiều nhìn cô. Không ngờ cô lại chú ý đến anh, điều này có ý nghĩa gì? Trong lòng anh nháy mắt dấy lên một tia hy vọng.

“Em... Kết hôn à?” Ngần không được nghi vấn, phụt chốc phun ra từ miệng anh.

Hạ Tiểu Tiệp sững sờ, cười nhẹ sau đó mới lắc lắc đầu.

“Anh cũng chưa.” Anh không thể ngăn chặn thẳng thắn.

Cô giật mình ngạc nhiên nhìn anh, hoàn toàn không ngừng tự hỏi anh nói những lời này với cô là có ý gì.

“Đang vội à?” Anh lại hỏi cô.

Cô lắc đầu. Thực tế vốn là cô phải đi làm, nhưng bây giờ việc đó không quan trọng.

“Chúng ta tìm chỗ nào đó nói chuyện tiếp được không?”

Thái độ và dáng vẻ anh biểu hiện ra ngoài tựa như bạn bè lâu ngày không gặp, không có gì là địch ý hay hận ý, làm cô không tự chủ được liền gật đầu.

Thực tế, cho dù anh biểu hiện ra là không có ý tốt thì cô vẫn gật đầu, cô thật sự muốn biết mấy năm nay anh thế nào, muốn nghe chính miệng anh nói, mà không phải là xem nội dung trên báo. Bởi vì trừ những thông tin bên ngoài, cô muốn nghe anh nói đến những chuyện không ai khác biết, nói về việc sau công thành danh toại anh đã cố gắng và trả giá bao nhiêu.

Gần đây thật sự thay đổi rất nhiều, trước kia muốn tìm một nơi có thể ngồi xuống như bây giờ lại không có, mà nay quán fastfood, quán cà phê, nhà ăn kiểu Ý... Quả thực là cái gì cần có đều có. Chẳng qua là bây giờ còn sớm, trừ quán fastfood và quán bán đồ ăn sáng, những quán khác còn chưa mở, cho nên họ chỉ có thể lựa chọn đi vào quán fastfood.

“Em muốn ăn cái gì?” Đứng ở quầy tính tiền của quán, La Khiêm quay đầu hỏi cô.

“Bò nướng.”

“Đồ uống gì?”

“Cà phê.”

“Latte được không? Hay là muốn cái khác?”

Hạ Tiểu Tiệp ngẩng đầu nhìn bảng giá một chút. “Riga cũng được lắm, em muốn hai cái bơ, đường thì không cần.”

“Được, em tìm chỗ ngồi trước đi.”

Cô gật đầu, để anh đứng trước quầy còn mình phụ trách đi tìm chỗ ngồi. Ở quán fastfood khách dùng bữa cũng không nhiều, đâu đâu cũng có chỗ ngồi. Cô tìm một chỗ anh liếc mắt một cái là có thể thấy, ngồi trên ghế sofa chờ anh.

Trong chốc lát liền thấy anh bụng khay ăn cao ngất hướng đến phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Anh ngồi xuống, hai người im lặng ăn xong bữa sáng mới mở miệng nói chuyện.

“Hôm qua anh gặp em gái em?” La Khiêm nói với cô.

“Tiểu Dư?” Hạ Tiểu Tiệp hơi giật mình, “Anh biết Tiểu Dư?”

“Không biết.”

Cô trừng mắt nhìn anh, hơi sừng sốt một chút: “Vậy sao anh...”

“Anh biết bạn trai của cô ấy.”

“Bạn trai... Tiểu Dư?” Cô ghen hòng nhìn trần trối, càng thêm giật mình. Tiểu Dư quen bạn trai? Sao có thể? Tiểu Dư cũng không nói gì với cô hay mẹ, điều này cũng không phù hợp với tính cách của Tiểu Dư.

“Anh ta là dạng người thế nào? Làm việc gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Anh và anh ta thân lắm à?” Cô không tự chủ được hỏi anh, rất tò mò lại quan tâm.

“Rất thân, anh và Tiêu Kỳ quen nhau năm năm...” La Khiêm còn chưa nói xong liền bị Hạ Tiểu Tiệp ngắt lời.

“Chờ một chút!” Cô ngạc nhiên kêu to “Anh vừa nói ai? Tiêu Kỳ?”

La Khiêm khó hiểu nhìn cô, chán chừ một chút rồi gật đầu. “Sao vậy?” Nhìn phản ứng của cô giống như hơi khiếp sợ, lại có chút khó tin.

Hạ Tiểu Tiệp trợn mắt há hốc mồm theo dõi anh, sau đó chậm rãi lắc đầu, rồi đột nhiên bật cười ra tiếng, rồi càng khó có thể kiềm chế được, liền dùng tay che miệng vẫn không ngăn được tiếng cười khoái trá của cô.

“Có câu nói một người vui không bằng mọi người cùng vui. Em đang cười cái gì? Có thể nói ra được không, để anh cùng em cười?” La Khiêm nhìn cô cười, không nhịn được mở miệng hỏi. Anh chưa bao giờ thấy cô không khống chế được như thế, thật sự rất ngạc nhiên, rốt cuộc là chuyện gì khiến cô cười thành như vậy?

Hạ Tiểu Tiệp cười như đứa trẻ một hồi lâu mới miễn cưỡng ngừng lại, nhưng là ý cười trên mặt vẫn không kiềm chế được.

“Có thể chia sẻ không?” La Khiêm thấy cô dừng, mở miệng hỏi lại, anh thật sự sắp kinh ngạc đến chết.

“Em không biết nên bắt đầu nói từ đâu.” Trong tiếng nói của cô vẫn mang theo ý cười.

“Từ đâu thì thế nào?” Anh đề nghị.

“Từ đâu quá dài. Vậy từ...” Cô thoáng suy tư một chút, nhìn anh nói: “Có nhớ anh từng hỏi em khi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, vì sao em lại đau lòng khóc như vậy?”

“Em vẫn chưa nói cho anh biết vì sao.” Anh vẫn nhớ.

“Bây giờ em có thể nói cho anh biết vì sao. Bởi vì khi đó vừa khéo em và Tiêu Kỳ chia tay, anh ấy nói người trong lòng mình chính là em gái Tiểu Dư của em, không phải em, khiến em cảm thấy rất đau lòng và tủi khuất.”

“Tên khốn nạn!” La Khiêm nghe vậy, cắn răng chửi nhỏ một câu.

Anh cho tới bây giờ cũng không biết hai người họ quen nhau, còn có một quá khứ như vậy. Nếu nói cho anh biết sớm một chút, anh nhất định sẽ hung hăng đánh Tiêu Kỳ. Có điều bây giờ biết cũng không muộn, tên kia chết chắc rồi!

Nhìn dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của anh khiến cô không khỏi tò mò hỏi: “Anh đang nghĩ gì vậy? Có phải là muốn đi đánh Tiêu Kỳ báo thù cho em?”

“Tên đó không chung tình, vốn nên đánh.” Vẻ mặt của anh như thay trời hành đạo, tuyệt không chút đồng tình.

Hạ Tiểu Tiệp lắc đầu với anh, nói: “Kỳ thực cũng không phải là Tiêu Kỳ không chung tình, người trong lòng anh ấy vốn chính là Tiểu Dư. Là em biết rõ hai người họ người có tình, người có ý, nhưng lại cố ý tổn hại đến tình cảm chị em, cũng tổn hại đến lương tâm của mình, trở thành người thứ ba phá hoại tình cảm của họ. Nước mắt của em ngày đó, thực ra có một nửa là chán ghét chính mình.”

La Khiêm cứng họng nhìn cô, giống như chuyện cô nói ra thật dọa người.

“Có phải bị đáng về ghê tởm của em dọa?” Cô kéo nhẹ cánh môi, như nói đùa nhưng lại giống tự giễu bản thân.

Anh lắc đầu, biết rằng tình yêu là sự kỳ lạ đầy ma lực, luôn khiến người ta không tự chủ được làm ra những chuyện không đồng nhất hoặc trái với lương tâm và lý trí. Như anh năm đó, biết rõ mình không có bao nhiêu thời gian, sức lực và điều kiện yêu đương, kết quả lại gặp được cô, còn không phải là yêu đương với cô sao. Có lúc anh nghĩ lại, nếu năm đó không phải cô rời anh đi không một lời, tình cảm lưu luyến của họ có thể kéo dài bao lâu, có thể kéo dài đến lúc gặp bố mẹ cô sao? Bố mẹ cô mà biết được thân thế của anh, không có điều kiện kinh tế và bằng cấp, sẽ đồng ý giao phó con gái có điều kiện tốt như vậy cho anh sao? Coi như khi đến gặp, cô và anh ở bên nhau, giống như một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu, hình dung này tuyệt không khoa trương. Cô có phải đã thấy rõ chuyện này cho nên mới quyết định bỏ anh mà đi?

“Năm đó vì sao em rời khỏi anh?” Nhìn cô, La Khiêm rốt cuộc không ngăn được hỏi ra những điều nghi hoặc chôn giấu dưới đáy lòng nhiều năm.

Tuy rằng biết rõ không tránh được vấn đề này, nhưng khi Hạ Tiểu Tiệp nghe anh hỏi như vậy, thân thể liền cứng đờ, cảm giác được lòng hơi đau, bởi vì trong giọng nói của anh rõ ràng lộ ra khó hiểu và bị thương. Nhưng giờ này khắc này cô chỉ có thể nói với anh ba chữ, “Thật xin lỗi.”

“Anh muốn biết vì sao. Có phải anh đã vô tình làm chuyện gì khiến em thất vọng, em mới bỏ anh đi không?” Anh nhìn cô chăm chăm không rời mắt, khát vọng được biết đáp án.

Cô cúi đầu, không tiếng động lắc đầu.

“Như vậy rốt cục là em thấy rõ ràng, suy nghĩ cẩn thận, là anh căn bản không xứng với em, cho nên em mới ra đi?” Anh trầm mặc rồi thỉnh thoảng hỏi.

Cô bỗng ngẩng đầu lên, khiếp sợ nhìn anh, không ngờ anh lại nghĩ như vậy.

“Không phải!” Cô dùng sức lắc đầu, nhanh chóng mà kiên định nói với anh.

“Vậy là vì sao?” trong mắt anh có tia chua xót và không tin.

Bởi vì em có thai, nếu tiếp tục ở bên cạnh anh nhất định sẽ liên lụy đến anh, khiến anh buông tha cho ước mơ và mong muốn ban đầu thật vất vả, bận rộn

lo cho cuộc sống. Không muốn anh thương tiếc đứa bé, lại càng không muốn anh rơi vào thế khó xử. Ra đi, em nghĩ ngoài cách này ra không còn cách nào khác.

Những lời này đều là lời nói thật, nhưng bây giờ căn bản là Hạ Tiểu Tiệp không nói nên lời. Thứ nhất, cô không biết rốt cuộc là anh có hận cô hay không, có tin lời cô nói hay không. Có thể nghi ngờ cô là vì anh phát triển rất nhanh nên mới trở lại bên người anh không?

Thứ hai, cô không biết bây giờ anh có hẹn hò với ai không, nếu như anh nói có sẽ chỉ làm tình cảm bây giờ xấu đi mà thôi. Cô không nghĩ lại lần nữa làm người thứ ba, phá hỏng nhân duyên của người khác.

Thứ ba, cô còn chưa chuẩn bị tất cả, đứa bé cũng vậy.

Thứ tư, cũng là điều quan trọng nhất, khi anh biết đứa bé tồn tại, nói muốn cướp đứa bé đi, thì cô nên làm gì?

Không thể nói, tuyệt đối không thể nói cho anh tất cả mọi chuyện! Ít nhất là cho đến khi cô chuẩn bị tốt, biết được dự định tiếp theo của anh, thì không thể nói ra.

“Mấy năm nay, anh có gặp được người phù hợp không?” Cô mở miệng hỏi anh, làm như hết sức tự nhiên nhưng vẫn bị anh nhìn thấu.

“Em muốn biết anh bây giờ có bạn gái không, phải không?” La Khiêm hơi dăm chiêu xem xét cô, không nhanh không chậm mở miệng nói.

Cô không còn cứng rắn, xấu hổ không biết trả lời phải hay không phải. Anh trước kia cũng không như vậy, khí thế bức người.

“Em hy vọng anh trả lời có hay không có?” Anh không chuyển mắt nhìn cô.

“Chuyện này cũng giống như có thai, có liền có, không có vốn không có, không hy vọng sao cả, không phải à?” Trầm mặc xuống, cô nhẹ nhàng băng quơ trả lời.

“Cái gọi là hy vọng cũng chỉ là hi vọng trong lòng, ngấm lại vô phùng. Cho nên em hy vọng anh trả lời có hay không có?” Anh lại hỏi, chuyên chú nhìn cô, như muốn biết đáp án trong lòng của cô.

“Em không nghĩ sẽ trả lời vấn đề này.” Nhìn thẳng anh một lúc lâu, Hạ Tiểu Tiệp không nhịn được xoay đầu nói.

“Không có.”

Anh đột nhiên mở miệng trả lời, làm cô không tự chủ được lại di chuyển tầm mắt đến trên mặt anh, còn tưởng mình nghe nhầm.

“Cái gì?” Cô không dám tin hỏi.

“Anh không có bạn gái, vẫn chưa có.” Anh nhìn thẳng hai mắt cô, một lần nữa nói rành mạch câu trả lời của anh cho cô.

Tất cả âm thanh bốn phía như đột nhiên không còn, chỉ còn lại tiếng tim của cô thảng thẩn đập, nước mắt rơi xuống rõ ràng, dứt khoát. Hạ Tiểu Tiệp cảm thấy... Không, cô không biết nên cảm thấy cái gì, chỉ biết trong khoảng thời gian ngắn không biết nên đối mặt với đáp án này như thế nào, nên lựa chọn tin tưởng anh hay là nghi ngờ anh? Mình nên vui vẻ. Hay là vì anh mà khổ sở? Có nên hỏi anh là vì sao? Bởi vì lấy điều kiện hai ba năm qua của anh, độc thân, phụ nữ muốn gả cho soái ca hoặc muốn làm phu nhân thì sẽ không có khả năng bỏ qua anh. Anh làm sao đến giờ vẫn không có bạn gái? Cho nên, là vì sao? Mục đích của anh là muốn cô tự trách hay cảm động. Lừa dối cô, rồi vứt bỏ cô, khiến cô ném thứ sự đau khổ trước đây của anh? Tựa như tiểu thuyết tình yêu, nhân vật nam chính đều khổ nạn như nhau?

“Em không hỏi anh vì sao à?” Anh nhìn cô nói.

Cô lắc đầu, sợ một khi câu hỏi vừa ra khỏi miệng sẽ trở thành con cá mắc câu, rốt cuộc vô lực thay đổi lại.

“Vì sao không hỏi?” Anh hỏi cô.

Cô lại lắc đầu, miệng nhanh chóng ngậm thật chặt.

“Bây giờ em hoàn toàn không còn hứng thú muốn liên quan gì đến anh, cho nên không hỏi sao, ngay cả hỏi cũng lười hỏi?” La Khiêm không chuyển mắt xem xét cô.

Cô tròn to hai mắt, sau đó lại nhú nhú mày, không thể không phủ nhận, “Không phải như vậy.”

“Như vậy là như thế nào?”

Cô lại khép miệng lại.

“Quên đi, em không hỏi cũng tốt.” Anh nhìn cô trong chốc lát bỗng nhiên mở miệng nói: “Bởi vì ngay cả anh cũng không biết vì sao mình vẫn không có bạn gái, là vì công việc quá bận, không có chỗ ở, hay là bởi vì...” Anh đột nhiên im miệng, không muốn nói nữa.

Bởi vì sao? Hạ Tiểu Tiệp nuốt mở miệng hỏi anh. Anh như vậy thật sự rất tâm kế, trước kia anh có như vậy đâu.

“Bây giờ em đang làm gì?” Anh đột nhiên đổi đề tài, không nghĩ lại khiến không khí trở nên càng lúc càng cứng ngắt.

“Bán nhà.” Cô trả lời.

Đáp án này ngoài dự liệu, khiến La Khiêm không nhận được ngăn ra một chút, bởi vì hình tượng của cô và nghề này thật sự không hợp với nhau cho lắm.

“Anh giật mình?” Nhìn về mặt anh sừng sốt, miệng cô đột nhiên giương lên nhẹ nhàng hỏi.

“Có chút.” Anh gật đầu thừa nhận.

“Vì sao?” Cô tò mò hỏi.

“Bởi vì anh nghĩ em thích làm văn thư linh tinh, chỉ cần im lặng ngồi ở chỗ ngồi làm việc. Làm kinh doanh cần chịu được bão táp mưa sa, dầm mưa dãi nắng, để ứng phó hoặc lấy lòng khách, còn phải có miệng lưỡi. Công việc này không thích hợp với em.” Anh nhún nhẹ mày nói.

“Anh thấy em thật mềm mại, chỉ thích hợp ngồi trong văn phòng?” Cô hỏi anh.

“Anh biết em ngoài mềm trong cứng, nhưng công việc kinh doanh rất vất vả cũng quá làm lụng vất vả, sao em lại muốn chọn lựa công việc như vậy, hẳn là em có nhiều sự lựa chọn chứ?” Anh nhìn mặt nhìn mày.

Bởi vì làm kinh doanh thời gian có vẻ tự do, cô sẽ có nhiều thời gian chăm sóc con; bởi vì kinh doanh thu vào có vẻ nhiều, cô có tới hai miệng ăn; bởi vì cô là con gái bất hiếu, không nghĩ sẽ tăng thêm gánh nặng cho bố mẹ, cho nên cô càng phải kiếm thật nhiều tiền phụng dưỡng họ.

“Em có suy tính của em.” Cuối cùng cô chỉ tránh nặng tìm nhẹ nói.

“Suy tính cái gì?”

Cô cười nhưng không nói, kéo dài chủ đề công việc, mở miệng hỏi anh, “Em nghĩ bây giờ thời gian anh sống ở nước ngoài có vẻ nhiều, lần này về nước là vì công việc à?”

Anh hơi dăm chiêu nhìn cô, không trả lời vấn đề của cô, lại trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên mở miệng nói: “Anh muốn mua phòng.”

“A?” Cô ngơ ngác nhìn anh, hơi há miệng. “Anh nói gì?”

“Anh muốn mua phòng.” Anh càng thêm khẳng định.

Hạ Tiểu Tiệp lộ ra biểu tình dở khóc dở cười. “La Khiêm, đừng đùa.”

“Anh không hề đùa, là anh thật sự nghĩ sẽ mua một phòng ở.” Anh lấy về mặt biểu tình thật thà nói với cô. “Mấy năm gần đây, anh vẫn không có chỗ ở, đi làm đều ở khách sạn, ngay cả khi về nước cũng vậy. Anh muốn có một căn nhà, không muốn khi trở lại quê hương cũng ở khách sạn giống như khách tham quan...”

“Anh... ở khách sạn?”

“Ừ.”

“Mỗi ngày?”

“Trừ đi máy bay và lúc việc, hoặc là đối tác sẽ giúp anh sắp xếp chỗ ở gần đó.”

“Vì sao?” Cô khó có thể tin. “Lấy khả năng bây giờ của anh, hẳn anh phải có đủ tiền để mua một phòng để ở chứ?”

“Một khoảng không gian không ai chờ anh về, chỉ có không gian cùng không khí lạnh như băng, làm gì?” Anh kéo môi, lạnh nhạt cười.

Hạ Tiểu Tiệp nghe xong, cảm thấy một trận đau lòng. Không ai chờ anh trở về, chỉ có không gian cùng không khí lạnh như băng... Anh vì sao lại nói như vậy? Hại tâm tính lương thiện của cô đau, đau quá.

“Một khi đã như vậy, vậy bây giờ anh cần gì phải mua?” Cô bắt buộc chính mình mở miệng hỏi anh.

“Bởi vì ở đây là cố hương của anh, bởi vì anh muốn ở đây có một căn nhà để trở về, có thể không cần ở lại khách sạn.” Anh nhìn cô “Em có thể giúp anh việc này không? Giúp anh tìm phòng, giúp anh mời người sắp xếp trang hoàng, có thể chứ?”

Hạ Tiểu Tiệp trầm mặc một hồi lâu, rốt cục hít sâu một hơi, thỏa hiệp gật đầu. “Phòng em có thể giúp anh tìm, dù sao em cũng là người bán phòng, chỉ cần anh nói cho em biết điều kiện, diện tích khoảng bao nhiêu, bao nhiêu phòng, muốn mua ở khu vực nào...” Cô còn chưa dứt lời đã bị anh cắt ngang.

“Chỉ cần em thích là được.”

Miệng cô khẽ nhếch, giắt mình nhìn anh. Cách nói này của anh...

“Phòng này là anh ở, sao lại là em thích?” Cô không tự chủ được lấp bắp hỏi.

“Bởi vì anh tin tưởng ánh mắt của em, có chỗ nào không đúng à?” Anh về mặt vô tội.

Cô trừng mắt nhìn, vội vàng lắc đầu.

“Không có.” Cô nói, đồng thời thăm mắng mình ngu ngốc, lại miên man suy nghĩ, nghĩ đến việc cô làm chủ, cô thích làm gì thì làm. Cô là đại ngu ngốc.

“Một khi đã như vậy, vậy thì em theo anh đến khách sạn một chuyến.” Anh nói.

“Vì sao lại muốn em tới khách sạn?” Cô không tự chủ được lại lấp bắp.

“Bởi vì mọi giấy tờ chứng nhận anh đều để ở khách sạn.”

“Không cần phải cho em giấy chứng nhận nhanh như vậy, chờ sau khi tìm được phòng...” Cô vội vàng lắc đầu giải thích, lời còn chưa dứt lại bị cắt ngang.

“Anh lên máy bay đi Pháp công tác đêm nay”, Anh nói cho cô biết. “Ít nhất cũng ở lại đó nghỉ ngơi một tháng, tiếp theo còn đi Mexico một chuyến, rồi mới trở về, khả năng là ba bốn tháng sau. Anh hy vọng lần sau trở về là có thể “về nhà”.”

Không nghĩ tới anh vừa xuất hiện lại muốn đi, Hạ Tiểu Tiệp không khỏi có một cảm giác mất mát và khô sở. Nhưng cô dựa vào cái gì mà mất mát và khô sở? Cô cũng không là gì của anh.

“Em biết rồi, em sẽ cố hết sức làm được như hy vọng của anh, lần sau anh về là có thể về nhà.” Cô thật sự gật đầu nhận lời.

“Cám ơn em, cô “Này.” Anh chăm chú nhìn cô thật sâu nói.

Nghe thấy xưng hô quen thuộc này lại khiến người ta hoài niệm chuyện cũ, làm yểu hâu Hạ Tiểu Tiệp thu nhanh một trận.

“Đừng khách sáo, anh “Này.”” Cô ách thanh mở miệng.

***

Đó là một căn nhà lớn có cỏ mọc xung quanh, hai tầng, có gara, rộng một trăm mét, trên cơ bản có thể nói là một căn nhà đẹp.

Thực tế nó chính là một căn nhà đẹp, một căn nhà giá trị một ngàn ba trăm vạn, đó là khu nhà cao cấp. Chỉ có một mình La Khiêm, kỳ thực không cần mua nhà lớn như vậy, nhưng Hạ Tiểu Tiệp vẫn cảm thấy nên lo cho tương lai của anh, bởi vì sớm muộn gì anh cũng sẽ kết hôn sinh con, có người nhà, cho nên lớn một chút có vẻ tốt hơn. Sở dĩ tự mình chọn căn nhà lớn mà không phải nhỏ, là tính đến vấn đề riêng tư, dù sao La Khiêm cũng coi như là người nổi tiếng, hẳn là không muốn đi ra đi vào bị người khác chỉ trích, hay trở thành nhóm gia đình là đối tượng bàn luận khi trả dư thừa hậu.

Về phần tuyển chọn chỗ ở thì chọn vùng ngoại thành, mà không phải nội thành bụi mù tạp âm tràn ngập, đó là vì họ từng thảo luận qua là ưa thích thành thị hay là nông thôn, vĩnh viễn lựa chọn của anh đều là cái sau. Lý do rất nhiều, tỷ như có vẻ tĩnh lặng, có vẻ có ý vị, có vẻ thuần phác, có vẻ nhàn nhã, không khí có vẻ mới mẻ. Cho nên cô biết anh thích nông thôn yên tĩnh, càng sâu cho cuộc sống có thể phương tiện thành thị.

Tổng hợp lại đã hết mấy giờ, hơn nữa tiền anh gửi ngân hàng nhiều đến nỗi làm cô cắn lưỡi, ngay cả luật sư anh cử đến cũng hai tay tán thành quyết định của cô, cô càng thêm không sợ hãi giúp anh vung một số tiền lớn, thuận tiện lấy của anh một chút thù lao, giúp con gái mua quà - đây chính là món quà đầu tiên bố tặng con gái!

Thời gian bận rộn trôi qua thật nhanh, bốn tháng nháy mắt đã không còn.

Tiểu Dư và Tiểu Kỳ đang trong giai đoạn đăng ký kết hôn, khiến cô rất hâm mộ, kim lòng không đâu càng muốn giúp La Khiêm, lại chỉ có thể giúp anh quản lý chuyện phòng mới. Vì mọi chuyện đều cùng tận tụy mà khiến cho tất cả công nhân đều nghĩ cô mới là nữ chủ nhân của căn phòng này.

Việc trang hoàng phòng ốc bắt đầu từ tuần trước đã đến gia đoạn nghiệm thu, mà anh thân là chủ nhà lại vẫn bất vô âm tín. Luật sư của anh nói với cô, không có một chút tin tức chính là tốt lành. Cô vốn cũng không biết những lời này là có ý gì, đến khi luật sư Trần nói một chút với cô về quá khứ của anh. Tỷ như vì muốn chụp ảnh quần chúng diễu hành, kết quả bị đánh thành trọng thương, ở bệnh viện hôn mê hai ngày, tỉnh lại thì không thể động đậy mà còn không thể liên lạc với người khác, ước chừng mất tích một tuần, đó là còn chưa kể có người nói rằng có khả năng anh đã chết. Lại tỷ như vì lấy tài liệu mà ra khỏi đội, lạc đường ở thảo nguyên lớn châu Phi, suýt trở thành bữa tối cho sư tử. Còn có ví dụ quá rành rồi, lại đi báo danh chí công, chạy đến khu cứu trợ nạn dân, kết quả nạn dân thành bạo dân, nhóm chí công vinh quang đứng mũi chịu sào... Chuyện kiểu này, nhìn mãi cũng thành quen mắt.

“Cho nên”, Luật sư Trần cho một kết luận, “Đối với luật sư nắm giữ di chúc của anh ấy, không có tin tức chính là tin tức tốt.”

Hạ Tiểu Tiệp biểu tình đồng ý. Đối với việc không có tin tức chính là tốt lành.

Mang theo lời cầu chúc bình an, cô thay anh nghiệm thu trang hoàng ngôi nhà, còn giúp anh chọn mua tất cả đồ gia dụng hằng ngày cho anh, hi vọng sau

khi anh đi công tác vất vả trở về, ngoài nghỉ ngơi thật tốt thì không cần bận tâm đến việc nhà nữa. Tóm lại, vấn đề có thể dùng tiền giải quyết đều đã giải quyết, cuối cùng cũng chỉ còn lại quét dọn là quan trọng nhất bây giờ.

Cô đương nhiên biết việc này công ty vệ sinh cũng có thể đảm đương, nhưng cô cảm thấy những người đó làm việc không tận tâm, cũng chỉ thêm lãng phí tiền, vì không vừa mắt phải tự quét dọn lại một lần, không bằng tự cô làm lấy ngay từ đầu. Có quyết định như vậy, mỗi ngày chỉ cần có một chút rồi mà công ty không tìm cô, cũng không có khách hàng tìm, cô sẽ chạy đến căn hộ mới của anh dọn dẹp. Có khi quét dọn được một nửa điện thoại vang lên, cô lại phải bỏ việc bên này, tựa như bây giờ.

Nghe thấy tiếng chuông, Hạ Tiểu Tiệp nhíu mày, ngẩng đầu nhìn đến cái di động cô để trên bàn phòng khách, bất đắc dĩ thở dài. Cô cời phất cái tạp dề ra, bỏ chiếc gang tay cao su tay phải đang đi, đi đến bên cạnh bàn cầm lấy di động, nhìn một chút, bên trên hiển thị một tin nhắn, là số điện thoại lạ.

Không biết người này là ai? Là tiếp thị mời cô mua bảo hiểm, hay vẫn là người chủ căn hộ mới gọi đến? Cô hy vọng là người sau.

“Alo.” Cô nhận điện thoại.

“Tiểu Tiệp à? Anh là Tiêu Kỳ.”

Lại là điện thoại của một người hoàn toàn bất ngờ, làm cô không khỏi ngây ngốc sững sờ một chút, mới phản ứng lại.

“Tiêu Kỳ? Sao anh lại gọi điện thoại cho em?” Cô kinh ngạc hỏi, một lúc sau, đột nhiên liên tưởng đến người bây giờ đang có quan hệ vô cùng thân thiết với anh. “Là Tiểu Dư có chuyện gì à?” Cô sốt ruột hỏi.

Cô vì em gái song sinh kia mà tổn hao biết bao tâm trí, mấy tháng trước vì bệnh viêm ruột thừa cấp tính mà phải mổ, nằm viện mất một tuần còn chưa thông báo cho người nhà biết, thật sự là đem tất cả ra chọc tức mà. May mà sau những chuyện đó, tất cả đều bình yên vô sự.

“Tiểu Dư tốt lắm, cô ấy không có việc gì.”

Cô nghe vậy thở phào một hơi, nhưng đồng thời nghi hoặc lại càng sâu.

“Vậy anh gọi điện thoại cho em vì chuyện gì?” Cô trực tiếp hỏi.

Đầu bên kia im lặng một chút, khiến cô không nhận được nghỉ ngơi là tín hiệu di động không được ổn định? Nhưng đưa điện thoại di động ra trước mắt lại thấy tín hiệu bắt rất tốt.

“Tiêu Kỳ?” Cô kêu lên. Chẳng lẽ là do bên kia tín hiệu kém? “Không nghe thấy à? Đây? Đây?”

“Anh nghe được.” Anh đáp lại.

“Vậy sao anh không nói gì?” Cô sững sờ một chút, không nhận được hỏi.

“Tiểu Tiệp...” Không biết vì sao, cô cảm thấy ở bên kia điện thoại anh có lời khó nói, sau đó hình như cô nghe thấy anh hít sâu một hơi, tiếp theo mới trầm giọng nói: “La Khiêm đã xảy ra chuyện.”

Trong chốc lát trong đầu một mảnh trống rỗng, thân thể của cô không tự chủ được lắc lư, phải dùng tay chống xuống bàn mới đỡ được cơ thể. Mặt cô không còn chút máu, động tác chậm chạp lắc đầu, nghe không hiểu lắm cuối cùng anh câu nói câu đó là có ý gì. Ai gặp chuyện không may? Anh nói là ai? Không thể là anh ấy...

“Ai?” Tiếng nói này là của ai? Không giống cô.

“Em bây giờ ở đâu? Anh lái xe qua đó đón em.” Tiêu Kỳ không trả lời vấn đề của cô.

Đón em? Cô mờ mịt nghĩ, đón ai? Em? Cô? Đúng rồi, là cô. Đón cô đi đâu?

“Muốn đi đâu?” Cô hỏi lại theo bản năng.

“Mexico. Anh đã mua vé máy bay, Tiểu Dư sẽ về lấy hộ chiếu và hành lý giúp em, anh và cô ấy hẹn nhau ở sân bay”, Anh nói xong bỗng nhiên tạm dừng một chút, lời lẽ do dự: “Nếu em không muốn đi cũng không sao.”

Không muốn đi? Đi đâu? Đúng rồi, Mexico.

La Khiêm ở Mexico. La Khiêm... Đã xảy ra chuyện...

“Không! Em muốn đi.” cô tìm về tiếng nói của mình, mặc dù hơi run run lại mang theo thái độ kiên định không thể dao động. “Em cho anh địa chỉ chỗ này, anh có bút trong tay không? Cầm lấy ghi lại.”

Hạ Tiểu Tiệp bình tĩnh nói cho Tiêu Kỳ địa chỉ căn hộ mới của La Khiêm niệm, Tiêu Kỳ nói lại một câu “Gặp rồi nói sau” liền cúp điện thoại. Còn cô lại cầm di động, giống như đầu gỗ, đứng ngây ngốc mất nửa ngày.

Cô biết mình còn có việc phải làm, ít nhất là gọi điện thoại đến công ty xin phép, hẹn với mấy vị khách hàng dời ngày đi xem nhà sang hôm khác, đồng thời nhờ giải quyết cho cô một số vấn đề. Những vấn đề này luôn được cô giải quyết ổn thỏa trước khi lên máy bay, nhưng giờ phút này cô lại không có cách di động, giống như chỉ vừa tùy tiện động đậy một chút, thân thể của cô sẽ đổ sụp xuống.

Không có việc gì. Hạ Tiểu Tiệp, mày phải bình tĩnh, không nên suy nghĩ bậy bạ, La Khiêm nhất định sẽ không sao! Bởi vì ngay cả chuyện mình có con gái anh cũng chưa biết, cũng chưa từng ôm con gái của mình, thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa nhìn, làm sao anh có thể để mình xảy ra chuyện đây? Đúng không? Đúng không?

Đúng vậy, nhất định không có việc gì. Cô phải tin tưởng anh, nhất định phải tin tưởng anh. Tuyệt đối không nên suy nghĩ bậy bạ, cô còn có việc khác phải làm, không được nghĩ dù một chút là anh xảy ra chuyện. Cô nói với chính mình, đồng thời xoay người, hai chân lại bỗng mềm nhũn, suýt té ngã, may mà đúng lúc đó có ghế sofa dựa lưng đỡ, lúc này mới đứng vững được trên hai chân mềm nhũn. Cô nhắm mắt lại, chậm rãi hít sâu, nói với chính mình nhất định phải bình tĩnh, nhất định phải chống đỡ, bởi vì anh còn ở Mexico chờ cô đi tìm anh.

Lại lần nữa mờ hai mắt, biểu tình trên mặt đã không còn nửa điểm suy yếu hay hoảng hốt, cố gắng giữ cho mình thêm kiên định vững vàng, một biểu tình tuyệt đối sẽ không khuất phục hay thỏa hiệp trước vận mệnh.

Cô đứng thẳng lưng, cầm di động cất vào trong túi lớn, lấy ra từ bên trong lịch trình làm việc của mình, bắt đầu gọi điện thoại, gọi hết cuộc này đến cuộc khác, bàn giao hết việc này đến việc khác xong thì điện thoại trong tay cô cũng vừa lúc vang lên.

Tiêu Kỳ đến.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Đi cùng cô đến Mexico ngoài Tiêu Kỳ còn có luật sư Trần.

Ở sân bay, Tiểu Dư ôm một cái rất mạnh, sau đó hôn lên mặt cô, còn nói với cô: “Chị, chị không nên suy nghĩ bậy bạ biết không? Anh ấy sẽ không có việc gì. Em sẽ chăm sóc con bé nên chị không cần lo lắng.”

“Cảm ơn.” Trừ hai chữ này ra, Hạ Tiểu Tiệp không biết nên nói cái gì.

Trên đường đến sân bay, Tiêu Kỳ nói với cô, kể lại tình hình cũng không rõ ràng, chỉ biết La Khiêm đột nhiên mất tích, hình như có liên quan đến vụ xe buýt nổ.

“Người đại diện của cậu ấy đã đi trước, chúng ta đến Mỹ trước rồi chuyển máy bay đến đó, sẽ có người đến đón chúng ta. Sau đó sẽ cùng những người đó đến Mexico, họ đều có vệ sĩ nên đừng lo lắng.”

Tuy rằng Tiêu Kỳ nói vậy nhưng cô nào có thể không lo lắng? Xe buýt nổ? Nghĩa là vào thời điểm xe bị nổ, người đó... ở xe... Cốp! Một trận đau đớn từ trên trán ập đến. Tiểu Dư dùng cái trán đập mạnh vào cô.

“Ngốc.” Cô ấy trừng mắt mắng “Cảm ơn cái gì? Chúng ta có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, em uống cà phê sữa thì chị uống sôcôla sữa, tính tình khác nhau, diện mạo cũng không giống khi so với bất kỳ hai chị em sinh đôi nào cả, nhớ chưa?”

Nhìn người luôn đứng bên cạnh cô, giúp đỡ cô vô điều kiện, giúp em gái của cô, Hạ Tiểu Tiệp thật rất muốn cười nhưng lại không cười nổi.

Nhìn chị gái như vậy khiến cho Hạ Tiểu Dư rất muốn khóc, không có cách đối mặt với chị gái, liền nhanh chóng hướng sang ông xã của mình.

“Tiêu Kỳ, chị gái của em tạm thời giao cho anh. Tốt nhất là anh mang chị ấy nguyên vẹn trở về, không hao tổn sợi tóc nào, nếu không em thề đời này kiếp này sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa.” Cô cảnh cáo, dạn dỏ, tiếng nói hơi khàn khàn.

Tiêu Kỳ nghiêm túc gật đầu. Bạn tốt cùng sinh tử của anh còn chưa biết thế nào, ngay cả khu môi mấp mép cũng không khiến tâm tình dịu đi một chút.

“Đi thôi. Chúng ta phải đi đăng ký để lên máy bay.” Luật sư Trần nhắc nhở họ, trong lòng thầm bội phục Tiêu Kỳ thần thông quảng đại, lại có thể tìm được vé máy bay trong thời gian ngắn như vậy.

Tiêu Kỳ đưa chìa khóa xe cho Hạ Tiểu Dư, nói cho cô biết xe ở đâu trong bãi đỗ xe, đồng thời không quên dặn dò: “Lái xe về cẩn thận một chút.”

Hạ Tiểu Dư gật đầu, không nhìn được lại ôm chặt chị gái một lần nữa, an ủi nói: “Anh ấy nhất định sẽ không có việc gì.”

“Ừ.” Hạ Tiểu Tiệp đáp lại.

Buông chị gái ra, cô lùi lại phía sau mấy bước, quay đầu nhìn Tiêu Kỳ nói: “Dù thế nào cũng nhớ gọi cho em.”

Tiêu Kỳ gạt đầu, cầm chặt tay cô, nhìn lại nhìn, vẫn không nhìn được, nhanh chóng kéo cô vào lòng và hôn. Lúc này Hạ Tiểu Tiệp và Luật sư Trần xoay người đi vào hải quan.

Hạ Tiểu Du đứng yên tại chỗ, nhìn theo ba người đến khi không còn thấy bóng dáng mới thôi. Tên khốn nạn La Khiêm, anh tốt nhất... tốt nhất là đừng có việc gì, nếu không cô thật sự không biết đối mặt với Tiểu Tiệp như thế nào.

Thì ra cô bé là con gái của tên đó. Mà tên đó hơn một tháng trước, ngàn dặm xa xôi từ nước Pháp bay về chỉ vì muốn thay Tiểu Tiệp trút giận, chạy tới đánh Tiêu Kỳ một trận, sau đó lại ra sân bay để tới Mexico. Liệu có phải anh vẫn có tình cảm với Tiểu Tiệp? Tiêu Kỳ nói, hình như anh ta còn chưa biết đến sự tồn tại của đứa bé nhưng đã gặp Tiểu Tiệp, xem ra là gặp lại tình cũ tiếp tục tình duyên. Tên khốn nạn đáng giận, gặp lại tình cũ tiếp tục tình duyên! Nếu anh ta gặp chuyện không may, con đường phía trước của Tiểu Tiệp phải sao đây? Thật sự là rất đáng giận. Nhưng vì chị gái cùng đứa bé, cầu xin trời phạt đừng khiến La Khiêm gặp chuyện không may. Làm ơn, làm ơn!

*****

Máy bay bay mười mấy tiếng thì tới Mỹ, ai nấy đều lo lắng, lòng như lửa đốt, mỗi một giây đều như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than. Thế mà cái tên La Khiêm kia...

Vừa nhìn thấy anh, ba người vừa đáp máy bay đến Mỹ hoàn toàn ngây dại, ngỡ là đang ở trong mộng.

“La Khiêm?” Tiêu Kỳ không tin, kêu ra tiếng

“Cậu thật là, đến đây có cần khoa trương như vậy không?” Đi đến trước mặt Tiêu Kỳ, La Khiêm khẽ đẩy vai anh ta một chút, nhìn anh ta nói đùa.

Tiêu Kỳ gạt mình cúi xuống, sau đó còn nhìn anh hỏi: “Cậu thật sự không có việc gì?”

“Không có việc gì, có chuyện gì được?”

Vì muốn chứng minh mình thật sự không có chuyện gì, La Khiêm dang hai tay ra, khiến hai người đứng phía sau Tiêu Kỳ cùng anh... thật ra chỉ có một người có thể nhìn anh rõ ràng từ đầu đến chân. Tới giây tiếp theo, bay về phía anh là một quyền mạnh. Anh hét lên một tiếng, đau đến suýt quỵ xuống đất, đồng thời nghe thấy phía sau vang lên âm thanh nhắm hướng Tiêu Kỳ.

“Này, anh và người kia đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Này, người đánh anh đâu rồi?”

La Khiêm ngăn những người phía sau, ôm phần thắt lưng bị đánh thõa hể một chút rồi mới đứng thẳng dậy, nhìn người kia với vẻ mặt nghiêm túc mang theo chút tức giận.

“Cậu có biết vì sao tôi đánh cậu một quyền không?” Tiêu Kỳ trầm giọng hỏi anh.

Anh biết cho nên anh cam chịu thừa nhận. Ánh mắt rốt cuộc không ngăn được nhìn về phía sau Tiêu Kỳ một chút, gương mặt không có chút máu, thoát nhìn thấy trên đó có sự sợ hãi. Anh đi qua Tiêu Kỳ về phía cô, đứng trước mặt cô.

“Hi.” Nhìn Hạ Tiểu Tiệp, anh nhẹ giọng mở miệng chào hỏi, sợ âm thanh quá lớn sẽ khiến cô tan biến trong nháy mắt.

Bộ dạng của cô nhìn rất không tốt, vô cùng không tốt. Rốt cuộc là người nào khốn nạn bắt nạt cô, khiến cô biết anh ngăn ngừa, hành tung không rõ. Doạ cô thành như vậy? Tên khốn nạn này thật sự đáng chết.

Hạ Tiểu Tiệp không có phản ứng gì, mắt nhìn vào anh, ngay cả chớp mắt cũng không dám, giống như sợ trong nháy mắt anh sẽ biến mất.

“Anh không sao.” Anh nhẹ giọng nhìn cô nói. “Là do tên này làm quá lên, quay người không thấy anh liền nghĩ rằng anh đã mất tích hoặc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Anh thật sự không có chuyện gì, ngay cả tóc cũng không hề mất sợi nào. Thật đấy.”

Cô vẫn như cũ, nhìn anh không nhúc nhích.

“Này, cô ơi?” Anh nhẹ giọng gọi cô, sao biết được nước mắt của cô đột nhiên rơi xuống như mưa, một giọt, lại một giọt nữa rơi xuống.

Cả người La Khiêm cứng đờ, nhất thời không biết làm sao. Không phải anh chưa từng thấy cô khóc, thực tế thì họ gặp nhau vào lúc cô đang khóc, khi đó anh có thể cảm thấy được sự đau khổ của cô nhưng vẫn cảm thấy hình ảnh đó quá đẹp, muốn chụp một bức ảnh. Nhưng bây giờ anh chỉ cảm thấy bối rối, cảm thấy đau lòng, cảm thấy cô khóc là do mình. Vì vậy tâm càng hoảng loạn, đau lòng, hối hận vô cùng. anh không bao giờ nghĩ ngờ tình cảm của cô, cũng không nghĩ ngờ tình cảm bây giờ của cô đối với anh. Nếu là bạn bình thường hoặc bạn cũ, cô nhìn thấy anh không việc gì, vui quá mà khóc, khóc nước mắt giàn giụa, khóc không thành tiếng.

Xa nhau năm năm, cô vẫn có tình cảm với anh, cho dù cô chưa nói gì nhưng phản ứng của cô đã nói ra tất cả. Lúc đầu cô rất do dự, do dự nên nói với anh như thế nào, nhưng bây giờ như vậy là đủ rồi, thật sự là rất đủ rồi. Cô chạy vào lòng anh, ôm chặt anh. Mặc kệ tương lai có gì đang chờ, đời này sẽ không bao giờ buông tay lần nữa, tuyệt đối sẽ không.

Tình thần mệt mỏi, khóc nhiều, Hạ Tiểu Tiệp ngồi lên xe, còn Tiểu Kì đang đứng bên ngoài nói chuyện điện thoại với Tiểu Dư. Nói điện thoại xong, Tiểu Kì xoay người nhìn ra phía ghế sau, chỉ thấy La Khiêm ôm Hạ Tiểu Tiệp đang ngủ say, cúi đầu nhìn về mặt dịu dàng như nước của cô. Hai người đó rõ ràng là đang yêu nhau, hơn nữa cũng có cả con rồi, còn chờ gì mà không đến với nhau chứ?

Nói là vậy, nhưng trên đời này, chuyện tình cảm là chuyện phức tạp nhất, tốt nhất là anh không nên nhúng tay vào, nhìn họ phát triển vậy. Nghĩ xong, Tiểu Kì gõ vào cửa kính xe. La Khiêm ngẩng đầu lên nhìn anh, sau đó hạ cửa kính xe xuống.

“Tôi muốn mua vé máy bay về nước luôn, không về khách sạn cùng cậu.” Tiểu Kì nói luôn cho La Khiêm.

“Công ty có việc gấp?” La Khiêm nhẹ giọng hỏi anh. Ngay cả như vậy, La Khiêm vẫn không nhìn được cúi đầu xuống nhìn người con gái trong lòng một cái, chỉ sợ quá nhiều đèn gác ngủ của cô.

Tiểu Kì gật đầu, muốn giải thích với anh là vì không muốn nhìn họ tình nồng mật ý là lướt, hại anh tương tư. Sớm bay về nước, trở về bên cạnh vợ là tốt nhất.

“Thật xin lỗi, cậu nhiều việc như vậy mà còn hại cậu chạy một chuyến.” La Khiêm nhìn anh tạ lỗi.

“Nếu thực sự cảm thấy có lỗi thì về sau cậu chớ quên là trên đời này vẫn có người quan tâm đến cậu, lo lắng cho cậu có được không? Đừng động một tí là làm người phá đám.” Tiểu Kì lườm anh một cái, nhân cơ hội mà giáo huấn anh luôn một chút.

Lúc La Khiêm bị cuốn vào trong vụ nổ xe buýt, không phải như mọi người nghĩ, mà là khi anh chụp ảnh, nhìn qua ống kính thấy có người thân sắc quý dị, không nhìn được tò mò xen vào việc của người khác. Không ngờ lại bị đồng bọn của chúng cho một cùn, ngắt đi. Khi tỉnh lại thì thấy mình đang bị nhốt trong một kho hàng không người, tay chân bị người ta dùng dây thừng buộc chặt, miệng bị băng keo dán lại.

Anh ở kho hàng một ngày một đêm, thoát ra được thì không ngờ bên ngoài đã trở nên loạn. Bởi vì có người thấy anh ở chỗ vụ nổ kia, sau lại không tìm thấy anh ở khách sạn, cũng không liên lạc được, liền cho rằng anh chết trong vụ nổ.

Mệnh của anh vẫn chưa tận, vẫn là phúc lớn mệnh lớn, nếu anh không tò mò xen vào chuyện của người khác, đi theo kẻ bắt cóc thì có lẽ bây giờ anh đã trở thành một xác chết cháy. Bởi vì anh thoát nạn, cơ quan điều tra theo miêu tả của anh liền tìm ra người đặt bom rất nhanh, đưa ra công lý. Mà trong khi đó, những người đó đã ở trên máy bay, muốn ngăn cũng không được. Nói ngắn gọn, anh có thể vượt qua tai nạn lần này thật sự là may mắn.

“Nhất định sẽ không xảy ra chuyện tương tự.” La Khiêm hứa hẹn. “Thật xin lỗi vì đã khiến cho mọi người lo lắng.”

“Tôi không sao, nhưng cái người đang ở trong lòng cậu kia kia, sau khi tỉnh thì nhớ cho cô ấy ăn chút gì. Lúc ở trên máy bay, cô ấy lo lắng không ăn gì, ngay cả nước cũng chưa uống.” Tiểu Kì nói cho anh biết.

“Tôi biết rồi.” Anh gật đầu nói, mắt lại nhìn về phía người đang ngủ say, nháy mắt trở nên nhu tình, mềm mại.

“Tiểu Tiệp tạm thời giao cho cậu chăm sóc, tôi đi đây.” Nhìn anh như vậy, Tiểu Kì yên tâm dặn dò, nói xong vẫy tay, cầm lấy hành lý rồi xoay người rời đi.

La Khiêm nhìn theo cho đến khi người anh ta hoàn toàn biến mất rồi mới thu hồi tầm mắt, nhìn lái xe nói: “Đi thôi.”

Rời Los Angeles, xe đi về phía khách sạn ở nội thành, cả quãng đường, Hạ Tiểu Tiệp ngủ rất say không tỉnh, ngay cả khi xe tới nơi, cô vẫn ngủ say không nhúc nhích. Lái xe mở cửa giúp họ, hỏi xem có cần đánh thức cô không. Anh lắc đầu, cẩn thận ôm cô từ trong xe ra, người đại diện đã giúp anh sắp xếp xong phòng đôi. Lái xe đem hành lý của cô lên, đồng thời cho anh số điện thoại, nói rằng trong khoảng thời gian ở Los Angeles, nếu muốn đi đâu, cần dùng xe lúc nào thì đều có thể gọi cho anh ta.

Sau khi lái xe đi, La Khiêm thấy cô vẫn đang ngủ say, không hề có dấu hiệu tỉnh lại nên yên tâm đi vào phòng tắm rửa. Sau đó mệt mỏi nằm xuống bên cạnh cô, không tới một phút đồng hồ sau cũng ngủ thiếp đi. Dù sao hai ngày qua, anh cũng không có thời gian để ngủ.

Ngoài cửa sổ, trời chuyển dần sang tối. Hai người ngủ rất say, màn đêm bao trùm lên một khoảng rộng lớn.

Hạ Tiểu Tiệp tỉnh lại trước, mở mắt ra liền thấy gương mặt đã xuất hiện mấy trăm lần trong giấc mơ của cô suốt năm năm qua. Khuôn mặt của La Khiêm

Đầu tiên cô giật mình nhìn anh. Sau đó suy nghĩ dần dần rõ ràng, cô nhớ ra nguyên nhân khiến mình đi Mỹ rồi vội vàng đến Mexico. Anh vẫn còn sống, không bị sao cả, bây giờ đang ngủ trước mặt cô, Tất cả chuyện này đều là sự thật sao? Hay là cô đang ngủ quên trên máy bay, mơ thấy giấc mộng đẹp? Là mơ sao? Lòng cô đau đớn, rất sợ đây là một giấc mơ.

Cô vươn tay sờ lên khuôn mặt anh, rồi lại chần chừ dừng giữa không trung. Sợ rằng nếu chạm vào, ảo ảnh của anh trước mắt cô biến mất không thấy thì phải làm sao? Nước mắt của cô chảy xuống, một giọt lại một giọt, ngày càng nhiều làm cô không tự chủ được phát ra tiếng khóc thút thít làm anh tỉnh giấc. La Khiêm mở mắt liền thấy ngay cô đang khóc thì vô cùng hoảng sợ.

“Tiểu Tiệp?” Đây là lần đầu tiên anh gọi tên của cô, giọng nói nhẹ nhàng hơi bối rối, tràn ngập sự quan tâm. “Sao vậy? Sao lại khóc?”

Anh luống cuống đứng lên, kéo cô ôm vào lòng, an ủi, vỗ về cô một hồi lâu rồi mới dịu dàng hỏi: “Đã có chuyện gì?”

“Em nghĩ đây là một giấc mơ.” Cô ghen ngào nói.

“Mơ?” La Khiêm ngây người một chút rồi mới hiểu ra cô đang nói chuyện gì. “Không phải là mơ. Đây không phải là mơ đâu. Bây giờ không phải anh đang ở trước mặt em à? Em sờ thử xem. Anh là thật.” Cầm tay cô vuốt ve lên mặt mình, để cho cô tự xác nhận được anh là thật.

“Không phải không có.” Cô nhìn anh, hai mắt đầm lệ nói nhỏ.

“Anh không hề học ma thuật nên sẽ không thể tự nhiên biến mất tự nhiên xuất hiện được.” Anh nhìn cô nói đùa. Rốt cục trên môi cô cũng nở một nụ cười. “Đói chưa? Anh sẽ gọi phục vụ mang đồ ăn lên, chúng ta cùng nhau ăn chút gì đó được không?” La Khiêm nhẹ nhàng nói, không quên lời Tiêu Ki dặn lúc ở sân bay.

Cô gật đầu bởi vì hơn một ngày qua cô chưa ăn cái gì cả. Thấy La Khiêm nhắc đến như vậy khiến cô phát hiện ra bụng mình đang kêu vang.

“Anh đi gọi điện, trong lúc chờ người đưa tới còn chút thời gian, em có muốn đi tắm rửa không? Như vậy có vẻ thoải mái hơn.” Anh khuyên cô.

Cô gật đầu. Anh xuống giường lấy hành lý cho cô, nhìn cô đi vào phòng tắm rồi mới quay sang gọi điện thoại.

Khi Hạ Tiểu Tiệp tắm xong đi ra thì thức ăn đã đưa tới. La Khiêm lấy ra hai lon coca trong tủ lạnh, mở nắp rồi đưa cho cô một lon.

“Không có gì ăn, chịu khó một chút, chiều tối anh đưa em đi ăn.” Anh nhìn cô nói.

Cô lắc đầu, tỏ vẻ không thèm để ý. Khi đói, chỉ cần có một chút đồ ăn cũng thỏa mãn rồi. Hai người yên lặng, tập trung vào ăn uống. Bề ngoài nhìn như vậy nhưng trong lòng thì đang bối rối.

Hạ Tiểu Tiệp nghĩ xem nên nói với La Khiêm chuyện gì. Trước đó bởi vì tâm trạng bị kích động, cô hoàn toàn quên mất quan hệ với anh. Hai người không phải người yêu, cũng chẳng phải người thân vậy mà khóc lóc thảm thương trong lòng anh, còn ngủ chung với anh trên một cái giường. Thật là xấu hổ vô cùng. Có thể lát nữa anh sẽ bảo cô chuyển sang một phòng khác để ngủ. Dù sao đêm còn rất dài.

La Khiêm nghĩ rằng cô đã tỉnh táo lại. Nếu anh nói chuyện này với cô thì không biết là tốt hay xấu? Nếu cô nghe hết lời anh nói, bình tĩnh xử lý, không quá nghe theo cảm tính. Nếu cô nhất thời kích động thì phải làm sao? Anh rất sợ cô sẽ lắc đầu từ chối anh.

Thức ăn nhiều như vậy đã được ăn hết. Hạ Tiểu Tiệp ăn xong, không ăn thêm được nữa liền thôi. Về phần La Khiêm, anh đã ăn xong từ trước. Hai người nói chuyện.

“Tiêu Ki cũng ở tầng này à?” Hạ Tiểu Tiệp rút khăn giấy lau miệng, nhìn xung quanh một chút rồi mở miệng hỏi.

Cô đột nhiên nghĩ có lẽ không cần mất nhiều tiền để thuê phòng bởi vì La Khiêm và Tiêu Ki có thể ngủ chung một phòng, hai người đàn ông chắc sẽ không phát sinh ra chuyện gì chứ? Ha ha.

“Cậu ta đã đáp máy bay về nước rồi.” La Khiêm nhìn cô rồi đáp.

“Cái gì?” Cô kinh ngạc, há hốc mồm. “Khi nào. Anh ta đi vậy mà không nói với em một tiếng, em cũng muốn về với anh ta.”

“Lúc đó em đang ngủ, mà công ty của cậu ta có việc gấp.” Anh trả lời, chặn đứng chỗ yếu.

“Em đang ngủ thì anh có thể đánh thức.”

La Khiêm trầm mặc nhìn cô trong chốc lát, đột nhiên mở miệng hỏi, “Em thực sự không muốn ở đây với anh, ở một chỗ với anh?”

Cô ngây ngốc cúi mặt xuống, không tự chủ được thốt lên, “Không phải.”

Anh nghi ngờ. “Một khi đã như vậy thì sao phải nghĩ đến chuyện về. Ở đây mấy ngày, anh đưa em đi chơi một chút. Sau đó cùng về nước.”

“Nhưng em còn có việc.” Cô cứng họng, do dự một chút rồi nói.

“Em đến đây vào lúc không có việc à?” Anh hỏi lại cô.

Hạ Tiểu Tiệp nhất thời khó trả lời. Cô không thể nói cho anh biết chuyện cô lo lắng không phải là việc làm mà là con gái của họ. Buổi tối, cô bé có thói quen thích ngủ với cô, thích vuốt mặt cô, ôm cổ cô cùng ngủ. Cô lại không ở nhà mấy ngày, thật sự rất lo lắng con bé nghịch ngợm khiến ba mẹ và Tiểu Dư đau đầu.

“Trật tự, anh có lời muốn nói với em.” La Khiêm tỏ vẻ nghiêm trang.

Cô không biết là anh định nói gì nhưng ánh mắt của anh thật sự rất chăm chú khiến trong lòng cô không tự chủ được hơi bất an. Sợ anh nghe thấy tiếng tim đập ngày càng dồn dập của mình, cô chủ động hỏi: “Anh muốn nói chuyện gì?”

“Em bây giờ đã có bạn trai chưa?” La Khiêm hỏi.

Trước đây cô nói hiện tại cô vẫn chưa kết hôn, nhưng lại không nói cô vẫn chưa có bạn trai. Có hay không có, anh phải biết, như vậy thì anh mới biết mình nên đi nước cờ nào.

“Vì sao lại hỏi vậy?” Hạ Tiểu Tiệp trầm tĩnh một chút rồi tò mò hỏi lại.

“Bởi vì anh muốn theo đuổi em, bắt đầu lại với em, muốn tiếp tục yêu em.”

Cô không thể nào ngờ được anh lại có thể nói trực tiếp như vậy. Cô cảm thấy trái tim mình chùng xuống. Bất ngờ, kích thích, kinh ngạc.

“Anh...” Cô cảm thấy thật sự khó thở, đầu choáng váng, hoa mắt. Cô nhắm mắt lại, hít thật sâu một hơi mới mở miệng nói tiếp “Anh nói thật à?” Cô hỏi anh, tiếng nói căng thẳng.

“Đúng. Là thật.” Anh nhìn cô không dời mắt, biểu tình rất nghiêm túc.

Cô nhìn anh, suy nghĩ hỗn loạn. Vừa vui lại vừa lo lắng, sợ hãi. “Thật là anh muốn như vậy? Không phải anh muốn trả thù em?”

“Trả thù em?” La Khiêm há hốc mồm kinh ngạc. “Em có ý gì?”

“Năm đó, ngay cả một lời giải thích cũng không có mà em đã rời bỏ anh.” Cô do dự nói.

“Năm đó, anh là một tên tiểu tử không có gì hết.”

Cô nghe vậy liền trừng mắt, lộ ra vẻ khó tin. “Ý của anh là em ham phú quý, vì anh không có gì nên đã bỏ anh. Bây giờ anh có tiền nên em quay lại tìm anh?” Cô giận giữ nói to về phía anh.

“Anh không hề nói như vậy.”

“Nhưng ý của anh chính là như vậy.” Cô đáp lại.

Cô cảm thấy lòng mình rất lạnh. Không thể ngờ được anh lại nghĩ cô là người như vậy, là một người con gái ngai bần yêu phú. Oan ức và đau lòng khiến nước mắt trong veo của cô chảy ra.

Vừa thấy cô khóc, chân tay La Khiêm nhất thời lỏng ngóng, vội vàng đứng lên.

“Ý của anh không phải vậy!” Anh vội vàng giải thích. “Ý của anh là do điều kiện căn bản không xứng với em. Mặc kệ nguyên nhân năm đó vì sao em lại bỏ anh, anh đều không oán hận, chỉ có thể tự trách mình là không xứng với em.” Nói đến những câu sau, có thể nghe được sự chua xót trong lòng anh.

“Dù anh có không xứng với em, em cũng không để ý.” Hạ Tiểu Tiệp lau nước mắt trên mặt, nói cho anh biết.

La Khiêm không nói gì, chỉ nhìn cô, vẻ mặt thống khổ. Thực tế là anh không xứng với cô về cả bằng cấp, gia cảnh, không có tư cách gì cả.

“Em chưa bao giờ cảm thấy anh không xứng với em. Anh có tài, có tình yêu, có nghị lực. Hơn nữa lại lạc quan về tương lai, không oán trời trách đất. Em luôn cảm thấy anh rất giỏi.” Cô nói ra những suy nghĩ của mình.

“Với em anh tốt như vậy?”

“Nếu đó không phải là sự thật, anh sẽ không thể có được thành tựu ngày hôm nay.” Đây là chuyện có thật.

“Đó là gặp may.”

“Đó là do anh cố gắng.” Cô sửa lại. “Người khác có thể không biết nhưng em biết. Mỗi bức ảnh anh chụp đều là ở tim, em vẫn cảm nhận được điều này như ngày xưa, cũng vẫn sẽ bị chuyện này làm rung động lần nữa. Với người khác, chụp ảnh là động tác ấn nút. Nhưng mỗi bức ảnh của anh là kể lại câu chuyện cũ của một người nào đó. Không phải sao?” La Khiêm gạt mình nhìn thẳng cô, hoàn toàn không thốt ra lời.

Cô hiểu anh, chỉ có cô là thật sự hiểu anh. Từ trước đến bây giờ. Người khác nhìn ảnh do anh chụp chỉ cảm nhận được cảm giác đau buồn, vui vẻ, cảm giác cô đơn, cô độc thể hiện trong đó. Chỉ có cô xem ảnh mới thấy được những câu chuyện trong đó, cảm nhận được tâm trạng ràng buộc của người chụp ảnh. Bởi vì ràng buộc, nên tài năng kia mới làm người xem rung động. Cô biết hết. Chỉ có cô không cần anh nói đã có thể biết hết.

“Này, cô gái à.” Anh gọi cô, âm thanh hơi khàn khàn “Em có đồng ý gả cho anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Anh bất ngờ cầu hôn làm Hạ Tiểu Tiệp trợn mắt há hốc mồm không nói ra lời. Gả cho anh? Thật sự là anh đang cầu hôn cô sao? Nhưng... Nhưng là...

“Anh như vậy rất kỳ lạ, rất kỳ lạ, mà cũng quá... cũng quá bất ngờ.” Cô lắp bắp đáp lại.

“Sao lại kỳ lạ? Sao lại bất ngờ? Năm năm trước anh đã muốn nói những lời này với em rồi.” La Khiêm tỏ vẻ thật lòng.

“Bây giờ không giống với năm năm trước.” Cô lắc đầu nói.

“Sao lại không giống? Chẳng lẽ bên cạnh em đã có bạn trai sắp kết hôn?”

Cô nhanh chóng lắc đầu, hy vọng anh không hiểu lầm.

“Anh cũng không có.” Anh nhìn cô chăm chú nói. “Cho nên chuyện của hai chúng ta năm năm trước và bây giờ đều giống nhau. Đều độc thân, đều thích người kia, đều quan tâm tới người kia, đều làm người kia động lòng. Tất cả mọi chuyện đều giống hệt năm năm trước. Không phải à? Sao lại không giống?” Anh tự thuật từng tiếng nhẹ nhàng.

Sao lại giống chứ? Đây thật sự là vấn đề.

Năm năm trước, cô không nói tiếng nào đã bỏ anh mà đi. Cô cũng không ở cạnh anh lúc anh cần người bên cạnh, lại càng giấu giếm anh lên sinh một bé gái, đến nay vẫn chưa nói cho anh biết. Năm năm trước cô sẽ không nghĩ ngờ tình cảm của anh đối với mình. Nhưng bây giờ, cô không thể không lo lắng, không thể không nghĩ ngờ. Bởi vì chuyện này cô có thể cảm nhận được mình để ý anh bao nhiêu. Nếu là vì anh hận cô, vì trả thù mà tiếp cận rồi gạt bỏ cô, có lẽ cô sẽ tan nát cõi lòng mà chết. Năm năm trước, cô không có con để cho anh cướp đi. Cho dù là có nhưng anh cũng không có đủ sức để đấu tranh với cô lấy quyền giám hộ nuôi con. Nhưng bây giờ anh có. Năm năm trước và bây giờ có rất nhiều điểm khác nhau.

Hạ Tiểu Tiệp nhìn anh. Đôi mắt to chứa nhiều lời chua xót và đau đớn.

“Nói cho anh biết em đang lo lắng chuyện gì?” La Khiêm cầm tay cô, dịu dàng nhìn cô hỏi. “Dù là chuyện gì chúng ta cũng có thể cùng nhau đối mặt, cùng nhau giải quyết.”

Cô cúi đầu nhìn anh, nghĩ hay là giữ chặt lấy anh, từ nay về sau không buông tay.

“Cô ‘Này’ oi. Rốt cuộc là em do dự chuyện gì? Nói ra cho anh biết được không?” La Khiêm nói với giọng thoải mái, đùa hời hợt.

“Năm năm qua có rất nhiều chuyện đã thay đổi. Em không biết anh có còn là anh năm đó, mà anh cũng không thể chắc chắn được em có thay lòng hay là anh thích người kia hay không.” Cô ngẩng đầu lên nói cho anh biết.

“Anh có thể chắc chắn.” Anh nhìn thẳng vào cô nói.

“Chắc chắn như thế nào?”

“Nhìn em bay cả nửa vòng trái đất đến đây, nhìn thấy em trông thấy anh bình an mà khóc, khóc không thành tiếng thì anh đã biết.” Ánh mắt anh dịu dàng, tiếng nói trầm thấp. “Hơn nữa, em vừa nói có thể biết được những câu chuyện qua những tấm ảnh, em vẫn sẽ cảm động vì những bức ảnh đó, vẫn hiểu được tâm trạng của anh mỗi khi chụp ảnh. Chỉ vậy thôi, anh đã biết em không hề thay đổi, vẫn là người khiến anh động lòng năm năm trước, khiến cho anh cảm thấy hạnh phúc bên cạnh người con gái của mình mà trước kia anh không có được.”

Hạ Tiểu Tiệp hơi giật mình. Đúng. Anh nói rất đúng. Có không hề thay đổi, vẫn là người con gái của ngày xưa. Nhưng vấn đề là ở chỗ anh.

“Có lẽ em thật sự không thay đổi. Nhưng anh, La Khiêm, bây giờ và năm năm trước không thể so sánh được. Tất cả những thay đổi này khiến em không thể chắc chắn.” Cô nhẹ nhàng lắc đầu nói.

“Em không thể chắc chắn cái gì? Nói cho anh biết, anh sẽ giúp em.” Anh thật sự nói.

“Điều kiện bây giờ của anh rất tốt. Anh có rất nhiều sự lựa chọn.”

“Đôi với anh, em là người tốt nhất.” Anh trả lời không chút do dự.

Cô trầm mặc nhìn anh trong chốc lát rồi hỏi: “Anh yêu em sao?”

Anh gật đầu, trầm giọng nói: “Anh yêu em.”

Tuy rằng không rõ lời anh nói có bao nhiêu phần sự thật bên trong nhưng tim Hạ Tiểu Tiệp vẫn động. Vào lúc này, cô hận chính mình tại sao không nghĩ sâu tính kỹ, cân nhắc rồi mới quyết định. Nếu là Tiểu Dư, cô ấy sẽ không quan việc khác, đầu tiên lớn tiếng hoan hô biểu lộ là mình đang vui vẻ rồi nói sau. Sau đó cho dù có chuyện gì, cô ấy cũng không cần, chỉ cần trước mắt vui vẻ là đủ. Cô ấy có thể bất chấp tất cả. Nhưng điều cô băn khoăn bây giờ không chỉ có mình mà còn cả con gái nữa.

Nghĩ đến con, cô đột nhiên nảy ra một cách để thử La Khiêm xem anh là thật lòng hay giả dối. Chuyện này cũng có thể khiến anh từ nay sẽ rời xa cô mãi mãi. Cô do dự khẽ cắn môi. Buộc phải làm như vậy sao? Nhưng nếu không làm, cứ do dự, dilly dally triền miên, nghi thần nghi quỷ thì cũng không dễ chịu.

“Nếu...” Hít một hơi thật sâu, Hạ Tiểu Tiệp do dự nhìn anh, thông thả mở miệng nói: “Nếu em và anh chia xa từng ấy năm, giờ em nói em từng... sinh con, nhưng vẫn chưa bao giờ kết hôn, anh vẫn cho rằng em là tốt nhất, vẫn sẽ nói yêu em?”

Cả người La Khiêm bỗng nhiên cứng đờ. Trong phòng hoàn toàn yên lặng. La Khiêm vô cùng khiếp sợ, chấn động, kinh ngạc. Có con, chưa từng kết hôn... Có con, chưa bao giờ kết hôn... Có con, chưa bao giờ kết hôn...

Hạ Tiểu Tiệp cũng không nói câu nào, chỉ yên lặng nhìn anh, chờ xem phản ứng của anh.

Mỗi giây trôi qua rất chậm. Không biết bao lâu sau, anh đột nhiên giật mình, rút bàn tay đang đặt trên tay cô về, siết thành nắm đấm. Hành động của anh khiến lòng cô trầm xuống. Nước mắt suýt chảy ra. Đây là phản ứng của anh ư? Lập tức rút tay lại giống như tay cô có lửa?

“Đã xảy ra chuyện gì?” La Khiêm lên tiếng hỏi, tiếng nói nghe trầm trầm cố dè nén.

Cô chuyển ánh nhìn từ tay lên trên mặt anh, phản ứng hơi chậm chạp, hỏi: “Cái gì là đã xảy ra chuyện gì?”

“Bố của đứa trẻ đã gặp chuyện gì?”

“Bố của đứa trẻ?” Cô lặp lại, có vẻ vẫn không hiểu anh đang nói gì. La Khiêm hỏi...

“Bố đứa bé đã mất à?”

Hạ Tiểu Tiệp rốt cuộc cũng hoàn hồn, cô cứng họng nhìn anh, bị lời lẽ phỏng đoán của anh khiến sợ hãi, choáng váng.

“Không phải, không có.” Cô vội vàng phủ nhận. Người đó đang ngồi rất khỏe mạnh trước mặt cô, làm sao nói là chết được? Phi phi phi! Gió to hãy thổi những lời nói này đi, thổi đi.

“Nếu không phải, tại sao hai người không kết hôn? Vì sao anh ta không kết hôn với em? Em đã có con, không phải sao? Tên đó không muốn chịu trách nhiệm?” Anh tiếp tục hỏi.

Trong giọng nói của La Khiêm ẩn chứa sự tức giận khiến cô có cảm giác không thích hợp.

“Anh đang tức giận? Vì sao?” Cô hỏi, trong lòng lóe lên một chút hy vọng.

Anh hít một hơi mạnh, tưởng rằng sự tức giận đang tắc nghẽn ở cổ họng kia có thể nuốt vào lòng nhưng nó lại ương ngạnh ở yên đó không nhúc nhích, ngay trên ngực anh.

“Con em mấy tuổi rồi?” Anh không trả lời vấn đề, hỏi lại cô.

Nhìn anh một cái, cô cúi mặt xuống nói dối: “Ba tuổi.”

Một năm sau khi anh đi. Trong lòng La Khiêm vui đi một chút. Vậy là cô đã có thai lúc còn là sinh viên. Khi sinh con thì có thể cô chưa tốt nghiệp hoặc vừa tốt nghiệp, mới bước ra xã hội này. Sau đó cô cứ một mình nuôi con ư? Anh nghĩ tới ngày đó gặp lại, anh hỏi cô đang làm gì, cô nói đang làm việc mới giới nhà. Anh hỏi vì sao cô lại chọn công việc phơi nắng phơi gió vất vả như vậy, cô trả lời rằng... Em có suy tính của em. Thì ra đây là suy tính của cô. Bởi vì cô có con, cần có nhiều thời gian, cũng cần phải có tiền. Bây giờ anh đã hiểu được. Nhưng con tức giận ở cô ngày càng lớn hơn, càng thêm nóng cháy.

“Mấy năm nay, người đó không tới tìm em?” Anh hỏi.

Cô trầm mặc nhìn anh không nói gì.

“Em còn yêu anh ta?” Anh nóng vội hỏi lại.

Cô vẫn không nói gì.

Nhìn Hạ Tiểu Tiệp không hề rằng nói nửa câu, anh thở một hơi dài, chống tay đứng lên, sau đó bắt đầu đi qua đi lại trong phòng, không biết đang tự hỏi cái gì. Ít nhất anh cũng không xoay người bức đi hoặc là giả vờ an ủi cô. Nhìn anh đi tới đi lui, Hạ Tiểu Tiệp thầm nghĩ không hiểu anh đang phiền não chuyện gì? Không muốn tiếp tục kế hoạch trả thù cô sao? Kỳ thực dù cô có con hay không, đối với anh cũng là không sao chứ?

“Chúng ta ra ngoài một chút đi.” La Khiêm dừng lại, xoay người nhìn cô nói, vẻ mặt kiên quyết lạ thường.

“Đã trễ thế này, anh còn muốn đi đâu?” Cô ngạc nhiên trừng mắt nhìn, khó hiểu hỏi lại.

Anh không trả lời, chỉ nói: “Mang theo hộ chiếu.”

Chuyện này cô biết, ở nước ngoài, hộ chiếu giống như chứng minh thư nhân dân. Nếu bị kiểm tra mà không có thì sẽ bị cho là người nhập cư trái phép. Vì vậy phải mang theo hộ chiếu, nhất là khi ra khỏi nhà lúc nửa đêm.

Không biết anh muốn dẫn cô đi đâu. Nhưng nhìn thấy anh thay quần áo... mặt của cô nóng lên, không kìm được mà mặt đỏ ửng, tim đập nhanh. Cô vội vàng cầm lấy hành lý chạy vào phòng tắm thay quần áo để không phải nhìn thấy cảnh kích thích này. Một người phụ nữ đã sinh con, nhìn thấy đàn ông còi trần cũng đỏ mặt, tim đập nhanh thì chắc trên đời chỉ có mình cô. Nhưng sao có thể trách cô? Làm chuyện đó với anh đã năm năm trước. Mà trong những năm gần đây, mọi sinh hoạt của cô đều giống như nữ tu. Đột nhiên nhìn thấy cơ thể trần trụi cường tráng của anh thì cô đương nhiên sẽ suy nghĩ miên man rồi. Nghĩ đến cảm giác được anh ôm chặt trong ngực, cảm giác anh sờ lên da thịt, cảm giác anh hôn lên môi cô. Sức mạnh của anh, hơi thở của anh...

“Cốc cốc...”

Đột nhiên có tiếng gõ cửa phòng tắm khiến cô giật mình.

“Sắp xong chưa?” La Khiêm ngoài cửa hỏi.

“Đợi em một chút.” Cô nhanh chóng đáp, nhìn qua gương thấy hai má hồng lên, mắt như có sương mù, quần áo vẫn còn nguyên trên tay.

Cô đột nhiên háo sắc? Thật sự là điên rồi. Lắc lắc mạnh đầu để khiến cho bản thân tỉnh táo một chút, Hạ Tiểu Tiệp nhanh chóng cởi quần áo, mặc bộ đồ đơn giản nhất là quần bò cùng chiếc áo màu xám, rồi đi ra khỏi phòng tắm.

“Xong rồi.” Cô nói, không dám nhìn thẳng vào mắt anh giống như có tật giật mình. Nhưng hình như anh không chú ý đến cô, vẫn chưa phát hiện ra sự bất thường của cô.

“Hộ chiếu đâu?” Anh hỏi.

“Đây.” Cô gơ tay đang cầm hộ chiếu lên.

“Vây đi thôi.”

La Khiêm xoay người đi trước, cô vội vàng theo sau. Không biết anh đang vội cái gì.

Cửa lớn khách sạn đã có sẵn một chiếc xe đang chờ họ. Cô không biết sao anh có thể gọi được xe đến vào lúc nửa đêm thế này nhanh như vậy. Hình như lái xe biết họ muốn đi đâu bởi vì anh ta không hề hỏi gì. Từ khi họ lên xe liền lái đi luôn, im lặng suốt cả quãng đường.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?” Hạ Tiểu Tiệp nhìn một hồi lâu, cuối cùng không thể chịu nổi, mở miệng hỏi.

“Las Vegas.” Sau khi nghe anh nói điểm đến xong khiến cô ngạc nhiên vô cùng.

“Vì sao đột nhiên lại đi Las Vegas? Anh nổi hứng muốn đi một lần à? Nó ở gần đây?” Cô hoàn toàn không biết Las Vegas ở đâu.

“Lúc này không bị tắc đường. Bốn giờ là có thể đến.” Anh đáp lại vấn đề cuối cùng của cô.

Cô cứng họng suýt té xỉu: “Bốn giờ?”

“Em không muốn đi à? Nhân tiện cũng nên ngắm cảnh một chút.”

Cô trừng mắt nhìn anh. Đột nhiên cảm thấy không phải cô điên mà là anh điên.

“Anh rốt cuộc là nghĩ cái gì vậy? Vì sao lại đột nhiên muốn đi Las Vegas? Hơn nữa lại đi vào lúc này, mà anh nói bốn giờ sẽ đến, đến lúc đó không phải trời đã sáng à? Mà chỗ đó không phải đi chơi buổi tối mới vui à?” Cô thật sự không thể biết được anh đang nghĩ gì.

“Chúng ta không phải tới đó để chơi.” Anh nhìn cô, bình tĩnh nói.

“Vây chúng ta đến đó làm gì?” Cô cảm thấy vô cùng khó hiểu.

La Khiêm chỉ nói hai chữ... “Kết hôn.”

Kết hôn, kết hôn, kết hôn, cô kết hôn! Nhưng sao lại có chuyện này?

Hạ Tiểu Tiệp ôm đầu rên rỉ. Cô thật sự sắp phát điên rồi. Cô rốt cuộc là đang làm cái gì? Mất trăm phương nghìn kế, do dự, trong lòng không yên. Cô làm như vậy chỉ muốn xem anh có thật lòng hay không, nhưng lại không thể tưởng tượng được lại có kết quả thế này. Mọi chuyện còn chưa rõ ràng đã muốn kết hôn. Tất cả chuyện này sao lại xảy ra chứ? Hay đây chỉ là một giấc mộng mà cô mơ ước. Nhưng nếu là mộng thì chiếc nhẫn kim cương trên tay cô cũng quá lớn. Mà cô cũng không phải là người có ước mơ như vậy.

Hơn nữa tờ đăng ký kết hôn đang ở trên mặt bàn. Tuy trong đó toàn là tiếng Anh nhưng may mắn là cô ở Australia năm năm nên tiếng Anh rất tốt, không có dòng nào là cô không đọc được. Đó thật sự là giấy chứng nhận đăng ký kết hôn, hé ra chữ ký của anh và của cô trên tờ giấy đăng ký đó.

Cô thật sự đã kết hôn? Bây giờ rốt cuộc cô nên khóc hay nên cười. Hạ Tiểu Tiệp lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, trừng mắt nhìn tờ hôn thú. Thật sự là khóc không ra nước mắt.

Nhưng trừ chuyện đó ra, cô thật sự không có một chút cảm giác vui vẻ nào ư? Trước khi ký tên vào giấy đăng ký kết hôn, La Khiêm đã nói rất nhiều, cô còn nhớ rất rõ...

Anh nói: “Anh sẽ chăm sóc tốt cho hai mẹ con, anh sẽ coi đứa trẻ như con đẻ của mình.”

Anh nói: “Nếu anh đã biết thì sẽ không thể ngồi yên để xem cuộc sống của em vất vả và mệt mỏi. Bởi vì năm năm trước khi em đi vào cuộc sống của anh, anh đã thề rằng, sẽ chăm sóc cho em và yêu thương em cả đời.”

Anh nói: “Anh sẽ làm một người chồng tốt, một người bố tốt, yêu thương em cả đời.”

Anh nói: “Hon nữa, tuyệt đối sẽ không để em có suy nghĩ hối hận vì đã gả cho anh. Một lần cũng không.”

Anh nói: “Hãy tin tưởng anh, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc.”

Cô còn nhớ rõ khi nói những lời này, vẻ mặt anh rất nghiêm túc và chân thành, dịu dàng mà thân tình, kiên định mà dứt khoát, không một chút do dự, giống như anh chụp một bức ảnh động lòng người. Ngay cả khi hồi tưởng lại, trong lòng cô vẫn vô cùng ấm áp và cảm động. Anh không hỏi chuyện gì liên quan đến bố của đứa trẻ, chỉ hỏi cô đó là trai hay gái. Khi cô nói là gái, anh khẳng định chắc chắn nó là một công chúa nhỏ xinh đẹp, xinh đẹp giống như mẹ. Anh mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng làm cô khóc rất nhiều.

Sau đó, cô liền gật đầu trong lúc bất tri bất giác, vô thức ký tên, vô thức nói theo anh: “I do. I will always love you forever. I cross my heart.” Sau đó, anh liền hôn cô.

Những người xung quanh hoan hô chúc mừng, chúc hai người họ bạch đầu giai lão, ngập lặn trong biển tình. Cảm giác hơi trẻ con nhưng cô lại thấy hạnh phúc, cảm động.

Kết hôn. Cô thật sự đã kết hôn, gả cho La Khiêm.

“Cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa kéo Hạ Tiểu Tiệp thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy La Khiêm đẩy cửa bước vào, trên tay còn bế một... Cô trừng mắt nhìn, không khỏi ngạc nhiên... Là một con búp bê lớn. Cô trừng mắt nhìn con búp bê tinh xảo rồi lại nhìn anh, chỉ thấy anh hơi ngại ngùng lúng túng, chân tay luống cuống ôm con búp bê đến trước mặt cô, sau đó đưa con búp bê cho cô.

“Tặng cho em” Anh nói.

Cô trừng mắt nhìn, không biết mình có cảm giác gì.

“Cảm ơn.” Cô đứng lên cầm lấy con búp bê, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao, nhìn đông nhìn tây trong chốc lát, đành phải đặt nó trên ghế sofa chỗ cô ngồi ban nãy.

“Em không vui à?” Giọng anh hơi do dự, chần chừ, và khó hiểu.

“Rất tinh xảo, rất đặc biệt.” Cô trả lời hàm súc.

“Em không phải thích búp bê nhất à?” La Khiêm trầm mặc một chút rồi hỏi cô.

“Ai nói cho anh?” Cô nhướn mày, tò mò hỏi.

“Tiêu Kỳ.”

Hạ Tiểu Tiệp ngẩn ngơ, lộ ra biểu tình dờ khóc dờ cười khiến La Khiêm biết mình đã bị lừa.

“Lần trước về nước anh đã hỏi cậu ta.” Anh tức giận đáp.

“Vì sao anh lại hỏi cậu ta vấn đề này?” Cô tò mò hỏi lại.

Gương mặt anh hạ xuống một chút, lộ ra vẻ mặt không được tự nhiên. “Chuyện này khá là rắc rối, anh nghĩ... lần đầu tiên gặp em nên tặng một món quà.”

“Cho nên anh chạy tới hỏi cậu ta là em thích cái gì? Vì sao không trực tiếp hỏi em?”

Tưởng cô không thích, nhưng cô lại lộ vẻ mặt vui mừng. La Khiêm thầm nghĩ tên khốn nạn Tiêu Kỳ đùa giỡn anh, nói cô thích nhất là búp bê, hại anh mất trăm phương nghìn kế, rất nhiều công sức, nhờ rất nhiều người mới có được con búp bê độc nhất vô nhị này. Anh phải về hỏi tội Tiêu Kỳ.

Nhìn vẻ mặt buồn bực, bộ dạng tức giận của anh, mắt lại nhìn về phía con búp bê đang ở trên ghế sofa... Búp bê? Oa... Oa? Hạ Tiểu Tiệp ngây

người một chút, một ý nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu cô.

“Tiêu Kì nói với anh như thế nào?” Cô hỏi La Khiêm.

“Nói cái gì?”

“Nói em thích nhất là búp bê, cậu ta nói là búp bê, hay là baby, hay chỉ nói hai chữ oa nhi*?”

*Oa nhi trong tiếng TQ có nghĩa là em bé và búp bê.

“Cậu ta chỉ nói hai chữ oa nhi. Thật không rõ ràng. Anh còn hỏi cậu ta là búp bê phải không. Kết quả...”

Anh còn chưa dứt lời thì Hạ Tiểu Tiệp đã bật cười, cười rất sáng khoái, cười đến rung cả người, hoàn toàn không dừng được. La Khiêm lộ ra vẻ mặt không hiểu gì, không hiểu mình vừa nói gì khiến cho cô cười như vậy.

Hạ Tiểu Tiệp cười rất lâu sau đó mới lau nước mắt trên khóe mắt, kêu lên một câu: “Trời ạ.” Sau đó mới nhìn anh cười, giải thích: “Oa Nhi là tên ở nhà của con gái chúng ta. Oa Nhi mà Tiêu Kì nói chính là chỉ con bé.”

Cả người anh nhất thời cứng lên, trên trán xuất hiện ba vạch đen. Tên ở nhà của con gái? Oa Nhi là chỉ con gái?

“Tên Tiêu Kì đáng chết này.” Anh không nhịn được, cắn răng mắng. Mắt anh dừng lại ở trên ghế sofa, chỗ đặt con búp bê. Khí thế giảm xuống thật sự là rất xấu hổ, muốn mang chính mình hay là con búp bê kia đi chôn ngay.

“Ách... Vậy... Con búp bê đó...” Anh có thể vứt đi không?

“Hay đưa cho con. Nó nhất định sẽ thích món quà này.” Hạ Tiểu Tiệp cười nhìn anh, trên mặt vẫn có ý cười.

Mặt La Khiêm đỏ lên. “Khụ. Như vậy cũng được. Anh... khụ, đỡ phải phiền não suy nghĩ xem nên mua gì tặng con bé. Như vậy... khụ, rất tốt.

“Anh xấu hổ?” Cô cười hỏi.

“Không phải. Là muốn chết.” Anh nói đùa khiến cô cười ra tiếng.

“Nói thật là em rất cảm động.” Cô thành thật nói.

Anh nghi ngờ nhìn cô. Anh làm chuyện đại dột như vậy mà cô cảm động à?

“Con búp bê này không phải muốn là có thể thấy, muốn là có thể mua được. Nó không chỉ quý mà còn rất giá trị đúng không?” Cô hỏi anh.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Đang ở Mỹ, La Khiêm nghĩ nên nhân cơ hội này đi du lịch một chuyến để không uổng phí công sức vất vả đi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ đến đây, mà vé máy bay lại còn rất đắt. Đương nhiên không phải là anh xót tiền vì tiền anh có rất nhiều. Mà chính là anh muốn nhân cơ hội này cùng vợ đi du ngoạn ngắm cảnh mấy nơi, yêu chiều cô một chút. Đáng tiếc là cô luôn nghĩ đến con gái ở nhà, không có một chút hứng thú đi thường ngoạn nên anh cũng đành phải từ bỏ. Hai người ở lại Las Vegas một ngày, gọi điện thoại đặt vé máy bay xong, sau đó trở lại Los Angeles thanh toán tiền khách sạn rồi đến sân bay để về nước.

Máy bay hạ cánh đã hơn 12h đêm, do Hạ Tiểu Tiệp không gọi điện thoại báo cho người nhà hôm nay sẽ về nên cô quyết định cùng La Khiêm đến nhà mới. Mở cửa lớn, đập vào mắt là căn phòng mới được trang trí không lâu ngập tràn hương vị tươi mới.

Hạ Tiểu Tiệp mở cửa phòng khách ra, xoay người nhìn về phía sau xem phản ứng của “người ủy thác”, không biết anh có vừa lòng không.

“Anh cảm thấy thế nào?” Cô hỏi, giọng có một chút khẩn trương.

Anh nhìn quanh một chút, hỏi lại cô: “Em cảm thấy thế nào?”

“Căn nhà từ đầu đến cuối đều do em sắp xếp, em trông coi. Đương nhiên là rất vừa lòng.” Cô hơi sững sốt một chút rồi trả lời.

“Em vừa lòng là được rồi.” Anh mỉm cười gật đầu.

“Nhưng nhà này là nhà anh ở.”

“Đây là nhà của chúng ta.” Anh sửa lại cho đúng, sau đó giải thích. “Kỳ thực yêu cầu của anh cũng không cao, chỉ cần có nhà tắm để tắm, có giường để ngủ. Mấy năm nay anh không có chỗ ở cố định, vì vậy ngủ chỗ nào cũng được. Cho nên không cần phải hỏi anh cảm thấy thế nào. Chỉ cần nữ chủ nhân là em thích thì được rồi.”

“Lẽ ra anh nên nói sớm một chút, như vậy em sẽ không mất nhiều tiền mua đồ giúp anh trang trí lại nhà cho đẹp.” Hạ Tiểu Tiệp nhú mày, phiền não nói. “Bây giờ phải làm sao? Em sẽ giúp anh tìm một căn nhà nhỏ một chút, gần dị một chút. Còn căn nhà này lúc đó sẽ tìm cách giúp anh bán đi.”

“Đừng đùa. Sao phải đi tìm? Em không nghe thấy anh rất vừa lòng với vợ của anh à?” Anh kéo cô ôm trong lòng, cúi đầu nuzzling mà nhìn cô nói.

Hạ Tiểu Tiệp giật mình, chỉ biết đứng ngây ngốc nhìn anh. Anh nhân cơ hội hôn trộm cô một cái.

“Đi thôi. Em đưa anh đi thăm nhà mới của chúng ta, vợ yêu.” Nói xong, anh ôm lấy vai của cô, đưa cô đi dạo quanh nhà.

Phòng khách, phòng bếp, WC, nhà kho, phòng thờ, một phòng riêng cho anh sử dụng tự do làm phòng làm việc. Đó là ở tầng một. Xem hết tầng một thì đến tầng hai. Tầng hai có ba phòng. Gồm có một phòng ngủ, một phòng để nghỉ ngơi thư giãn, với rất nhiều cửa sổ có thể quan sát được sân phía dưới nhà qua ban công, rất đẹp.

“Anh cảm thấy thế nào?” Hạ Tiểu Tiệp hỏi La Khiêm. Cô thích nhất là ban công tầng hai, có thể nhìn núi ngắm hoa, còn có thể ra xích đu ngồi. Thật sự là nhàn nhã.

“Anh cảm thấy sao?” Về mặt anh đam chiêu rồi đưa cô đi vào, vừa rồi chưa ngắm kỹ phòng ngủ.

“Ở đây có vấn đề gì à?” Cô hỏi anh.

Anh kéo cô ngồi lên giường, thử độ cứng của đệm một chút.

“Em không biết anh thích ngủ giường gỗ hay giường mềm nên mua cả hai loại. Đây là giường mềm. Còn giường gỗ ở phòng khách. Nếu anh không thích thì chỉ cần đổi một cái là được.” Cô nhìn anh giải thích. Đối với con người, giấc ngủ rất quan trọng. Cho nên việc lựa chọn giường cô luôn đặc biệt coi trọng. Theo thói quen nên cô nghĩ giúp người khác luôn.

“Chúng ta thử xem.” La Khiêm mở miệng nói.

Cô còn không kịp hỏi thử gì thì đã bị anh áp đảo trên giường. Nháy mắt anh đã hôn lên môi cô.

Sau khi rời khỏi Las Vegas, hai người họ không có thời gian, có người ngoài ở bên cạnh nên một cơ hội cũng không có, La Khiêm chỉ có thể nén suy nghĩ sờ mó cô, muốn cô lại, khiến toàn thân đều đau. Anh cũng không cho rằng mình là người thanh tâm quả dục, nhưng đối với việc nam nữ thì có cũng được, không có cũng không sao. Nhưng đối với cô, năm năm trước thế nào thì năm năm sau cũng vậy.

Nhìn cô sẽ nghĩ đến sờ mó cô, nghĩ đến hôn cô. Nhưng một khi tới hôn thì tư tưởng càng tiến thêm một bước muốn được yêu cô. Một lần lại một lần, triền miên mãi đến khi thân thể không còn sức lực mới thôi. Anh cảm thấy nhất định trên người cô có cổ độc hoặc bùa chú mới có thể khiến anh luôn có dục hòa với cô như vậy, không thể kìm lòng được. Nhưng cho dù sự thật là như vậy thì anh cũng vui mừng lắm, cam nguyện chịu. Anh thích bùa chú này vô cùng. Nhưng anh lại càng thích thân thể mềm mại của cô, hương vị ngọt ngào, lúc cô nằm dưới thân anh hôn, âu yếm và khiêu khích.

Kích tình qua đi, cô mệt mỏi muốn chết. Khi anh rút ra, không lâu sau cô đã chìm vào trạng thái buồn ngủ, mà anh ít khi rời khỏi cô, vì đèn trong phòng sáng trưng nên đã đi tắt đèn vì cô. Chốc lát sau, khi anh trở lại giường, cô theo bản năng cuộn mình nằm trong lòng anh, tựa đầu ở hõm vai anh, đặt tay trên hông khiến anh mỉm cười thỏa mãn. Đây là nhà của anh, còn cô là vợ của anh.

Cứ nằm trên giường như vậy khiến cô ngủ thiếp đi. Anh tưởng cuộc đời này sẽ không bao giờ có thời khắc nào có thể so sánh với giây phút này. Cuộc sống cho đến bây giờ, anh cũng không còn cầu khẩn điều gì. Mang theo thể xác và tinh thần hạnh phúc đầy thỏa mãn, khỏe miệng La Khiêm khẽ nhếch lên, dần dần đi vào giấc ngủ.

Hạ Tiểu Tiệp thật sự rất mệt. Ngủ mê man đến giữa trưa vẫn chưa tỉnh dậy. Nếu không có chuyện cần mỹ nhân xử lý thì La Khiêm thực sự không muốn đánh thức cô.

Nhưng năm gần đây, một mình cô phải nuôi con nhất định là rất mệt. Anh thề từ hôm nay trở đi sẽ không để cô phải làm lụng vất vả, mệt mỏi nữa. Tuyệt đối sẽ không. Ngồi bên giường, anh nhẹ nhàng cúi xuống, dịu dàng gọi cô.

Trong lúc ngủ mơ, Hạ Tiểu Tiệp nhú mày, xoay người tránh đi, hình như không muốn dậy, đáng về đáng yêu khiến anh không thể kìm lòng cúi xuống hôn cô một cái. Không chịu nổi sự quấy nhiễu của anh, rốt cuộc cô cũng mở mắt ra nhìn anh trừng trừng.

“Điện thoại, em gái em” Anh dịu dàng nói sau đó đưa điện thoại di động cho cô.

Cô trừng mắt nhìn một chút, một lúc sau mới hiểu được anh đang nói gì.

“Chuyện gì?” Vừa tỉnh lại, tiếng nói hơi mơ hồ, không rõ.

“Chị gái à? Không phải bây giờ chị vẫn còn đang nằm trên giường đấy chứ?”

Đầu điện thoại bên kia, Hạ Tiểu Dư nói hơi khó tin. Chuyện này không phải chỉ có cô làm thôi sao? Tại sao Tiểu Tiệp cũng học theo? Hại cô không tin La Khiêm nói Tiểu Tiệp còn ngủ, nhất định muốn anh ta đưa điện thoại cho Tiểu Tiệp, khẩu khí lại còn hơi thiếu lịch sự.

“Ừ. Bây giờ mấy giờ rồi?” Hạ Tiểu Tiệp hỏi, có cảm giác hơi mệt mỏi, còn muốn tiếp tục ngủ.

“Giờ là mười hai giờ bốn phút.”

“Cái gì?” Cô cả kinh, con buồn ngủ lập tức bị dọa chạy mất, cả người tỉnh táo lại tức thời.

Mười hai giờ bốn phút. Cô có nghe nhầm không vậy? Cô nhanh chóng ngồi dậy, xoay người tìm đồng hồ đặt ở đầu giường, lại phát hiện ra đây không phải là phòng của cô... Không đúng. Nếu đây là phòng của cô, vậy thì vừa rồi điện thoại của cô sao có thể ở đây? Không phải là đang nằm mơ đấy chứ?

Nhanh chóng nhớ lại mọi chuyện, sau đó liếc mắt thì thấy La Khiêm vẫn ngồi ở đầu giường, mắt anh sáng quắc, biểu tình hơi hứng thú, cũng hơi lửa nóng, không biết vì sao mắt anh lại dừng ở trước ngực cô. Anh đang nhìn cái gì? Cô khó hiểu cúi đầu xuống xem. Chỉ thấy ngực mình trần trụi, không có gì che lấp.

“A!” Cô không tự chủ được kêu lên một tiếng sợ hãi, lập tức kéo chăn lên tới cổ. Trí nhớ đột nhiên tràn về như sóng triều trong đầu cô.

“Chị, sao thế? Đã xảy ra chuyện gì? Chị?” Nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của cô, Hạ Tiểu Dư ở đầu dây bên kia khẩn trương hỏi.

“Không. Không có gì.” Cô vội đáp, mặt đỏ ửng lên.

La Khiêm ở một bên cười khẽ, hôn lên môi của cô một cái rồi mới đứng dậy ra khỏi phòng, không quá nhiều cô nghe điện thoại.

Hạ Tiểu Tiệp một tay vuốt chỗ môi anh vừa hôn, một tay cầm di động, ngồi thẩn thờ trên giường nhìn anh rời khỏi phòng một hồi lâu. Khi nghe thấy tiếng em gái không ngừng gọi trong điện thoại thì mới hồi phục lại.

“Chị? Chị?”

“Cái gì?” Cô thì thào lên tiếng hỏi.

“Vừa có chuyện gì vậy? Sao chị lại kêu lên sợ hãi?” Hạ Tiểu Dư quan tâm hỏi.

“Không có gì.” Cô nói, thấy thật may mắn khi hai người đang nói chuyện qua điện thoại, không thấy khuôn mặt đỏ bừng như sắp cháy lên của cô. “Em gọi điện tìm chị có chuyện gì vậy?” Hít sâu một hơi, cô trở lại chuyện chính, hỏi.

“Đúng rồi. Suýt thì em quên không nói.” Hạ Tiểu Dư sợ hãi kêu lên một tiếng. “Vừa rồi giáo viên của cô bé có gọi điện thoại cho em, nói rằng có thể tới trường một chuyến được không...” Cô còn chưa dứt lời đã bị Hạ Tiểu Tiệp xen vào.

“Sao vậy? Đã có chuyện gì? Con bé không có việc gì chứ?”

“Chị đừng vội vàng như vậy, không phải là chuyện lớn. Chỉ là...” Cô đang nói đột nhiên ngừng lại.

“Chỉ là cái gì?” Hạ Tiểu Tiệp sốt ruột hỏi, cảm thấy không hợp lý lắm. Nếu không phải chuyện lớn thì tại sao Tiểu Dư lại gọi cho cô gấp như vậy? Quan trọng là cô không nói cho ai biết chuyện mình về nước, có ai đã nói... “Em biết chị đang ở đâu à?”

“Tiêu Kỳ nói hai người đã quay lại. Không phải chị và La Khiêm đang ở cùng nhau à? Có phải hai người đang ở cùng nhau không?” Hạ Tiểu Dư hỏi thẳng.

Hạ Tiểu Tiệp hơi thẹn thùng, xấu hổ. Có nên nói cho Tiểu Dư biết chuyện cô và La Khiêm đã kết hôn ở Las Vegas không? Do dự một chút, cô đáp nhẹ. “Đúng vậy.”

“Vừa đúng lúc. Chị bảo anh ta cùng đến nhà trẻ đón cô bé. Sau đó giới thiệu với mọi người anh ta chính là bố của cô bé.”

“Em... Sao em lại biết?”

“Em đâu phải là đứa ngốc. Tính thời gian một chút là ra. Con bé không có bố nên bị các bạn cười. Vì thế con bé đã đánh nhau với bạn.”

Hạ Tiểu Tiệp cứng đờ người, sắc mặt trắng bệch. Quả thực là không thể tin được lời Tiểu Dư vừa nói. Con bé vì không có cha, bị các bạn cười nên mới đánh nhau ư?

“Đúng như vậy à?” Vì sao cô chưa bao giờ nghe con bé nói về chuyện có người cười nó không có bố?

“Đúng vậy. Giáo viên của con bé nói cho em biết.” Hạ Tiểu Dư trầm giọng nói, nghe thấy giọng của chị gái hơi khiếp sợ. “Chị không biết chuyện này à?”

“Con bé chưa từng nói cho chị nghe.”

“Con bé cũng không nói cho em biết. Nhưng theo như lời giáo viên nói thì chuyện này không phải lần đầu tiên. Nhưng vì lần này con bé rất hung dữ, các cô giáo đỡ thể nào cũng không thể làm nó nín nên mới phải gọi điện thoại cho em.” Trong giọng nói của Hạ Tiểu Dư hơi tức giận và bất đắc dĩ. “Em muốn gọi cho Tiêu Kỳ tới đón con bé về nhưng anh ấy nói hai người đã về nên em gọi cho chị. Vì gọi mãi chị không nghe điện thoại nên phải gọi cho La Khiêm.”

Hạ Tiểu Tiệp nghe xong thấy rất đau lòng, khổ sở. Cô không bao giờ nghĩ vì con bé không có bố nên bị các bạn ở nhà trẻ kỳ thị. Cô nghĩ bọn chúng đều còn nhỏ nên sẽ không xảy ra chuyện này. Cho dù có thì giáo viên hoặc con bé sẽ nói cho cô biết. Không ngờ...

“Bây giờ chị đi đón con bé.” Cô vừa nói, vừa xuống giường tìm quần áo để mặc, lại bị Tiểu Dư gọi.

“Chị.”

Cô dừng lại, nghe Tiểu Dư nói ở đầu dây bên kia. “Đưa La Khiêm đi cùng. Cho dù anh ấy không biết con bé là con của mình nhưng cũng hãy làm như thế. Đừng để con bé bị các bạn chê cười vì không có bố.”

“Chị biết rồi.” Cô ghen ngào, do dự một chút rồi mới nói cho em gái. “Thực ra... Tiểu Dư, chị và La Khiêm đã kết hôn ở Las Vegas.”

“Cái gì?” Hạ Tiểu Dư kinh ngạc kêu lên.

“Chuyện này đừng vội nói cho bố mẹ.” Cô dặn.

“Vì sao?”

“Vì La Khiêm còn chưa biết chuyện con bé. Chị không muốn bị anh ấy hiểu lầm, không muốn bị anh ấy trách về chuyện của con bé.”

“Chẳng lẽ anh ta không chịu trách nhiệm với con bé à?”

“Anh ấy không sai.”

“Vậy thì ai sai? Chẳng lẽ là chị sai?”

“Chuyện của chị với anh ấy sau này sẽ kể cho em nghe. Tóm lại là anh ấy không sai. Chị không muốn bất kỳ ai hiểu lầm, trách cứ anh ấy.”

Hạ Tiểu Dư trầm mặc trong chốc lát, sau đó hỏi cô. “Chị định khi nào thì nói với anh ta về con bé? Còn nói cho bố mẹ chuyện hai người kết hôn nữa.”

“Chị sẽ tìm cơ hội thích hợp.”

“Tóm lại là em không được nói bất cứ cái gì. Có phải không?”

“Xin lỗi.” Cô giải thích, nghe thấy tiếng em gái thở dài ở đầu dây bên kia.

“Em biết rồi. Em sẽ dặn Tiêu Kỳ giữ miệng. Chị nhanh đi đón con bé đi.”

“Cảm ơn em, Tiểu Dư.”

“Bà tám ít thôi, cúp đây.” Nói xong, cô tắt điện thoại.

Hạ Tiểu Tiệp cắn môi, lúc này mới buông điện thoại, chạy nhanh xuống giường để đến nhà trẻ đón con bé, thuận tiện chính thức giới thiệu họ với nhau. Nhưng khi nghĩ đến cách để giới thiệu hai người, cô lại cảm thấy đau đầu. Haizzzzzzz. Chuyện này rốt cuộc phải làm sao?

Trước đây, Hạ Tiểu Tiệp chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này. Cho đến lúc này, nhìn hai người họ lần đầu tiên gặp mặt đã thân thiết như quen từ lâu, thân thiết ôm nhau, rất gần gũi, gọi bố, gọi con gái, Oa Nhi. Lúc này cô mới nghĩ ngờ về sự tồn tại chân thật của nó.

“Bố, con thích cái kia.”

“Được. Bố mua cho con.”

“Cả cái kia nữa.”

“Được. Cũng mua cho con.”

“Cả cái này nữa.”

“Được. Sẽ mua hết cho con.”

Nghe đoạn đối thoại diễn ra trước mặt, Hạ Tiểu Tiệp vừa bức mình, vừa buồn cười, cảm thấy mình không mở miệng nói chuyện là không được.

“Hạ Tinh Thiên. Đù rồi đó!” Cô giận tái mặt, cảnh cáo con gái.

Vừa nghe mẹ gọi mình Hạ Tinh Thiên, mà không phải gọi là Oa Nhi, con bé biết ngay mẹ đang tức giận. Bé thông minh lập tức ngậm miệng lại, ngoan ngoãn không dám nói thêm câu nào nữa.

“Con bé còn nhỏ.” Nhìn con bé câm như hến, La Khiêm thương con nên nói hộ.

“Vì còn nhỏ nên mới dạy được.” Cô không cho là đúng nói. “Con hư tại mẹ. Anh chưa từng nghe câu này à? Cho nên anh không nên chiều con bé quá.” Cô cảnh cáo anh.

Lúc này ba người họ đang ở trong cửa hàng bách hóa. Trước khi hai người đến nhà trẻ đón con bé, con bé đang khóc thút thít. Vừa nhìn thấy mẹ, con bé khóc lớn hơn khiến cho người khác vô cùng đau lòng. Bởi vì con bé khóc không ngừng, lại ôm cô rất chặt, khiến cô không có cách nào nói chuyện với giáo viên. Trên đường theo cô đến trường anh đã nghe cô nói về việc này và căn anh ra mặt. Chính là cô căn bản không nghĩ tới anh lại tuyệt như vậy, mở miệng liền khiến cô giáo không nói được lời nào.

“Tôi là bố của con bé. Từ ngày mai, con gái tôi sẽ không đến đây học nữa.” Anh bình tĩnh nói chuyện với giáo viên, sau đó xoay người cầm lấy khuỷu tay Tiểu Tiệp, đưa hai mẹ con đi.

“Chờ một chút, mẹ Tinh Thiên.” Giáo viên sừng sốt, chốc lát mới đuổi theo phía sau.

Cô không thể không dừng lại, quay đầu về phía giáo viên.

“Mẹ Tinh Thiên, hai người nói đùa à? Có chuyện gì chúng ta từ từ ngồi xuống nói chuyện.” Giáo viên cười cười, mở miệng nói.

“Khiến một đứa trẻ hồn nhiên bị tổn thương tâm lý, các cô còn chuyện gì để nói?” La Khiêm nói giọng ôn hòa nhưng cũng rất nghiêm khắc.

“Trẻ con không hiểu chuyện nên nói lung tung...”

“Trẻ con không hiểu chuyện, chẳng lẽ làm giáo viên cũng không hiểu chuyện, không sửa lỗi cho bọn trẻ khi chúng nói sai à?” La Khiêm trực tiếp ngắt lời. “Giáo viên làm không hết trách nhiệm, không phải là dạy mấy đứa trẻ những điều thị phi à? Tôi nói thật một câu, làm giáo viên, tất cả mọi người đều thất bại.”

“Mẹ Tinh Thiên...” Giáo viên chuyển sang nhìn cô.

“Thật xin lỗi cô giáo.” Hạ Tiểu Tiệp mặt không thay đổi, ngắt lời của cô ta. “Tôi và chồng tôi có suy nghĩ giống nhau, không thể để con gái tiếp tục học tập ở nơi làm con bé bị tổn thương tâm lý. Vì vậy phiền cô giúp Tinh Thiên làm thủ tục nghỉ học cho con bé, xong cứ để ở đây có thời gian chúng tôi sẽ ghé lấy. Cảm ơn cô. Hẹn gặp lại.” Nói xong, cô gật đầu chào rồi xoay người đi.

Cô bé khóc mệt rồi nằm trong lòng cô ngủ. La Khiêm thấy cô bé con hơi mệt mỏi liền đỡ con gái giúp cô, cẩn thận ôm trước ngực, cúi đầu nhìn con bé, tầm mắt dường như không thể rời được khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn, đáng yêu, hồn nhiên này.

Vì hai người dậy muộn nên vội vàng đến nhà trẻ đón con bé, không có thời gian ăn cơm. Sau khi thảo luận, họ quyết định chọn một nhà hàng nhỏ, yên tĩnh để ăn cơm, thuận tiện để cho con bé ngủ một giấc. Họ chọn gian có ghế sofa để dùng cơm. Không ngờ cơm vừa đưa lên thì con bé tỉnh dậy. Về mặt của cô bé thêm nhỏ rồi nhìn món súp ngô chưa dùng của La Khiêm... rồi nhìn bát canh bí đỏ của mình, con bé không thích ăn món ăn có màu quái lạ.

La Khiêm đưa chén súp kia đến trước mặt con bé, mỉm cười nói: “Con ăn đi.”

Đứa bé quay đầu nhìn cô, thăm hỏi có được không? Tuy rằng mình là phụ nữ, khi nhìn thấy con gái mình ngoan ngoãn nghe lời như vậy vẫn không khỏi cảm thấy kiêu ngạo.

Cô gật đầu, chỉ thấy con bé nhanh chóng lên nhìn La Khiêm một cái, sau đó lại nhìn anh, lộ ra một chút ngượng ngùng. Giọng trẻ con non nớt nói nhỏ một câu: “Cảm ơn.” Rồi cầm lấy thìa uống canh.

Trước lạ sau quen, bởi vì cô ăn mỳ ý, mà con bé lại không thích ăn món này mà thích món bít tết của La Khiêm, cho nên nhiều lần nhìn La Khiêm ăn thịt rất ngon thì chuyển vị trí qua cạnh La Khiêm, còn ngồi lên đùi anh, ngoan ngoãn cho anh ôm. La Khiêm nói chuyện với con bé rất nhỏ nhẹ, cẩn thận cắt thịt bò thành từng miếng nhỏ cho con bé ăn, thỉnh thoảng còn lấy khăn giúp nó lau vết bẩn trên mặt, mỡ dính bên miệng, khiến Hạ Tiểu Tiệp không khỏi cảm thấy một trận chua xót, suýt thì nước mắt rơi xuống.

“Em đi WC một chút.” Cô đứng dậy nói. Tưởng con bé đi theo mình nhưng đến một chút phản ứng nó cũng không có, tiếp tục ngồi trên đùi bố ăn bít tết.

Hạ Tiểu Tiệp ở trong WC một lúc lâu, tâm trạng bình tĩnh lại, lấy dũng khí nói thật với La Khiêm, lúc này mới quay lại chỗ ngồi. Nhưng cô hoàn toàn không thể ngờ khi mình còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy tiếng con bé hỏi cô...

“Mẹ, đây là bố à?”

Cô sừng sốt, không tự chủ được ngẩng đầu nhìn La Khiêm, chỉ thấy anh nhìn cô gật đầu, khoe miệng khê nhếch, hình như đang đợi câu trả lời của cô.

“Mẹ, đây là bố à?” Không thấy mẹ trả lời, con bé không kiên nhẫn hỏi lại câu nữa.

Cô nhìn con, cảm giác ngẹn ngào chặn ở yết hầu khiến cô không thể mở miệng.

Vì thế, cô nhìn con gái gật đầu, tiếp theo mới khàn khàn mở miệng nói: “Đúng. Đây là bố, đây là bố của Oa Nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Có lẽ trời tính thật đúng. Hạ Tiểu Tiếp chưa từng thấy bé gái nào vừa mới gặp, mặc kệ là nam hay nữ, là luôn thiếu, hay không có quan hệ gì với mẹ con họ, ví dụ như ba mẹ của cô... con bé chưa từng như vậy. Vậy mà bây giờ rất nhanh thân thiết với người này, tình nguyện nhận người đó làm bố, muốn anh hôn, muốn anh ôm, không cần tới người mẹ này. Nói thật là cô hơi ghen tị. Nhưng nhìn hai người đó ở bên nhau rất hoà hợp, vui vẻ, không miễn cưỡng chút nào lại khiến cô cảm thấy cảm động, rất vui, rất muốn khóc. Tóm lại, tâm trạng của cô bây giờ rất phức tạp. Nhưng so với chuyện tâm trạng phức tạp, cô càng khẩn trương chuẩn bị đối mặt với mọi chuyện. Phải đưa La Khiêm về nhà, giới thiệu cho bố mẹ biết, cũng công khai luôn chuyện hai người đã đăng ký kết hôn ở Mỹ.

Từ nhỏ đến lớn, khi so sánh với Tiểu Dư, cô luôn được khen là hiền lành, có hiểu biết, không cần bố mẹ quan tâm, lo lắng nhiều. Kết quả là năm năm trước, cô lừa gạt bố mẹ chưa lấy chồng, chưa kết hôn đã làm mẹ, mà bây giờ cô lại tiền trạm hậu tẩu, không báo trước tiếng nào đã kết hôn. Cô thật sự rất sợ bố mẹ tức giận quá mà sinh bệnh. Hơn nữa, cô cũng hơi lo lắng bố mẹ quá tức giận lại đổ hết tội lên đầu La Khiêm, quát mắng anh. Thậm chí trực tiếp đuổi anh ra khỏi cửa lớn. Aizzz! Cô thực sự không nghĩ rằng nhanh vậy đã phải đối mặt với tất cả mọi chuyện. Nhưng bây giờ không đối mặt cũng không được. Bởi vì sau này con bé sẽ không thể ở cùng hai người để hai người vui vẻ, đến lúc đó chữ “bố” này cô không thể không nói ra sao? Cho nên, đằng nào cũng là thế. Không bằng nói trước. Chết sớm đầu thai sớm.

Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao ba người họ lại ở cửa hàng bách hoá. Bởi vì La Khiêm muốn mua quà gấp mặt cho bố mẹ vợ. Vấn đề là mua cái gì. Mẹ rất thích đồ làm bếp. Lần trước Tiểu Ki đã mua tặng mẹ. Nếu giờ lại mua bà không những không vui mà còn có thể sẽ bị mắng. Bố thích uống trà. Lần trước Tiểu Ki mua một đồng trà, tạm thời không thiếu trà uống. Về phần dụng cụ pha trà cũng không thiếu. Bởi vì mỗi người có cái nhìn khác nhau, họ cảm thấy đẹp nhưng người khác lại không nghĩ vậy, không có cái nhìn giống bố, mua mà không dùng đến để một xó rất tốn diện tích. Không bằng không mua. Mua cái gì? Đúng là vấn đề khó khăn.

“Em phiền não cái gì?” La Khiêm một tay giữ con, một tay cầm đồ cho mua cho nó, đi bên cạnh cô hỏi.

“Thì ra là anh còn nhớ đến sự tồn tại của em. Em còn tưởng anh có niềm vui mới nên quên mất em rồi.” Cố liếc nhìn người bên cạnh, dăm chiêu nói, cố ý hừ một tiếng.

La Khiêm sững sốt một chút, lộ ra vẻ mặt quái dị. “Oa Nhi.” Anh đột nhiên ngồi xổm xuống, nhìn con bé nói. “Mẹ đang ghen tị, con mau nói cho mẹ biết người thân yêu nhất của con là ai?”

“Con yêu mẹ nhất, cả bố nữa.” Con bé rất thông minh, suy nghĩ cho cả hai bên. Có bố thật sự rất tốt. Bố mua nhiều đồ chơi mới cho mình nên con bé cũng rất yêu bố, giống như yêu mẹ.

Hạ Tiểu Tiếp nghe xong, lúc đầu có ghen tị. Anh mới ở bên cạnh con bé có mấy giờ ngắn ngủi mà địa vị của hai người đã giống nhau sao? Càng nghĩ càng thấy không cam lòng, cô ngồi xổm xuống, nhìn con gái hỏi: “Nếu chỉ có thể chọn một, Oa Nhi yêu ai nhất?”

La Khiêm nhất thời lộ ra biểu tình dở khóc dở cười.

“Chỉ có thể chọn một.” Oa Nhi trừng mắt nhìn.

“Đúng.” Cô kiên định nói.

“Vì sao?” Oa Nhi hỏi

“Không hỏi nhiều. Chính là chỉ có thể chọn một.” Cô yêu cầu.

“Vây...” Con bé do dự quay sang bên trái nhìn mẹ, rồi lại do dự quay sang bên phải nhìn bố. Rất khó để quyết định. Bởi vì con bé thật sự rất thích bố. Nếu bé chọn mẹ thì liệu bố có tức giận không? Bé thật sự rất lo lắng.

“Oa Nhi yêu mẹ nhất, sau đó mới đến bố. Có đúng không?”

Nhìn thấy bố cười nói với mình như vậy, thoát nhìn không có chút tức giận nào khiến bé cũng nhếch miệng cười theo.

“Đúng.” Con bé gạt đầu mạnh, rồi ôm lấy cổ mẹ, làm nũng nói: “Oa Nhi yêu mẹ nhất.”

Hạ Tiểu Tiếp không biết nên khóc hay nên cười, liếc mắt nhìn La Khiêm một cái. Anh nhún vai lộ vẻ mặt vô tội. Giấy tiếp theo, hai người cùng bật cười.

“Thật là không biết rốt cuộc mình bị sao nữa.” Cô bật cười lắc đầu nói.

“Em đang ghen.” La Khiêm có lòng tốt cho cô biết đáp án.

Cô lườm anh một cái: “Cảm ơn đáp án của anh.”

“Kỳ thực em không phải ghen. Bởi vì cho dù con bé yêu người khác nhất... một ngày nào đó nó trở thành một cô gái, rồi trở thành cô dâu, nhưng tình yêu của anh vĩnh viễn không đổi, vĩnh viễn là em.” Anh mỉm cười nhìn cô nói ra hết tình cảm của mình.

Hạ Tiểu Tiếp giật mình nhìn anh. Không thể ngờ anh lại đột nhiên nói những lời như vậy. Người anh yêu nhất sẽ vĩnh viễn không thay đổi, vĩnh viễn là cô. Lời như vậy sao có thể nói ra miệng? Rất... buồn nôn. Rất thẹn thùng. Mặt của cô không tự chủ được đỏ lên.

“Anh... Khụ.” Cô ho khan, tránh ánh mắt nóng rực của anh đang nhìn mình chăm chú, đứng dậy nói: “Chúng ta có cần mua quà tặng bố mẹ không?”

“Em nghĩ nên mua cái gì?” Anh đứng dậy theo, cùng cô mỗi người nắm một tay của con.

Anh nhắc đến vấn đề này khiến Hạ Tiểu Tiếp lại nhũn mảy phiền não.

“Không thể nghĩ được.” Cô lắc lắc đầu. “Lần trước Tiểu Dư đưa bạn trai là Tiểu Kỳ về nhà gặp bố mẹ đã mua cho bố rất nhiều trà, mua cho mẹ đồ làm bếp. Em thật sự không biết chúng ta còn gì để mua nữa.”

“Việc em phiền não chính là chuyện này?” Anh hỏi.

“Đúng vậy.”

“Anh nghĩ bố mẹ em không phải là người thích quà quý hiếm đắt tiền.” Anh đoán.

“Đương nhiên.” Hạ Tiểu Tiếp gạt đầu không chút do dự.

“Một khi đã như vậy thì em cần gì phải lo lắng. Có tâm là được. Không phải à?”

Cô liếc anh một cái, không nhìn được nói: “Anh nghĩ rằng anh và em không phải lo lắng à?” nếu không phải vì muốn để lại cho anh một ấn tượng tốt trong lòng bố mẹ thì cô cần gì phải nghĩ.

“Em có ý gì?”

“Không có ý gì.”

La Khiêm hơi dăm chiêu nhìn cô, đột nhiên như tỉnh ngộ: “Em là vì anh?”

Cô nhìn anh một cái, không phủ nhận cũng không thừa nhận. Nhưng La Khiêm biết mình đã đoán đúng. Kỳ thực thì không cần phải đoán. Anh đã sớm nghĩ rằng cô phiền não như thế đều là vì anh, bởi vì họ như thế này là muốn gặp bố mẹ của cô, muốn mỗi ngày đều nhìn thấy bố mẹ, sao cô không khăn trương, không phiền não cho được? Tất cả đều là vì anh.

Ngực nóng khiến anh có cảm giác nếu không làm điều gì sẽ không thể giúp cô thôi phiền não. Anh di chuyển người hướng vào tường, hôn lên mặt cô một cái. Cô hoảng sợ, đột nhiên dừng lại, đôi mắt mở to nhìn anh.

“Cảm ơn em, vợ yêu. Anh yêu em.” Anh chân thành, dịu dàng nhìn cô nói.

Hạ Tiểu Tiếp trừng mắt nhìn, mặt ngày càng nóng lên, nóng không chịu được bởi vì cô nhìn xung quanh, không khéo lại gặp đúng lúc có người chỉ vào họ, khe khẽ nói nhỏ. Hình như là đang nói họ không biết xấu hổ. Con gái lớn như vậy rồi mà còn công khai thân mật. Rất ghê tởm. Ngay cả như vậy, cảm giác xấu hổ, ngượng ngùng vẫn bị áp chế bởi hành động, ánh mắt cùng lời nói của rung động của anh. Trong lòng cô nhanh chóng dâng lên một cảm giác ngọt ngào, hạnh phúc.

“Bố yêu mẹ.”

Cô bé đứng ở giữa họ đột nhiên thốt ra một câu, tiếng nói của trẻ con nhẹ nhàng, trong trẻo rất nhanh đã truyền đi bốn phía, lại thêm họ là một gia đình ba người nên thu hút rất nhiều ánh mắt nhìn vào.

Hạ Tiểu Tiếp cảm giác mình như sắp cháy, cô cúi đầu muốn mở miệng nói: “Đi mau!”

Không thể nào đoán được La Khiêm lại muốn đổ thêm dầu vào lửa. Thế mà, “Đúng vậy. Bố yêu mẹ. Thực sự rất yêu.” Anh nghiêm trang nhìn con gạt đầu nói, không hạ giọng khiến âm thanh truyền đi bốn phía.

Hạ Tiểu Tiệp nhắm mắt lại ai thần. Không nghĩ tới giây tiếp theo lại nghe thấy tiếng nói trong trẻo của con bé vang lên. “Thật đáng ghét.”

Âm thanh ở bốn phía như dừng lại một giây. Tiếp theo, một giọng nói nhỏ, bao gồm cả tiếng La Khiêm cười to sung sướng ở bên trong. Mặt của cô nóng đến mức như bị đốt cháy. Đồ mặt củi đầu, cô lôi con gái đi trước, đồng thời thề sau này không bao giờ cùng họ đi dạo phố nữa. Rất mất mặt. . .

*****

Sợ đến bất ngờ khiến bố mẹ bị dọa ngất, Hạ Tiểu Tiệp do dự một lúc, cuối cùng quyết định rời công ty bách hoá trước, lấy cớ đi WC gọi điện thoại về nhà, nói cho mẹ biết tối nay cô sẽ đưa một vị khách tới nhà. Cô còn chưa nói hết, bất thành linh mẹ đã nói đến một vấn đề.

“Con thật sự đã kết hôn?”

Tuy rằng sớm biết tính của Tiểu Dư khó giữ bí mật, càng dặn cô ấy không được nói thì càng khó nhịn. Nhưng khi nghe mẹ nói là bà biết rồi, lại còn nói là bà bảo Tiểu Kỳ chiều nay tiện ghé qua nhà. Cô còn tưởng lần này Tiểu Dư sẽ giúp cô giữ bí mật, sao biết được cậu không dối được ăn thì, ngu ngu khiến đến thế nào vẫn là ngu*. Chỉ có cô ngốc nghếch mới tin tưởng Tiểu Dư. Thật sự rất đáng buồn.

Trong lòng trộm mừng Tiểu Dư một lát, cô mới cẩn thận lên tiếng trả lời: “Vâng.”

“Cậu ta chính là bố đẻ của con bé?” Bà Hạ lại hỏi.

“Vâng.”

“Nếu biết cuối cùng vẫn đến với nhau, sao trước đây lại chia tay? Bởi vì cậu ta không thích có con?” Bà Hạ hỏi.

“Không phải đâu mẹ. Lúc con có thai anh ấy không có biết chuyện, nếu nói cho anh ấy biết thì chắc chắn anh ấy sẽ cần con bé.” Sợ La Khiêm bị hiểu lầm, cô nhanh chóng trả lời.

“Một khi đã như vậy thì tại sao hai đứa lại chia tay? Sao cậu ta lại không cùng con chăm sóc con bé?” Tiếng của à Hạ lạnh lùng, hơi dọa người, rõ ràng không thể lượng giải.

Hạ Tiểu Tiệp trầm mặc một chút mới thẳng thắn với mẹ, giọng nói tha thiết cầu xin. “Bởi vì anh ấy không biết chuyện gì. Bởi vì con chủ động nói chia tay. Bởi vì con không muốn anh ấy bị liên lụy. Mẹ, khi con về với anh ấy thì con sẽ nói tất cả cho mẹ biết. Con chỉ hy vọng mẹ và bố sẽ hiểu được mọi chuyện, đừng làm khó anh ấy. Anh ấy thật sự không hề làm sai chuyện gì đâu. Thật đấy.”

Đầu dây bên kia im lặng, không có phản ứng.

“Mẹ. Con xin mẹ.” Cô nài nỉ.

Sau một hồi mới truyền đến tiếng thở dài bất đắc dĩ. “Mấy giờ các con đến?”

Nghe đến câu đó, cô biết mẹ đã thoả hiệp.

“Cảm ơn mẹ, chắc khoảng năm giờ. Mẹ không cần chuẩn bị thức ăn đâu. Bữa tối con sẽ mời mọi người ra ngoài ăn.”

“Trong nhà có nhiều đồ ăn, sao lại phải đi ăn bên ngoài? Ở nhà là tốt rồi. Mẹ nấu, mấy đứa ăn. Nếu ở nhà thiếu cái gì thì tự đi mua.” Bà Hạ dặn dò.

“Vâng.” Cô nói giọng khàn khàn cảm ơn. “Cảm ơn mẹ.”

“Nói ngốc nghếch. Mẹ tắt điện thoại đây.”

Mẹ nói xong thì tắt máy luôn. Nhưng cảm xúc của cô cũng mất một hồi lâu mới trở lại như cũ.

Năm giờ. Hạ Tiểu Tiệp đưa La Khiêm về nhà. Mẹ chiêu đãi La Khiêm như khách bình thường. Không lạnh không nóng. Khi nghe nói đến việc anh không có bố mẹ, từ nhỏ đã sống trong cô nhi viện thì bản năng làm mẹ của bà Hạ trỗi dậy, liên tục gấp đồ ăn cho anh, bảo anh ăn nhiều một chút, hỏi anh thích ăn cái gì lần sau bà sẽ làm cho anh. Phản ứng của bố rất tốt. Hỏi một chút về công việc của La Khiêm, chắc chắn tình trạng kinh tế bây giờ của anh sẽ không để con gái và cháu ngoại của ông chịu khổ. Sau đó không hỏi nhiều, nói chuyện nhà với La Khiêm, sau đó thì làm lặt vặt chuyện cô nói đối ngày trước.

“Bố em không phải cảnh sát.” Vào lúc nghỉ ngơi, La Khiêm tìm được cơ hội lên án Hạ Tiểu Tiệp.

“Ai nói với anh ông là cảnh sát?” Cô chọn giả ngốc.

“Em.”

“Em nói à?”

“Đúng. Em nói.”

“Khi nào?”

“Vào lần đầu tiên em theo anh về nhà.”

“Em quên rồi.”

“Em quên nhưng anh vẫn nhớ. Sao em dám làm chuyện như vậy? Nếu anh là người xấu, hoặc bất ngờ này ra ác ý với em, em có biết hậu quả ra sao không?”

“Vấn đề anh không phải là người xấu, cũng không này ra ác ý với em.” Cô đáp hợp tình hợp lý.

Nhìn cô đắc chí thẳng loi, La Khiêm không biết nói gì, nói chuyện này với bố mẹ, hại cô bị bố mẹ mắng cho một trận quả là hơi ti bi.

Nhìn anh ở cùng bố mẹ tự nhiên, gọi cũng tự nhiên khiến cô sinh ra cảm giác đau lòng. Nếu bố mẹ anh biết ngày xưa đã vứt bỏ một người con có tiền đồ như thế, tính tình hiền lành, tốt bụng thì liệu họ có hối hận không? Nhất định là có.

Cô đem chuyện này nói với mẹ. Mẹ không chút lo lắng, lập tức gật đầu đồng tình. “Đương nhiên.” Còn mang theo vẻ mặt biểu lộ sự tức giận bất bình, khiến cô bỗng hiểu được anh đã chiếm được lòng mẹ.

Một lúc sau, Hạ Tiểu Tiệp thấy không còn sớm nữa, nhắc anh nên về nhà nghỉ ngơi, mẹ nói, “Vợ chồng đã kết hôn sao lại tách ra, ai về nhà này.” Nói như vậy không hề kỳ lạ.

“Tôi nay ở đây hay là mang hai mẹ con nó về thì con tự quyết định.” Mẹ nhìn La Khiêm nói khiến Hạ Tiểu Tiệp có cảm giác con gái lấy chồng như bát nước hắt đi.

“Mẹ. Mẹ không thấy tiếc à?” Cô không nhịn được mở miệng hỏi.

“Tiếc ai? Oa Nhi à? Cũng có. Hay để con bé ở lại, con về cùng La Khiêm.”

“Mẹ. Con là nói con. Mẹ không chút luyến tiếc con à?” Cô cố ý nói.

“Luyến tiếc thì có ích gì? Con không phải đã đi cùng người khác rồi sao.” Bà Hạ xem thường liếc mắt một cái nói.

“Con rõ ràng vẫn ở đây, nào có đi cùng ai?” Cô nghiêm chỉnh phản đối.

“Đi kết hôn với người ta. Còn nói là không đi?”

“Đó là...”

“Tóm lại, tục ngữ nói đúng, con gái lớn không thể ở trong nhà. Mẹ con đã sớm biết được.” Bà Hạ cảm khái lắc đầu nói.

Đêm nay mẹ rất lạ khiến cô có cảm giác dở khóc dở cười. Nhưng La Khiêm ở bên cạnh lại khác.

“Mẹ.” Anh mở miệng nói. “Con sẽ cùng Tiểu Tiệp hiếu thuận với bố mẹ. Mẹ không phải mất đi một cô con gái mà là được thêm một chàng rể. Nếu bố mẹ không ngại thì con sẽ chuyển đến đây sống cùng hai người hoặc là hai người chuyển đến chỗ con. Chúng ta sẽ sống cùng nhau. Con sẽ hiếu kính bố mẹ.”

Bà Hạ giật mình, ngạc nhiên nhìn anh, không nói ra lời. Mà Hạ Tiểu Tiệp trừ cảm động vẫn là cảm động. Bởi vì xem ra anh nói là thật. Đột nhiên lúc đó cô cảm thấy từng ngời ngời mục đích anh tiếp cận mình thật là buồn cười. Hay là do cô đọc quá nhiều tiểu thuyết, suy nghĩ miên man nên bị mắc chứng vọng tưởng? Ngay cả việc bị bố mẹ vứt bỏ anh cũng không oán hận. Ngay cả bị người khác chém một đao cũng có thể cười trừ. Cả người vô cùng một mối không thể chống đỡ nổi nữa cũng có thể giúp đỡ người khác. Người như anh thì sao có thể có suy nghĩ trả thù được. Anh vẫn là anh, vẫn là người con trai khiến cô động lòng năm năm trước. Một chút cũng không thay đổi. Tựa như là hai bức ảnh giống hệt nhau... Chân, thiện, mỹ. Cô cảm thấy mình thật sự không yêu sai người. Có thể gặp lại anh, gả cho anh nhất định là kiếp trước cô tu nhiều phúc. Cô thật sự rất thương anh.

“Con có tâm ý như vậy là được rồi.” Bà Hạ nói, thoát nhìn rất vui. “Đêm nay ở lại đây, Oa Nhi ngủ cùng mẹ. Còn con với Tiểu Tiệp một phòng.”

“Con muốn ngủ cùng mẹ.” Đột nhiên cô bé lên tiếng.

“Oa Nhi phải nghe lời bà. Đêm nay ngủ cùng bà.” Bà Hạ nhìn về phía con bé nói.

“Con muốn ngủ cùng mẹ.” Cô bé vẫn kiên trì nói. Đã mấy đêm không ngủ cùng mẹ, bé rất muốn ngủ cùng.

“Oa Nhi lại đây.” Bà Hạ đột nhiên nói với con bé. Bé chầm chậm tiến đến.

“Oa Nhi có muốn có em trai hoặc em gái không?” Bà Hạ ngồi xổm xuống đối diện với bé, nói.

“Em trai hoặc em gái?” Bé lộ ra vẻ mặt vui vẻ, gật đầu nói: “Muốn.”

“Vậy thì tối nay Oa Nhi phải ngoan ngoãn ngủ với bà. Như vậy thì mới nhanh có em trai hoặc em gái được.” Bà Hạ nói không chút ngượng ngùng.

“Thật à?” Bé ngẩng đầu hỏi mẹ thì phát hiện mặt mẹ rất đỏ.

“Đúng vậy.”

Là lời của bố. Sau đó mẹ đánh bố một cái. Bà lại cười rất lớn ở bên kia. Bé có đôi chút tò mò, cũng không biết mọi người đang làm gì.

“Được rồi, đã mười giờ, Oa Nhi lên tầng đi ngủ cùng bà. Chúc bố mẹ ngủ ngon đi.” Bà Hạ đứng lên.

Tuy rằng rất muốn ngủ cùng mẹ, nhưng bé lại muốn có một em trai hoặc em gái hơn. Cho nên...

“Mẹ, ôm con một cái.” Bé nhìn mẹ nói. Mẹ lập tức xoay người ôm bé một cái. “Cả bố nữa.” Bé nói với bố. Bố cũng bế bé lên, hôn một cái. Sau đó bé nói: “Mẹ ngủ ngon, bố ngủ ngon.” Rồi mới cùng bà lên phòng ngủ trên tầng hai.

Sau khi hai bà cháu đi, phòng khách rơi vào im lặng trong phút chốc. La Khiêm đột nhiên cười khẽ ra tiếng.

“Anh thấy mẹ em rất thú vị.” La Khiêm nói. Trước mặt con gái của mình, lần đầu tiên gặp con rể đã có tình cảm như vậy. Lời nói nồng hậu làm sao. Thật thú vị.

“Cái gì mà mẹ em. Từ nay trở đi đó cũng là mẹ anh.” Cô sửa lại.

Anh dịu dàng nhìn cô, mỉm cười. Giữ sự cảm tạ và kích động ở trong lòng. Bởi vì quan hệ với cô, anh đã có rất nhiều người nhà, không chỉ có vợ và con gái, anh còn có thêm bố mẹ. Năm mơ anh cũng không dám vọng tưởng nhiều như vậy. Cô tuyệt đối sẽ không biết anh đã cảm ơn ông trời bao nhiêu lần khi cho cô xuất hiện trong cuộc đời anh, cùng với cảm ơn cô.

Nhẹ nhàng cầm tay cô, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, ôm lấy cô, nhìn cô. Thiên ngôn vạn ngữ cũng không biết nói từ đâu. Cuối cùng chỉ có thể nhìn cô nói: “Cảm ơn.”

Hạ Tiểu Tiệp hoàn toàn hiểu được ý anh muốn nói là gì, nhìn anh mỉm cười, đáp nhẹ một câu: “Không cần khách sáo.”

Trong phút chốc, anh biết mình nhất định sẽ yêu người con gái này cả đời. Không phải vì cái gì khác, chỉ vì tấm lòng của cô đã đủ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Vì muốn chứng minh mình thật lòng, La Khiêm đưa bố mẹ vợ đến nhà mới làm khách, hy vọng bà có thể suy nghĩ một chút về chuyện họ nói tối qua. Đương nhiên là anh muốn chuyển đến Hạ gia ở. Chẳng qua phòng ngủ của Tiểu Tiệp cần thay đổi một chút. Giường phải thay lớn hơn, mà phòng của cô lại ở tầng ba, đôi giường thì rất vất vả, vì vậy đành phải ở lại nhà mới. Điều quan trọng nhất là nhà mới có một phòng ở tầng một nên bố mẹ có thể ở đó, không phải vất vả đi cầu thang lên tầng. Anh hy vọng bố mẹ vợ đến xem, đồng ý cho anh làm con thừa tự, đồng ý đến ở cùng họ.

Bà Hạ nhìn phòng ở, quả thực đồng ý, nói thẳng rằng đời này bà không còn mong ước gì, có con rể như vậy là bà đã thỏa lòng rồi. Bà nói thế giống như đã đồng ý yêu cầu của hai người, ở chung nhà. Khiến vợ chồng họ nghe xong, vừa vui một chút thì ai ngờ sau đó bà nói thêm.

“Nhưng hai đứa mới kết hôn. Chúng ta làm bố mẹ vẫn nên biết điều, không tới quấy rầy hai đứa.” Bà Hạ trêu ghẹo nói.

“Mẹ. Mẹ với bố rốt cuộc là có chuyển tới đây ở chung không?” Hạ Tiểu Tiệp bất đắc dĩ trực tiếp hỏi.

“Đó là chuyện sớm muộn thôi. Con gấp cái gì?” Bà Hạ nhìn cô một cái. “Dù sao mẹ và bố con cũng chỉ có hai cô con gái. Già rồi chỉ có thể dựa vào hai đứa chăm sóc.”

“Kia...”

“Nghe mẹ nói hết đã.”

Bà ngắt lời cô khiến cô chỉ có thể ngậm miệng lại, im lặng lắng nghe.

“Mẹ và bố con hiện giờ rất tốt, có thể tự chăm sóc cho bản thân. Vì vậy con không cần lo lắng cho bố mẹ. Trước đây, con và Tiểu Dư ở nước ngoài, ở nhà không phải chỉ có mẹ và bố con sao. Bây giờ, điều mẹ hy vọng nhất là hai đứa có thể hạnh phúc, sau đó sinh thêm một đứa con. Đến lúc đó, mẹ sẽ tới giúp con ở cử, xem xem có thể giúp con trị cái bệnh chân tay lạnh như băng, cùng với chuyện cứ đến tháng là gặp vấn đề.”

“Mẹ. Mẹ lo xa quá rồi.” Hạ Tiểu Tiệp nghe xong dở khóc dở cười, không hiểu mẹ nghĩ thế nào mà lại giục cô sinh thêm đứa nữa, cô đã sinh một đứa rồi đây thôi. Người mẹ nên thúc giục là Tiểu Dư thì đúng hơn. “Hon nữa...” Cô tiếp tục nói. “Con biết mẹ và bố vẫn còn sức khỏe, thân thể cũng rất tốt, cho nên ở với nhau không phải để chăm sóc nhau, mà là...”

“Mà là bởi vì chúng ta là người một nhà mà mẹ.” La Khiêm nói.

Hạ Tiểu Tiệp quay đầu nhìn anh, không ngờ anh lại nói như vậy. Vốn cô muốn nói là cho nhà đông vui, sẽ không nhàm chán hay vắng vẻ, con bé cũng có thể ở cùng với mọi người, mấy lý do linh tinh nữa. Không nghĩ tới... người một nhà. Đúng rồi. Anh chưa bao giờ có người nhà, cũng không có bố mẹ. Vì vậy, nhất định là anh muốn cảm nhận được cảm giác cùng bố mẹ và cả nhà ở chung với nhau. Cảm giác vô cùng náo nhiệt, cô nên sớm nghĩ tới mới đúng.

“Mẹ. Quyết định như vậy đi. Mẹ và bố sẽ đến đây ở chung với chúng con.” Cô hít một hơi thật sâu, vẫn quyết định như cũ, nói tiếp: “Trong nhà thiếu bố mẹ, con bé muốn ăn gì do bà ngoại nấu sẽ không có, không quen.”

“Oa Nhi thường nói bà nấu gì cũng ngon nhất. Chẳng lẽ mẹ nhẫn tâm để con bé phải ăn đồ ăn không ngon, con nấu gì nó ăn nấy à? Con chỉ biết luộc trứng, xào trứng, chiên trứng đơn giản, với cả nấu cơm thôi. Mẹ biết chưa?”

“Con thật là...”

Bà Hạ lộ ra vẻ mặt không chống đỡ nổi. “Lời mất mặt như vậy mà cũng có thể nói ra. Chỉ biết luộc trứng, xào trứng, chiên trứng với nấu cơm. Con không sợ La Khiêm nghe xong sẽ bỏ con hả?”

“Không kịp nữa rồi, bởi vì bọn con đã kết hôn.” Miệng cô khẽ nhếch lên, nhìn về phía La Khiêm, muốn xem khi biết cô không có tài nấu nướng thì anh sẽ phản ứng như thế nào.

Anh mỉm cười nhìn cô, sau đó quay sang mẹ vợ, nghiêm trang nói: “Mẹ, Tiểu Tiệp như vậy đã tốt lắm rồi. Bởi vì con chỉ biết nấu mì gói thôi.”

Cô ngẩn ra, bật cười một tiếng. Bà Hạ cũng dở khóc dở cười, nhìn hai vợ chồng họ, muốn gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu.

“Mẹ. Vì con bé, mẹ và bố chuyển đến đây, chúng ta sống cùng nhau.” Cô nói.

“Mẹ. Mẹ đừng lo lắng. Con nhất định sẽ hiếu thuận với hai người.” La Khiêm cũng gia nhập hàng ngũ thuyết khách.

“Thật sự là không chịu nổi mấy đứa.” Bà Hạ trầm mặc một chút, rót cuộc hít một hơi sâu, đầu hàng họ, lắc đầu nói: “Chuyện này mẹ sẽ bàn bạc một chút với bố con, sau đó sẽ nói lại với các con sau. Trước đây...” Đột nhiên nét mặt của bà trở nên nghiêm túc nhìn họ. “Có chuyện hai đứa đã làm trước chưa?”

Vợ chồng họ nhanh chóng liếc mắt nhìn nhau một cái, không biết là chuyện gì.

“Chuyện gì?” Hạ Tiểu Tiệp mở miệng hỏi.

“Chuyện hôn lễ.” Bà Hạ liếc mắt nhìn cô một cái nói. “Hai đứa không phải người Mỹ. Đừng tưởng là đăng ký ở Garth, cho dù khi kết hôn...”

“Mẹ, là Las Vegas.” Cô không nhịn được đánh chính.

“Mẹ mặc kệ là ở đâu.” Bà Hạ phát phát tay, đó không phải là điểm quan trọng. “Tóm lại, hai đứa phải làm lễ cưới ở trong nước, mời mọi người uống rượu mừng, tuyên bố hai đứa có chuyện vui.”

Nhìn thấy mẹ xoa xoa tay, mặt hơi đỏ ửng, Hạ Tiểu Tiệp nhú mày, nghi ngờ hỏi: “Mẹ, mục đích của mẹ không phải là vì thu tiền mừng chứ?”

“Đúng vậy!”

Nhìn thấy bà gật đầu không do dự, Hạ Tiểu Tiệp há hốc mồm.

“Mười mấy năm qua, mẹ và bố con đã mất không biết bao nhiêu cái hồng bao. Mẹ không thừa dịp hai chị em con kết hôn để thu lại tiền thì phải chờ đến khi nào? Cho nên hôn lễ lần này nhất định phải tiến hành. Nhất định.” Bà Hạ cương quyết nói.

Xi một tiếng. La Khiêm rót cuộc không nhịn được cười ra tiếng.

“Thật xin lỗi mẹ.” Anh vừa cười vừa nói. Thật là không thể nhịn được, mẹ vợ anh quả thật rất đáng yêu.

“Con đừng cười, mẹ là còn tương thật.” Mẹ cô về mặt thành thật nói.

Hạ Tiểu Tiệp xem thường nói tiếp: “Chính là tương thật mới cười.”

Nhìn vẻ mặt cố ý của mẹ, La Khiêm càng buồn cười hơn. Anh không biết đã bao lâu mình không được cười vui vẻ như thế. Tuy rằng anh biết không phải hai mẹ con đang nói xấu nhau, nhưng anh cảm thấy vui vẻ, cảm thấy luôn có người nhà bên cạnh nói chuyện với nhau rất thú vị. Còn rất tuyệt. Anh chưa từng có người nhà, nên cũng chưa từng nghe trực tiếp những người trong nhà nói chuyện trực tiếp với nhau, không giấu diếm chút nào cả. Dù biết nhau bao lâu, bạn bè có tốt với nhau đến mấy thì vẫn là người ngoài. Ở cùng người nhà, nói chuyện thì bao nhiêu cách nói chuyện bay bổng, che giấu như

khi nói với người khác đã biến mất. Chỉ có gia đình ở bên nhau mới có thể nói chuyện như vậy, không sợ mất mặt. Cảm giác này rất tốt.

“Mẹ. Nếu vì thu tiền mừng thì lần trước cưới Tiểu Dur chẳng phải đã thu rồi à?” Không để ý tới chồng ngồi một bên, Hạ Tiểu Tiệp vẫn tiếp tục nhíu mi hỏi mẹ.

“Thu một lần thì sao? Người khác cưới vợ, gả con gái, sang nhà mới, cháu đầy tháng. Con có biết bố mẹ đi bao nhiêu tiền không hả? Nói đến sang nhà mới, đây cũng là mới mua?” Bà Hạ nói, quay đầu nhìn bốn phía đánh giá tự hỏi, có vẻ thấy cái gì khiến người khác phải nói. Quả nhiên, chỉ sau chốc lát thấy bà mở miệng nói: “Không bằng mẹ và bố con chuyển tới đây, mời bạn bè đến làm tiệc tân gia?”

Hạ Tiểu Tiệp không nhịn được, tròn mắt nói. “Mẹ, tốt nhất là mẹ đừng chuyển tới đây.”

“Ha ha...” La Khiêm rút cuộc không nhìn được cười to. Hai mẹ con Tiểu Tiệp cùng quay đầu nhìn về phía anh. “Con thật xin lỗi.” Anh hiểu được có phần thờ không ra hơi.

“Nó sao vậy?” Bà Hạ hỏi con gái.

Hạ Tiểu Tiệp lắc đầu. Hai mẹ con quay lại nhìn anh, biểu tình có lẫn lộn chút nghi ngờ.

“Chuyện tốt gì mà anh cười vậy?” Hạ Tiểu Tiệp mở miệng hỏi.

La Khiêm cười không thể dừng lại nên không trả lời cô, bởi vì là hai mẹ con nói chuyện với nhau rất buồn cười. Quan trọng là về mặt họ không có chút nào giống nói đùa, đây là điều rất buồn cười.

Nếu anh lắc đầu, tỏ vẻ không có chuyện gì thì Hạ Tiểu Tiệp lập tức đem sự chú ý trở lại mẹ. Cô định làm sao khiến mẹ mất đi ý nghĩ tổ chức lễ cưới trong đầu. Bởi vì cô tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi cảnh cô cùng La Khiêm đứng trên đài bị người ta chỉ trỏ, đoán xem con bé có phải là con của chủ rể hay không. Cái gọi là miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ, cô không muốn tự tìm đến phiền toái, mất việc chỉ vì mẹ muốn thu mấy cái hồng bao.

“Mẹ. Con không muốn lảng giềng bàn tán điều gì. Lời đồn đại rất nhiều, bây giờ kết hôn lại còn muốn mở tiệc lớn mời khách, thì mẹ nghĩ xem người khác sẽ nói con như thế nào?” Cô nhíu mi nói, để mẹ thấy một chút hậu quả.

“Nói thế nào?” Bà Hạ không cho là đúng liếc mắt nhìn cô một cái. “Con cũng không phải là tùy tiện gả cho đàn ông. Kết hôn với bố của con gái con có gì là sai đâu, họ muốn nói cái gì?”

Tiếng cười của La Khiêm dừng lại trong nháy mắt. Cả hai mẹ con Tiểu Tiệp đều không phát hiện ra.

“Họ có thể nói rất nhiều chuyện.” Đôi môi Hạ Tiểu Tiệp bất giác nhếch lên, lộ ra một tia cười khỏ. “Có người sợ thiên hạ chưa đủ loạn, thích tin via hè, nói hươu nói vượn. Rồi trắng có thể nói thành đen. Không phải sao?”

“Sự thật chính là sự thật. Ai dám nói hươu nói vượn?” nhíu mày ngáng đầu.

“Người thích nói hươu nói vượn chỗ nào mà chẳng có.”

Đôi mày Bà Hạ càng nhăn lại, đột nhiên nhìn về phía La Khiêm, hỏi anh. “Con cũng nghĩ giống Tiểu Tiệp, không tổ chức lễ cưới à?”

Hạ Tiểu Tiệp cũng quay đầu nhìn anh. Thấy anh dường như không nghe thấy mẹ nói gì, hai mắt nhìn vào cô, không biết anh đang suy nghĩ cái gì mà trên mặt lộ vẻ phức tạp, khó hiểu.

“La Khiêm?” Cô gọi tên anh. “Mẹ đang nói chuyện với anh.”

Anh trừng mắt nhìn, biểu tình vẫn khó hiểu, phức tạp như cũ, quay đầu về phía mẹ vợ.

“Mẹ.” Anh gọi, vẫn nhìn chằm chằm vào bà, hỏi: “Vừa rồi mẹ nói bố của con bé... là chỉ con à?”

Không ngờ anh đột nhiên hỏi như vậy, hai mẹ con hoàn toàn bất động, ngây cả người. Bà Hạ trừng mắt nhìn. Hạ Tiểu Tiệp ở bên cạnh đã sớm hoàn hồn một chút.

“Con... Chẳng lẽ con còn chưa biết con là bố ruột của con bé à?” Bà thốt lên đầy khó tin, sau đó nhìn về phía con gái. “Chẳng lẽ con chưa nói cho La Khiêm biết à?”

“Cô ấy nói với con con bé năm nay ba tuổi.” La Khiêm thì thào nói.

“Ba tuổi thì làm sao đi học nhà trẻ?” Bà Hạ hỏi lại.

La Khiêm giật mình. Anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.

“Con không biết con bé là con của con. Vậy lại còn kết hôn với Tiểu Tiệp? Vì sao?” Bà Hạ hơi dăm chiêu nhìn anh.

Lúc đầu cô đột nhiên đồng ý kết hôn, hơn phân nửa là vì con, tưởng rằng nguyên nhân là muốn cho con bé một gia đình đầy đủ. Nếu không thì vì sao

một người đàn ông muốn kết hôn thì Tiểu Tiệp đột nhiên lại đồng ý? Chỉ có một nguyên nhân, người đàn ông đó là bố của con bé. Dù là nguyên nhân gì, nếu đã kết hôn, con gái lại một lòng lo cho người ta thì người làm mẹ như bà có thể nói gì? Chỉ có thể bảo chúng nhanh chóng sinh thêm một đứa nữa, chứng minh chúng sống với nhau vui vẻ, tương kính như tân, như vậy cũng chứng tỏ có một chút tình cảm, khiến bà yên tâm.

Đây chính là cái mà mọi người gọi là bố mẹ. Nhìn bề ngoài thì hoàn toàn không có việc gì nhưng trong lòng lại lo lắng vô cùng, hằng đêm mất ngủ. Nhưng tình huống này thì không biết là như thế nào. La Khiêm không biết nó là bố của con bé. Đã xảy ra chuyện gì?

“Con chỉ muốn chăm sóc hai mẹ con cô ấy.” La Khiêm thì thảo trả lời. Chuyện con bé là con anh khiến anh cảm thấy choáng váng không ngờ.

“Bây giờ mẹ biết vì sao con lại đợi chờ cậu ấy, lại hy vọng vào cậu ấy.” Bà Hạ nhìn về phía con gái, đôi mắt ứa lệ nói. “Đó quả thực là người đáng để con chờ đợi.”

Hạ Tiểu Tiệp mỉm cười nhìn mẹ, nước mắt chảy dài. Cô lấy tay lau nước mắt, lại nhìn mẹ cười cười, khuôn mặt tươi sáng tràn ngập hạnh phúc.

“Nguyên vọng lớn nhất của bố mẹ là mong con cái hạnh phúc. Hôm nay mẹ thật sự rất vui.” Bà Hạ nói những câu từ đáy lòng, hai hốc mắt không khỏi đỏ lên.

“Mẹ...” Hạ Tiểu Tiệp không biết nên nói gì. Cô không giống Tiểu Dư, có thể đem những cảm xúc trong lòng mình nói ra thành lời.

Cho dù là chưa nói gì nhưng dường như Bà Hạ biết cô muốn biểu đạt cái gì. “Mẹ biết.” Bà cầm tay con gái, mỉm cười hiền lành.

Những chữ này đã khiến Tiểu Tiệp cảm động không nói nên lời. Tất cả lòng cảm kích cùng tình yêu giữ lại trong lòng khiến nước mắt của cô lại chảy ra.

“Bây giờ không còn sớm. Mẹ cũng nên về nhà, nếu không bố con sẽ không có cơm ăn.” Bà Hạ vỗ vỗ tay cô nói. “Còn về chuyện lễ cưới, nếu con thực sự nghĩ như vậy thì cũng được.”

“Cảm ơn mẹ.” Giọng cô khàn khàn.

“Ngốc quá.” Bà Hạ nhẹ nhàng nói, sau đó quay sang nhìn La Khiêm rồi lại quay về phía con gái. “Nhớ nói chuyện với nó.”

Cô gật đầu. Bà Hạ xoay người đi ra phía cửa, cô đi theo sau, đưa bà lên tận xe mới trở về nhà.

Không thấy La Khiêm ở tầng một, Hạ Tiểu Tiệp đi lên tầng hai thì thấy anh đang ngồi bên cạnh giường, nhìn chằm chằm vào con gái đang ngủ say trên giường. Tay anh vỗ nhẹ vào con bé, khẽ chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, cái trán cùng đôi bàn tay nhỏ bé, giống như không thể tin được con bé thật sự đang tồn tại khiến anh có cảm giác có lỗi.

“Vì sao?” Sau một hồi lâu, anh đột nhiên lên tiếng hỏi khiến cô hiểu được anh đã biết cô đứng ngay phía sau.

“Bởi vì em rất lo lắng, sợ hãi.” Cô đứng ở cửa phòng nhẹ giọng đáp.

“Lo lắng cái gì? Sợ hãi cái gì?” Anh vẫn đưa lưng về phía cô.

Cô do dự, sau đó hạ thấp giọng nói. “Lo lắng vì sợ anh không thật lòng. Sợ hãi nếu như anh biết sự tồn tại của con bé thì sẽ đoạt lấy nó. Giờ anh có tiền tài có thế, em không thể làm gì được.”

Anh trầm mặc một lúc, lại nói. “Vậy sau khi kết hôn? Vì sao lại không nói cho anh biết con bé là con của anh?”

Anh vẫn quay lưng về phía cô khiến cô không thể nhìn được anh đang oán hận hay như thế nào.

“Em không biết làm sao để mở miệng, không biết nói...” Cô hạ giọng xuống một chút. “Không biết thái độ của anh có thay đổi hay không. Dù sao cũng là em lừa gạt anh.” Anh vẫn không nói gì. Cô chỉ có thể nói tiếp. “Sau đó chúng ta cùng đưa con bé đi nhà trẻ, em nghĩ anh đã biết nên không nói nữa.”

La Khiêm lại im lặng một chút mới mở miệng hỏi. “Sao em lại nghĩ anh đã biết?” Giọng anh khàn khàn, trầm thấp, không biểu lộ nhiều cảm xúc.

“Thái độ của anh đối với con bé, và chuyện anh đưa con bé đến lớp chồi ở nhà trẻ. Trẻ con ba tuổi không thể đi học ở lớp chồi được.” Cô nói.

“Anh chưa từng nuôi con, cũng không hề đi học nhà trẻ, làm sao anh biết được trẻ con mấy tuổi thì có thể đi học.” Anh thong thả xoay người đối diện với cô. “Về phần thái độ...” La Khiêm nhìn cô rồi tiếp tục nói: “Nếu chúng ta kết hôn thì con của em cũng là con của anh. Anh đối xử với con bé như vậy là điều đương nhiên, chẳng lẽ không đúng?” Mặt anh không chút thay đổi nhìn thẳng vào cô, ánh mắt tối đen, sắc bén đến khiếp người.

“Không phải ai cũng có thể làm được.” Cô không sợ, nhìn lại anh, nói những đạo lý thường tình. “Người bình thường trong lòng sẽ cảm thấy ngại ngùng, xấu hổ. Ngôn ngữ, cử chỉ đương nhiên không thể tự nhiên như anh được, không hề có một chút miễn cưỡng nào.”

“Cho nên em liền cho rằng anh đã biết?”

Cô gật đầu. “Còn có lúc em đi WC trở về, con bé có hỏi ‘Đây là bố à?’; em trả lời con bé là đúng, anh cũng ở đó.”

“Anh nghĩ lúc đó em giới thiệu anh với con bé, muốn anh sắm vai làm bố của nó.” Mặt La Khiêm lộ ra một tia cười khổ. Anh chính là bố của con bé,

không cần sắm vai.

Trên khuôn mặt không chút thay đổi giờ tràn ngập sự chua xót, khiến Hạ Tiểu Tiệp không tự chủ được hơi ngáy dại.

“Đây là nguyên nhân khiến năm đó em không lời cáo biệt mà đi?” Anh nhìn chăm chăm vào cô hỏi.

Cô nhanh chóng hoàn hồn, cúi đầu nhẹ giọng trả lời: “Em không thể làm liên lụy đến anh.”

“Con là của chúng ta. Sao có thể nói là liên lụy?” Giọng anh khàn khàn, hơi rung động.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, lộ ra tia cười mang theo vui mừng, hơi khổ tâm. Năm đó quả nhiên là không làm.

“Bởi vì biết chắc chắn anh sẽ phản ứng như vậy, nhất định không nói hai lời, cùng chịu trách nhiệm cho nên em mới không nói với anh, phải bỏ anh mà đi.” Cô giải thích.

Anh im lặng, mắt không chuyển nhìn cô hỏi. “Em lo rằng anh sẽ không nuôi nổi em và con?”

Cô nhẹ nhàng lắc đầu. Trên mặt anh biểu lộ sự chua xót, nói không tin.

“Chỉ cần hai người cùng nhau cố gắng chắc chắn sẽ nuôi được. Tiểu Dư cũng muốn chứng minh. Mà cho dù là không nuôi nổi thì chắc chắn bố mẹ sẽ không bỏ mặc chúng ta.” Cô nói thẳng, phủ nhận phỏng đoán của anh.

“Vậy thì vì sao?” Một khi đã như vậy thì tại sao em lại lựa chọn ra đi?

Hạ Tiểu Tiệp nhìn sâu vào mắt anh trong chốc lát, rồi mới thờ dãi, mở miệng nói: “Em lo anh sẽ vì hai mẹ con em là buông xuôi cơ hội phát triển cùng ước mơ của mình, càng lo vì nhờ anh liều mạng khiến thân thể mệt mỏi. Đến lúc đó chúng ta sẽ vì chuyện này mà cãi vã, vợ chồng bất hòa. Em không bao giờ nghĩ mọi chuyện sẽ như vậy.”

Nguyên nhân này khiến anh á khẩu. Một lúc lâu sau, anh mới nói nhỏ: “Anh sẽ không cãi nhau với em.”

“Nhưng em sẽ.” Cô đau xót nói. “Anh không biết lúc đó khi nhìn anh làm việc ngày mười mấy tiếng, thậm chí hai mấy tiếng, một mình làm ba việc, một ngày chỉ có thể ngủ ba bốn tiếng, lòng của em rất khó chịu. Em rất muốn anh đừng tự ngược đãi bản thân, nhưng cũng biết anh không muốn em nói như vậy bởi vì anh cần tiền để chi tiêu, duy trì cuộc sống. Em cũng không thể đưa cho anh tiền tiêu vặt vì em biết chắc chắn anh sẽ không chịu nhận, làm như vậy sẽ làm tổn thương đến tự tôn của anh. Cho nên em chỉ có thể chịu đựng, nhẫn nhịn tối đa mà thôi. Mà ngày đó, em biết sớm muộn cũng sẽ tới.”

Một lần nữa La Khiêm lại không nói được gì, chỉ cảm thấy đau lòng. “Cho nên...” Anh nhìn cô chăm chăm, mở miệng nói, “Em liền chịu hết trách nhiệm và vất vả?”

Cô chỉ nhìn anh, không nói gì. Anh cảm thấy lòng mình rất đau, sắp sửa không thể chịu nổi nữa.

“Vậy em có nghĩ tới, anh sẽ đau lòng không, không cho anh vất vả, anh cũng giống như em không muốn em vất vả hay không?”

Anh khàn khàn hỏi cô, mặt khó chịu, giọng nói thống khổ khiến Hạ Tiểu Tiệp hoảng sợ. Bây giờ mới phát hiện ra không phải anh đang trách cô mà là trách chính mình. Tự trách chính mình.

Cô đi vào ngồi bên cạnh, cầm tay anh nhẹ nhàng nói: “Em không phải chỉ có một mình. Bên cạnh còn có Tiểu Dư giúp đỡ.” Hy vọng anh có thể giảm bớt sự tự trách bản thân. Trên thực tế thì anh không cần phải tự trách bản thân như vậy bởi vì từ đầu đến cuối, việc gì anh cũng không biết. Tất cả đều là do cô quyết định.

“Hai cô gái mười chín tuổi...” Anh kích động nói không ra tiếng, không thể tưởng tượng được những năm qua họ đã sống ra sao. Hai cô gái mười chín tuổi còn đang đi học, đang đi làm, lại còn phải nuôi con...

Anh rất đau lòng, tự trách bản thân. Nỗi đau khổ, khó chịu dường như sắp khiến La Khiêm không chịu nổi. Anh đưa hai tay ôm cô vào lòng như muốn hai người hòa làm một, từ nay về sau không phải chịu đựng khổ cực, luôn luôn sống vui vẻ. Còn cô chỉ có thể ôm lại anh.

Một lát sau, khi tâm trạng La Khiêm đã bình tĩnh hơn thì mới thả lỏng cô ra một chút, cánh tay vẫn ôm chặt lấy.

“Sao em không liên lạc với anh, lúc đó đã thành công, anh có thể chăm sóc cho hai mẹ con. Vì sao lại không liên lạc? Hay là em đã thử liên lạc với anh nhưng bị người khác chặn lại?” Anh lẩm bẩm hỏi.

Cô im lặng một hồi lâu, cuối cùng mới thấp giọng trả lời: “Em không biết bên cạnh anh còn chỗ cho em nữa không.”

“Cho nên em không thử?” Anh nhẹ nhàng buông cô ra một chút, cúi đầu nhìn, đôi mày nhăn lại. Có thể thấy vẻ mặt chỉ trích cùng bất mãn.

“Em không biết rằng anh có hận em vì chuyện chưa nói một lời từ biệt nào mà đã bỏ đi hay không?” Hạ Tiểu Tiệp do dự nói. “Em biết trước đây khi yêu em, tâm trạng của anh như thế nào, kết quả lại là chính em phản bội anh. Cho nên, nếu anh có oán hận thì em cũng cam chịu. Nhưng em không thể để con bé làm công cụ trả thù của anh. Nếu bởi vì hận em mà anh cướp con bé đi thì em sẽ chết mất.”

“Nếu em hiểu anh thì em nên biết anh sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy.”

“Con người sẽ thay đổi.” Cô nói, đáy mắt hơi đau thương. “Trải qua nhiều năm, em lại còn phản bội anh, thì làm sao em biết được anh có thay đổi hay không? Em không thể mạo hiểm.”

La Khiêm không nói gì, nhìn cô một lúc lâu. Muốn mắng cô nhưng lại không thể, cuối cùng chỉ có thể gõ nhẹ lên trán của cô một cái nói: “Em thật sự rất ngốc.” Nếu cô nghĩ anh thật sự hận cô, thì cũng không thể bắt kể mọi thứ mà sinh ra và nuôi dưỡng con bé.

“Em biết.” Cô cười khổ trả lời.

“Vậy em có biết anh yêu người con gái đó rất nhiều không?”

Cô giật mình, lẳng lặng nhìn anh.

Anh cúi đầu hôn lên trán cô, chớp mũi của cô, hôn lên miệng, cúi đầu nói: “Anh thực sự rất yêu em, rất yêu.” Sau đó nhẹ nhàng thâm tình hôn cô.

Hạ Tiểu Tiệp rất cảm động, đưa hai tay ôm lấy cổ anh, đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt, không tự chủ được mà rơi lệ. Nước mắt rơi xuống má.

La Khiêm hơi ngẩng đầu, rời khỏi cánh môi mềm mại, hôn một giọt nước mắt khác đang rơi xuống. “Đừng khóc.” Anh thấp giọng an ủi.

Hạ Tiểu Tiệp không thể không chế mình, cảm thấy mọi chuyện vui vẻ, tốt đẹp này giống như là một giấc mơ. Anh không hề hận cô, còn đau lòng, yêu thương cô, thật sự rất yêu, rất yêu khiến cô muốn khóc, khóc vì hạnh phúc.

Đem hai má vùi vào hõm vai anh, ôm chặt anh, cô nghẹn ngào nói: “Em rất yêu anh, thực sự cũng rất yêu anh.”

“Anh biết.” La Khiêm đáp lại, hôn lên môi của cô, ôm chặt cô vào lòng, cả đời không bao giờ buông tay nữa.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Từ Mỹ về nước, một tuần đã trôi qua nhanh chóng. Hạ Tiểu Tiệp đã đi làm lại, vào công ty trả phép, đi làm. Một tuần qua, cô bận túi bụi. Ngoại trừ xử lý việc con đi nhà trẻ, cô còn phải chuyển nhà, mà La Khiêm còn đi xem xe, mua xe... Trong nhà mà không có xe thì thật sự không có phương tiện đi lại nên cô cùng đi mua với anh.

Đi qua chỗ khách sạn anh ở, dường như thấy cái gì cũng thiếu, cái gì cũng cần. Để dọn dẹp, lo lắng chuyện này, cô đã mất hẳn ba ngày. Người nào đó còn cố tình làm như có cũng được mà không có cũng được khiến cô không yên lòng. Bảo anh đi xem quần áo cho mình nhưng anh dẫn cô đi xem trang sức, mua quần áo cho cô, khiến cô tức cũng không được mà cười cũng không xong. Đây chính là tình huống dở khóc dở cười. Quần áo của anh thiếu rất nhiều, mặc dù có không ít là hàng hiệu nhưng đều là do đối tác tặng. Đồ anh mua toàn là loại hỗn tạp, mặc thấy thoải mái. Hơn nữa, còn có bộ thấy sắp rách nhưng anh vẫn còn mặc. Anh đã có một cuộc sống sung túc nhưng vẫn giống năm năm trước, không thay đổi chút nào mặc dù đã có tiếng tăm và thu nhập cũng tăng nhiều. Điểm ấy thật sự rất đáng quý.

“Anh có ít quần áo như vậy, khi phải tham gia các trường hợp quan trọng thì sao?” Cô tò mò hỏi.

“Người đại diện giúp anh chuẩn bị quần áo.”

Thì ra là thế, thảo nào mỗi lần thấy anh xuất hiện công khai đều là vest được chuẩn bị rất cẩn thận. Mà ngoài đời cô chưa bao giờ thấy anh mặc vest. Hành lý của anh đừng nói đến vest, ngay cả áo sơ mi cũng không có, cái nào cũng nhàu nát. Anh quả thực rất lợi hại. Bình thường ăn mặc tự do, khi phát biểu thì mặc đồ vest rất tự nhiên.

Nghĩ đến La Khiêm, Hạ Tiểu Tiệp không tự chủ được vui sướng trong lòng, đứng ở cửa công ty vùi một mình.

“Buổi sáng vui vẻ.” Về mặt cô tươi cười, sáng sủa chào hỏi đồng nghiệp.

Văn phòng yên lặng, không ai đáp lại cô.

“Làm sao vậy? Đã có chuyện gì xảy ra?” Cô trừng mắt nhìn, nghi ngờ hỏi. Cô xin nghỉ phép hơn mười ngày, trong công ty đã có chuyện gì mà cô không biết?

Trong văn phòng vẫn yên lặng, không ai trả lời. Thậm chí, người ngồi bên cạnh cô, cùng làm việc cũng không ngẩng đầu liếc mắt một cái.

“Mỹ Linh...” Cô đi đến gần một đồng nghiệp, đang định mở miệng hỏi xem đã xảy ra chuyện gì thì cô ta đột nhiên đứng lên, xoay người bỏ đi.

Rốt cuộc là đã có chuyện gì? Thật kỳ lạ.

“Tiểu Lâm...” Cô xoay người nhìn về một đồng nghiệp khác thì ngay lập tức, cô ta quay sang nói chuyện với người bên cạnh, cứ như là cô không hề tồn tại.

Hạ Tiểu Tiệp bất ngờ, biết mình bị tẩy chay. Nhưng vấn đề là vì sao? Nếu là Tiểu Dư thì nhất định sẽ lớn tiếng hỏi mọi người, đáng tiếc cô không phải là một người có tài ăn nói. Chỉ cần mình đường hoàng chính chính thì sẽ không thẹn với lương tâm, người khác có nói gì thì cô cũng đều có thể bỏ qua. Cho nên cô không hề cảm thấy khó chịu, trực tiếp xoay người đi đến chỗ của mình, bỏ cặp xuống, đến văn phòng quản lý, báo cáo cô đã hết phép, trở về làm việc.

Gõ cửa, có tiếng người truyền ra: “Mời vào.” Sau đó, cô mới mở cửa đi vào.

Quản lý ngồi ở phía sau bàn, ngẩng đầu lên thấy cô, không biết vì sao nhăn mày lại, sau đó nhìn cô nói: “Đóng cửa lại, ngồi xuống, chúng ta nói chuyện một chút.”

Ngay cả quản lý cũng có phản ứng rất lạ. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Hạ Tiểu Tiệp đóng cửa lại, ngồi xuống ghế sofa, quản lý cũng theo sau, ngồi đối diện.

“Tôi có một việc muốn hỏi cô.” Anh ta trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Chuyện gì? Quản lý cứ nói.”

“Năm qua, cô làm việc rất tốt. Một nhân viên mới mà có biểu hiện như vậy là rất ổn, rất đáng để các đồng nghiệp khác học tập.” Quản lý nhìn cô nói.

Cô im lặng nghe, không trả lời vì biết đây chưa phải điểm quan trọng.

“Nhưng có một vài lời đồn về cô...” Quản lý ngừng một chút, nhíu mày rồi nói tiếp: “Có người nói cô lợi dụng sắc đẹp, cùng khách hàng... khụ, có quan hệ bất chính, cho nên mới có thành tích tiêu thụ xuất sắc như vậy.”

Họ rốt cuộc xem cô là cái gì? Vì tiền tài bán đứng bản thân? Quan hệ bất chính?

“Đương nhiên, đối với công ty thì chỉ cần nhân viên có tài, công ty kiếm được tiền, còn về phần dùng cách nào để kiếm thì công ty cũng không xen vào. Nhưng còn có nền nếp, tôn hai đến danh dự của công ty. Chuyện này...” Quản lý không nói hết nhưng ý đã biểu hiện tương đối rõ ràng.

Hạ Tiểu Tiệp cảm thấy cả người rét run, lạnh xuyên thấu tim.

“Quản lý tin những lời đồn đó?” Tiếng nói của cô hơi trống rỗng. Dùng từ “cũng” bởi vì phản ứng của quản lý và các đồng nghiệp kia giống nhau, chứng tỏ họ đều có suy nghĩ như vậy.

“Tin hay không không phải là vấn đề. Vấn đề là không chỉ một người nhìn thấy hành vi của cô. Tình cảnh bây giờ của cô không thể chối cãi có biết không?” Quản lý nhắm mắt thở dài.

Thấy? Hết đường chối cãi? Vì sao cô lại cảm thấy thật là vớ vẩn, buồn cười?

“Xin hỏi ai thấy?” Cô không thể không truy hỏi. Cô thật sự rất muốn biết ai nói là đã nhìn thấy.

“Tôi không thể nói cho cô biết.”

“Cho dù người đó có cố ý sò soạng tôi cũng không thể nói?”

“Thật vậy à?” Quản lý nhìn thẳng cô nói. “Nếu là thật thì tại sao không chỉ có một người nhìn thấy?”

“Ba người nói sẽ thành chuyện a. Anh chưa từng nghe à?”

“Tôi biết ý của cô. Nhưng...” Hơi do dự một chút, quản lý mới nói: “Ngay cả tôi cũng thấy.”

Hạ Tiểu Tiệp chân động, còn tưởng mình nghe nhầm “Cái gì?” Cô không dám tin hỏi lại.

“Tôi cũng nhìn thấy.” Về mặt quản lý lộ ra chút đáng tiếc nhìn cô, thở dài nói lại lần nữa.

Cô tròn tròn mắt, há hốc mồm, một lúc sau mới có thể nói.

“Xin hỏi quản lý thấy cái gì? Anh không thể nói cụ thể một chút à?” Cô nhất định phải làm rõ chuyện gì đã xảy ra, không thể bị hiểu lầm được.

Quản lý hít sâu một hơi, hơi do dự, mới mở miệng nói tiếp: “Lần trước cô xin phép, từng bán một căn nhà mấy trăm ngàn. Cô từng ở lại căn nhà đó qua đêm phải không? Trừ lần đó ra, cũng có người thấy cô ở trong đó, không chỉ một lần ra vào. Họ đã nhìn thấy cô.”

“Thì ra là...” Cô thì thảo lắc đầu nói. Rốt cuộc đã nhìn thấy vấn đề ở chỗ nào, nhưng lại càng thêm chạnh lòng.

Họ không hề kiểm chứng, nói cô là “quan hệ bất chính”. Từ đầu đến cuối không điều tra, không có cơ sở, cứ như vậy định tội cô. Đối với cô, đây không phải là vấn đề hiểu lầm, mà vấn đề ở đây là không tin vào nhân cách làm người của cô. Đồng nghiệp như vậy, hoàn cảnh làm việc như vậy... Nếu ngày trước cần tiền có lẽ cô sẽ buộc bản thân phải nhẫn nại tiếp tục đi làm ở đây. Nhưng bây giờ thì không cần. Cô thông thả đứng dậy.

“Quản lý, cảm ơn nửa năm qua đã chăm sóc tôi. Tôi muốn thôi việc.” Thái độ của cô rất kiên quyết.

Quản lý ngây người một chút, vội vàng đứng dậy nói: “Tôi không có ý muốn cô thôi việc. Tôi chỉ hy vọng cô có thể ý thức một chút về hành vi của mình, đừng để người ta mượn cớ.”

“Tôi biết. Tóm lại, nửa năm qua rất cảm ơn anh.”

Gật đầu chào, Hạ Tiểu Tiệp xoay người đi ra khỏi văn phòng, đến chỗ ngồi của mình, cảm lấy cặp da, rời khỏi công ty cô đã làm việc nửa năm. Đang định bỏ đi thì có tiếng “ding ding”. Tiếp theo, nam nhân vật chính xuất hiện.

Đồng nghiệp ở văn phòng nhìn thấy hai người đi cùng nhau, biểu tình nhất thời trở nên kỳ lạ khiến cô hiểu được cái đó gọi là mục kích nhân chứng.

Nhìn thấy Hạ Tiểu Tiệp, La Khiêm mỉm cười, đi nhanh về phía cô, đứng trước mặt.

“Sao anh lại tới đây?” Tuy rằng biết rõ mọi người xung quanh đều đang kéo dài lỗ tai để nghe lén hai người họ nói chuyện, Hạ Tiểu Tiệp vẫn không tự chủ được, lên tiếng hỏi.

“Rảnh rồi không có việc gì, đến xem dáng vẻ làm việc của em mê người đến mức nào, thuận tiện đến chào hỏi mọi người trong văn phòng, cảm ơn vì đã chăm sóc vợ của anh.” La Khiêm tếu táo đáp lại.

“Nếu thật sự như vậy thì phải khiến anh thất vọng rồi. Bởi vì em vừa mới thôi việc.” Không để ý tới mọi người ở bốn phía nghe thấy từ “vợ” mà xôn xao lên. Cô nhìn anh giải thích.

Thôi việc? Tiếng xôn xao lại lớn hơn.

“Tại sao?” La Khiêm nghe vậy giật mình sững sốt, nhíu mi hỏi cô.

“Sao cái gì mà sao? Chồng của em kiếm ra nhiều tiền như vậy lại còn muốn em vất vả làm việc kiếm tiền à? Cho anh nuôi là được rồi.” Cô thoải mái đáp, rồi lập tức híp mắt hỏi: “Hay là anh không muốn nuôi em?”

“Nuôi em cùng ba bốn đứa con cũng không có vấn đề gì.” Anh nhanh chóng trả lời. “Nhưng...”

“Đừng có nhưng. Hôm qua em đi qua cửa hàng bán túi xách, tuy rằng một cái túi giá lên tới chín vạn nhưng nó thật sự nhìn rất đẹp. Anh mua cho em làm quà sinh nhật luôn có được không?” Cô ngắt lời, kéo anh đi ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện muốn chuyển sự chú ý của anh.

Anh biết vì sao năm đó hai người yêu nhau anh chưa bao giờ mua quà gì cho cô, cũng không bảo cô thích cái gì thì mua, không đưa cô đến những nơi lãng mạn. Giờ nghĩ lại thấy canh cánh trong lòng cho nên bây giờ anh phải bù đắp lại. Còn muốn lên kế hoạch đưa cô đi du lịch nước ngoài, đi du ngoạn khắp nơi, muốn khiến cô vui vẻ, cảm động.

Cô hay nói đùa rằng nếu như vậy thì sẽ tiêu hết rất nhiều tiền, cả nhà sẽ phải ăn ngủ đầu đường, dựa vào không khí sống qua ngày. Không được. Anh phải chứng minh cho cô thấy tài sản của mình, đưa tất cả cho cô bảo quản, lúc đó cô nhất định không thể chống đỡ.

Nhưng khiến cô kinh ngạc đến nghẹn họng nhìn trần trời cũng là tài liệu ghi tất cả tài sản điều thuộc về cô và con, rốt cuộc là anh phải làm như vậy sao, đem tất cả tài sản sang tên cho hai mẹ con cô? Thật sự khiến người khác không thể tưởng tượng nổi.

Vì vậy, anh đặc ý nhìn cô nói, cho dù anh có tiêu hết cả tiền thì vẫn còn có vợ và con gái có thể dựa vào nên rất yên tâm. Nói ngắn gọn, anh nghĩ tâm ý cô đã quyết, cho nên anh dám cam đoan nếu cô thật sự muốn cái túi xách hàng hiệu giá chín vạn kia thì anh khẳng định không nói hai lời...

“Ok. Trừ cái túi da đó, em còn muốn mua cái gì?”

“Em nghĩ đã.” Hạ Tiểu Tiệp cố gắng nén xúc động trong lòng, làm như suy nghĩ. Bây giờ cô không thiếu cái gì. Được anh thương yêu, chiều chuộng như đã có được cả thế giới. Cô còn cái gì không tốt? Bây giờ cô thật sự rất thỏa mãn, rất hạnh phúc.

“Được rồi. Em cứ từ từ nghĩ rồi nói cho anh biết.” La Khiêm mỉm cười nói.

Đình đông... Đình đông! Cửa kính mở ra, tiễn bước đôi vợ chồng nùng tình mật ý, để lại đằng sau vẻ mặt ngạc nhiên của nhiều người, mắt mồm há hốc đã lâu mà không hồi phục được tinh thần. Vợ? Chồng? Túi xách bằng da hàng hiệu giá chín vạn làm quà sinh nhật? Oh, my god. Không phải là thật chứ? Không phải chỉ là quan hệ bất chính thôi sao? Tại sao lại biến thành vợ chồng? Cô gái trẻ đó trở thành chủ nhân nhà giàu. Đó thật sự là chồng của Hạ Tiểu Tiệp? Có thể sao? Không thể có chuyện đó...

Nhưng họ nắm tay nhau, trong ánh mắt dịu dàng chỉ có người kia, xung quanh họ là không khí hạnh phúc. Dù là thật hay giả đều khiến người khác hâm

mộ.

Rất hâm mộ, rất hâm mộ, rất hâm mộ!

***

Từ khi nghỉ việc, Hạ Tiểu Tiệp tưởng rằng mình sẽ nhàn hạ. Kết quả không phải là như vậy. Mỗi sáng cô vẫn dậy sớm vì muốn đánh thức con, đưa nó đến trường. La Khiêm cũng dậy rất sớm vì muốn chơi cùng con gái khiến cho cô cảm thấy mỗi ngày đều rất hạnh phúc.

Sau khi con bé đến trường, thỉnh thoảng anh kéo cô về phòng ngủ, đương nhiên mười thì hết chín là vận động một chút với cô, rất thẹn thùng...

Có lúc anh kéo cô ra ngoài chụp ảnh. Địa điểm thì luôn tùy theo ý mình, chỉ cần là người quen thì dù lên trời hay xuống biển đều có thể. Phong cách chụp ảnh của anh vẫn như năm năm trước. Tùy hứng, không có mục đích trước, không có chủ đề, gần như tất cả đều dựa vào duyên phận. Kỹ thuật chụp ảnh của anh rất tốt, trước khi chụp đều quan sát rất kỹ từng chi tiết nhỏ. Anh luôn chọn những lúc người khác không chú ý, đang xúc động mà chụp lại nên những bức ảnh rất sống động, có cả hi vọng ái ố, yêu hận sân si, thất tình lục dục.

Cô thích nhìn vẻ mặt chuyên chú khi chụp ảnh của anh, thích nghe anh và người bị chụp ảnh nói chuyện phiếm với nhau. Nhưng thích nhất là khi nhìn anh giúp đỡ người khác, không thể không vươn tay trợ giúp, dáng vẻ hết sức lo lắng. Gặp ai anh cũng giúp đỡ. Cô nghĩ rằng anh đạt được thành tựu như bây giờ, tuyệt đối có liên quan lòng tốt.

Bởi vì anh luôn đưa cô đi khắp nơi chụp ảnh, lại muốn giúp cô có quan hệ tốt với mọi người nên đã biến cô thành trợ lý đi theo trợ giúp nhưng công việc này rất vui vẻ, rất thỏa mãn. Tục ngữ nói rất đúng, giúp nhau bởi niềm vui. Nhưng nói thật, mỗi ngày như vậy cũng rất mệt mỏi, mệt chết người.

***

“Reng reng reng...”

Tiếng đồng hồ báo thức buổi sáng vang lên khiến Hạ Tiểu Tiệp đang ngủ say bị đánh thức. Cô mệt mỏi đưa tay sờ xung quanh bàn trên đầu giường để tìm đồng hồ, tắt chuông đi, sau đó lên giường tiếp tục ngủ, tiếng động lại liên tục vang lên.

Như vậy không được, cô nhất định phải dậy sớm. Nếu không dậy được thì không đưa con tới trường được. Cô không ngừng nói cho chính mình nghe nhưng không biết vì sao thân thể lại không chịu nghe lời, may mà còn có thể dùng miệng.

“Oa Nhi, dậy thôi.” Cô gọi to.

Một giây, hai giây... Một phút, hai phút...

“Oa Nhi, dậy thôi.”

Không biết bao lâu sau, cô mới nghe thấy tiếng La Khiêm gọi con gái dậy. Chậm chạp mở mắt, không nhìn được, cô ngáp một cái, chậm chạp rời giường khiến anh nhẹ nhàng đề cô lại giường.

“Em ngủ thêm một chút nữa đi. Anh gọi là được rồi.” La Khiêm dịu dàng nói.

Cô mệt mỏi không có sức để tranh cãi, ừ nhẹ một tiếng, nhắm hai mắt lại, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Lại không biết qua bao lâu nữa, Hạ Tiểu Tiệp dần dần tỉnh lại, cảm giác xung quanh mờ mịt, giống như là đã quên mất điều gì rất quan trọng. Trong đầu hỗn loạn, mọi thứ có vẻ chậm rãi cô mất một hồi lâu ngồi suy nghĩ rồi mới đột nhiên kêu to ra tiếng.

“Oa Nhi!”

Phút chốc, cô dựng người lên, quay đầu về phía phòng con, chỉ thấy trên giường trừ cô ra không còn ai cả. Xoa xoa tóc, cô xoay người tìm đồng hồ báo thức, nhìn thấy thời gian trên đồng hồ khiến cô giật thót người, sợ tới mức trợn mắt há mồm.

Đúng rồi, cô nhớ là hình như La Khiêm và cô có nói chuyện mấy câu với nhau. Anh nói cái gì, bảo cô tiếp tục ngủ. Đó không phải là mơ. 11:45. Cô có nhìn nhầm không? Đã sắp 12h rồi?

Cô vội vàng rời khỏi chăn, xuống giường đi ra khỏi phòng. La Khiêm đâu? Anh ở nhà hay ra ngoài? Tại sao lại không gọi cô dậy?

“La Khiêm?” Xuống tầng một, cô gọi to.

“Tiểu Tiệp, em dậy rồi à?” Không ngờ lại thấy anh từ phòng bếp nhô đầu ra, nhìn cô mỉm cười.

“Anh đang làm cái gì vậy?” Cô tò mò hỏi.

“Đang nấu bữa trưa.” Anh nói.

“Anh không phải chỉ biết nấu mì ăn liền à?”

“Thực ra thì anh còn biết nấu sủi cảo.” Anh lấy vế mặt đắc ý nhìn cô nói. “Buổi sáng anh có ra ngoài một chút, thấy có người bán sủi cảo tự làm nên mua mấy gói. Cho nên trưa nay chúng ta cùng ăn. OK?”

Cô gật gật đầu, không nhìn được, nhìn anh hỏi tiếp: “Tại sao anh không gọi em dậy? Khiến em ngủ trễ như vậy?”

“Nhìn em mệt mỏi quá.”

Nhìn vào anh không dời mắt, cảm thấy trên mặt anh có gì đó kỳ lạ.

“Sao vậy?” Cô hỏi anh, sau đó mới híp mắt lại nói: “Không phải anh muốn cười nhạo em vì thể lực không tốt đó chứ?”

Anh lắc đầu, tiếp theo lại bắt ngờ hỏi cô một câu khiến cô đỏ mặt hơi xấu hổ.

“Tiểu Tiệp, kinh nguyệt của em đã đến chưa?”

Cô trừng mắt, hờn dỗi nhìn anh một cái: “Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

“Anh nghĩ hay là em đã có thai?” Anh nhìn cô, chậm rãi trả lời.

Hạ Tiểu Tiệp ngây người. Đạo này cuộc sống vui vẻ bận rộn khiến cô không chú ý đến chuyện này. Kinh nguyệt của cô đến vào ngày mấy? Cô nhớ hình như là ngày mười, mà hôm nay là...

“Hôm nay là ngày bao nhiêu?” Cô hỏi.

“Ngày hai mươi lăm.”

Cô ngơ ngác nhìn anh, trên mặt anh đầy sự nghi ngờ cùng chờ mong, còn có một chút sợ thất vọng. Anh nghĩ như vậy bởi vì thấy cuộc sống sinh hoạt thường ngày của cô đã thay đổi rất nhiều. Là thân thể không thích ứng hay do một nguyên nhân nào đó.

“Đi thử xem.” La Khiêm đưa chiếc túi đựng que thử thai đến trước mặt cô.

“Sao anh lại có cái này?” Cô sững sốt, ngẩng đầu hỏi.

“Sáng đi mua.”

“Anh... Anh thực sự chờ mong à?” Cô do dự nhìn anh hỏi. “Nếu kết quả không có...”

“Không vấn đề gì. Như vậy, mỗi ngày anh lại có lý do để cùng em làm chuyện đó.” Anh nói ngắn gọn, dứt khoát khiến mặt cô đỏ ửng lên. “Nhanh lên một chút. Em đi thử xem sao.”

Cô hít sâu một hơi, cuối cùng gật đầu, cầm que thử thai đi vào WC.

La Khiêm chờ ở bên ngoài, tim đập rất nhanh. Vẻ mặt vô cùng bình tĩnh nhưng tất cả đều là ngụy trang. Có trời mới biết anh đang khẩn trương bao nhiêu. Tuy rằng đã sớm có con gái năm tuổi gọi là bố, nhưng anh chưa bao giờ trải qua quá trình có thai và sinh con cùng vợ, càng chưa bao giờ cảm thấy được cảm giác khi biết vợ mình có thai là như thế nào, việc chờ đợi như vậy khiến lòng anh nóng như lửa đốt.

Trời ơi, tại sao đến giờ cô vẫn chưa ra? Kết quả là có hay không? Anh tiến lên từng bước, gõ tay lên gỗ cửa, nhưng sau đó lại dừng ở giữa không trung. Không được, không thể thúc giục cô, không nên để cô cảm thấy có áp lực. Anh tự nói với chính mình, sau đó buông tay xuống, lui từng bước về phía sau.

Đi tới, đi qua. Đi qua, lại đi lại đây. Thử thai mất nhiều thời gian như vậy ư? Chẳng phải người ta nói chỉ cần ba phút là có kết quả hay sao? Chẳng lẽ anh sốt ruột quá, ba phút cũng không đợi được?

Anh không nhìn được cúi đầu nhìn đồng hồ. Vấn đề là lúc cô đi vào anh lại không xem giờ, bây giờ làm sao biết được cô đã vào bao lâu. Vội vàng, thật sự là muốn chết người.

Không được, không được, anh nên bình tĩnh một chút, tuyệt đối không được để cô biết được anh đang chờ mong. Nếu mà kết quả không như mong muốn thì cô sẽ nghĩ khiến anh hy vọng rồi lại thất vọng mà sẽ cảm thấy có lỗi, khổ sở. Anh không muốn khiến cô như vậy. Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh.

Cửa WC đột nhiên mở, Hạ Tiểu Tiệp đi ra, biểu hiện trên mặt hoàn toàn không thể cho người khác biết kết quả như thế nào.

“Tiểu Tiệp...” Tiếng nói của anh khàn khàn khiến chính bản thân hoảng sợ, vội vàng ho nhẹ một tiếng, chỉnh lại tiếng nói, mở miệng nói lần nữa. “Tiểu Tiệp, kết quả sao rồi?” Anh tự nhiên nín thở, chờ câu trả lời của cô.

Cô nhìn anh, thấy anh sắp không thở nổi nữa mới ngượng ngừng mỉm cười gật đầu “Có” một tiếng.

La Khiêm nắm chặt tay, nhắm mắt lại, bảo mình bình tĩnh nhưng thật sự là không thể làm được.

“Tiểu Tiếp” Anh thấp giọng gọi cô, cảnh báo trước, “Em đừng dọa anh đấy.”

Cô căn bản còn chưa kịp hiểu lời nói này có ý gì thì anh đã ôm lấy cô xoay vòng vòng, sau đó cười ha ha to ra tiếng, vừa không ngừng hét lên: “Tôi sẽ làm bố, tôi sẽ làm bố.”

Những biểu hiện hưng phấn trên mặt anh đều không bỏ sót chút nào, khiến Hạ Tiểu Tiếp cũng cười ra tiếng. Nhưng anh có nói sai một chút, cô sửa lại cho đúng.

“Anh đã làm bố.” Cô nói.

“Anh biết.” La Khiêm không do dự gật đầu, rồi lại tiếp tục kêu to, “Tôi đã làm bố, tôi đã làm bố.”

Cô cười không thể át đi. Không ngờ việc cô có thai lại khiến anh vui mừng như vậy. Tiếng cười thỏa mãn khắp phòng, vang ra cả bên ngoài.

Hôm nay như vậy, mai sau cũng như vậy, một ngày nữa, một năm nữa, vĩnh viễn sẽ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Kết thúc

Nhiếp ảnh gia nổi tiếng quốc tế Mr. Max khiến fan nghiền cổ chờ ba năm mới mở triển lãm ảnh tại New York, mọi người khắp nơi đều đến xem. Triển lãm lần này diễn ra một tháng. Nhưng đến nay mới có hai mươi ngày, số người đi xem triển lãm đã phá kỷ lục.

Các tác phẩm của Mr.Max rất sống động, rất cảm động. Các tác phẩm giống nhau ở chỗ đều kể lại một chuyện xưa khiến người ta cảm động, phải suy nghĩ hay vui vẻ, hoặc một câu chuyện xưa bi sầu.

Lần này, trong triển lãm có hé ra một bức ảnh đặc biệt tên là “Love”. Mà người trong ảnh lần này của Mr. Max cũng là người mẫu đã chụp trong tác phẩm “Face” rất nổi tiếng trước đây của anh. Trong bức ảnh lần này, người con gái đó không hề lệ rơi đầy mặt mà thản nhiên mỉm cười xinh đẹp động lòng người, khiến người nhìn có cảm giác tim đập nhanh, giống như cùng người trong ảnh rơi vào mê cung cảm giác. Nhiếp ảnh gia Max có kỹ thuật chụp ảnh siêu phẩm, khiến người ta tán thưởng.

Nhưng mà mọi vẫn muốn biết cô gái trong ảnh có quan hệ gì với nhiếp ảnh gia Max. Trước đây khi hỏi Mr.Max về người trong tác phẩm “Face” anh luôn cười trừ, chưa bao giờ trả lời vấn đề này, năm nay có phải cũng giống như thế không? Phóng viên chưa tới phút cuối chưa thôi quyết tâm hỏi, sao biết Mr.Max lúc này vẫn là cười, nhưng lại không như trước đây.

Mr.Max nói: “Love.”

Phóng viên không hiểu nổi, còn tưởng rằng anh nói với họ về tên tác phẩm. Đến một hồi lâu sau mới nhận ra. Quan hệ của họ.

“Love.”

Yêu. Người anh yêu.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.